

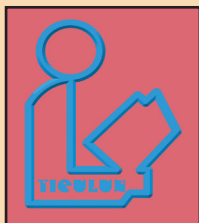
NHÃ Ñ

TỎA
BÌNH
ĐỈNH
BO
KHÔNG

BÔNG MẶT XUẤT RẮN

TÒA BINH ĐÌNH BỎ KHÔNG

NHÃ CA

1

Địa cầu, thiên nhiên, cỏ cây, cứ sau mỗi mùa đông, thay một tấm áo mới. Thành phố cũng vậy. Sau biến cố mậu thân, ở Saigon có nhiều nơi bị tàn phá. Nhưng những vết tích tức thì bị chùi đi ngay. Như vết máu để lại trên mặt nhựa sau một tai nạn, nhà cửa lại mọc lên như nấm.

Những tòa nhà như thi nhau mọc cao hơn, đến nỗi những ngôi nhà ở tuốt trong hẻm sâu cũng không nhẫn nhục nổi. Đồng tiền của một quốc gia chiến tranh như đổ dồn lên hết bề mặt.

Nơi một bãi đất bỏ hoang đã lâu lắm, chẳng hiểu từ bao giờ, đã vươn lên một tầng bin-đing cao ngất. Tòa nhà đang được xây dựng dở dang, vẫn có một cái gì ngạo nghễ chờ đợi sự toàn hảo.

Hàng trăm nhân công suốt ngày làm quần quật. Những sườn gỗ những cột sắt khổng lồ. Những gạch ngói, xi-măng chất thành đống cao có cả xe ủi đất, xe cần trục đậu ở phía trong khu đất không thấy xây dựng gì, chắc là dành sẵn cho một chiếc sân rộng đậu được hàng chục chiếc xe hơi bóng loáng. Thấy cách làm việc cùng những dụng cụ, người ta phải biết ngay người

5 | Tòa Bình Định Bỏ Không

nhận lãnh công việc này phải là một nhà thầu cỡ lớn. Những nhà thầu cỡ lớn làm ăn qui mô lắm, bao giờ cũng có hàng chục ông cai lớn cai nhỏ trong một công trường xây cất. Để cho có vẻ long trọng, người ta gọi ông cai thầu này là ông phụ tá. Ông phụ tá thay mặt ông thầu lui tới bằng một chiếc falcon sang trọng.

Tòa nhà vươn lên rất nhanh, trước đó chừng hai tháng ai đi qua đó đều chán ngắt vì mảnh đất bỏ hoang đầy rác rến nay trở lại, hẳn phải ngạc nhiên vì ngay trên miếng đất hoang tòa nhà đã chễm chệ cao ngất. Người ta bắt đầu đổ tấm lăng-xê tới tầng lầu thứ sáu. Ít nữa đây, những thứ ván gỗ, cây chống sẽ được gỡ ra hết thời đại thịnh vượng của xi-măng cốt sắt nhưng tiếc thay ván gỗ vẫn phải làm những vật hy sinh.

Không biết có phải một sự trả thù của ván gỗ cây khô, hay oán hận của rừng xa không mà ở tầng lầu thứ sáu khi người ta dỡ bớt cây ván sửa soạn cho tầng lầu thứ năm thì tai họa tới. Một tấm lăng-xê bị đổ trong một buổi sáng, và hai người thợ không kịp trở tay, rớt từ tầng lầu thứ sáu xuống, va vào những ván gỗ, xi-măng, và dập nát khi xuống tới mặt đất.

Tai nạn bất ngờ không ai lường trước nổi. Hai ba tiếng hét bật lên, tiếp theo những tiếng rú, những bàn tay chơi với chưa đưa ra hết cỡ thì hai người thợ đã xuống tới

mặt đất, chệp bẹp rồi. Xi- măng, gạch lở rơi xuống tới tấp như muốn che lấp hình ảnh thê thảm phía dưới mà che lấy không nổi.

Từ trên cao, mọi người bắt đầu tuột nhanh xuống đất, họ tuột bằng nhiều cách leo cột, xuống bằng thang dây, bằng sườn gỗ chống, bu quanh hai kẻ bị nạn.

Một ông cai đưa tay bới đất cát. Những người khác bắt chước làm theo trong khi đám người bu ngoài ồn ào như một đàn ong vỡ. Hai nạn nhân, một kẻ đã tắt thở, một kẻ đang hấp hối, nhưng nhìn máu me, tay chân như đã gãy vụn của nạn nhân, gỗ ván cũng phải thất vọng. Ông cai tức thì hét lớn :

- Gọi ông phụ tá. Gọi xe hồng thập tự mau lên.

Đám người tức thì dạt ra, họ chột tỉnh và biết là họ phải làm gì. Nhưng cũng có nhiều người chạy lảng xảng để không làm gì hết. Mấy chị đàn bà thợ phụ trộn hồ, chuyên gạch ồn ào nhất, có chị la hét hãi, la một mình vì chẳng ai thèm nhìn chị.

Ông phụ tá biết ngay sau khi tai nạn xảy ra, lúc đó ông đang đứng phía sau một đồng gạch, chỉ chỗ với một ông cai coi về cốt sắt, ông nghe tiếng hét nghe tiếng người nhón nháo, tiếng chân chạy, ông cũng vội vã tìm

7 | Tòa Bình Định Bỏ Không

tới đám đông. Ông vệt đám đông để vào bên trong :

- Cái gì vậy ? Hả. Cái gì vậy.

Không ai trả lời nhưng ông đã nhìn thấy. Hai đống thịt, hai vũng máu. Mấy người thợ đang khéo léo tay chân để nhấc bổng hai xác người ra khỏi đống xi-măng, gạch vụn ông lùi lại :

- Trời đất. Có sao không ?

Ông cai coi về đồ lăng-xê chưa kịp trả lời, những người thợ đã nhao nhao :

- Dạ chết rồi.

- Dạ ông này còn sống,

Kẻ thoi thóp thở coi còn trầm trọng hơn kẻ đã chết. Họ khiêng cả hai ra phía ngoài, đặt nằm trên những miếng gỗ lót dưới đất để đợi xe Hồng-thập tự tới mang đi. Một người cai khác đã làm công việc đó, ông ta gọi nhờ điện thoại đến cảnh sát, đến bệnh viện ở một nhà thuốc Tây phía bên kia đường.

Khi nạn nhân đã được nằm yên chờ đợi, mọi người đã hết lăng xăng nổi kinh hãi mới bật rõ trên khuôn mặt từng người. Ông phụ tá, mặt mày tái ngắt và như thân thể lỏng lẻo trong bộ quần áo sang trọng, sạch sẽ. Cà

vật dài ra, mũi cũng dài ra, như dòm vào cà vạt. Nhưng cũng chưa thể thăm bằng ông cai coi về đồ «lăng-xê» ông ta cảm thấy như tay chân mình đã hết chịu sự điều khiển của trí óc, cứ run lên lập cập theo nhịp co thắt đau đớn của trái tim.

Ông phụ tá, thay vì nhìn vào hai nạn nhân, nhìn vào vũng máu, ông ta nhìn lên tầng lầu thứ sáu khoảng tám lăng-xê đồ còn lại những sườn sắt, giọng ông đánh lại :

- Anh làm ăn thế đó hả ? Anh phải chịu trách nhiệm về việc làm này.

Đám thợ đang bao quanh suy nghĩ. Kẻ thì hiểu ông phụ tá bảo người cai phải chịu trách nhiệm về tai nạn của bạn họ, kẻ lại hiểu ông phụ tá bảo người cai phải chịu về sự thiệt hại của căn nhà. Nhưng họ lặng thinh, lòng buồn đau, sửng sốt vì tai nạn tới quá bất chợt.

Tiếng còi xe cấp cứu đã rú lên từ đầu đường, từng chập từng chập. Nhiều người lại hoảng hốt, lại chạy lăng xăng. Vụt cái xe đã đến, mau quá sức chờ đợi. Chiếc xe cấp cứu đỗ lại, theo sau hai ba chiếc xe cảnh sát. Phải đợi cho cảnh sát lập sơ biên bản, vẽ dấu, ghi chép, hai nạn nhân mới được chở đi. Một chị thợ hồ níu lấy bạn :

9 | Tòa Bình Định Bỏ Không

- Anh Bảy còn sống. Tui thấy máu còn trào ở mũi.

- Đã ai đi báo tin cho vợ con anh Bảy, anh Năm chưa?

Lúc đó mọi người mới nhớ tới vợ con của nạn nhân. Một người thợ phóc lên một chiếc xe gắn máy rồ máy thật lớn, phóng ra đường, vụt cái đã mất dạng. Ông phụ tá cũng nhớ ra công việc của mình :

- Đã đưa nào gọi điện thoại cho ông thầu chưa ? Gọi cho ông thầu, cho ông chủ nhà nữa.

- Dạ em gọi rồi.

Người trả lời là một người đàn ông trung niên. Giọng hần nghiêm trang nhưng bên trong như lấp ló một tia vui mừng. Hần cũng là cai, cai coi về việc đúc sắt. Sắt với xi-măng phải ăn với nhau nhà mới vững, nhưng hần không hề ăn ý với ông cai coi về việc đúc lăng-xê. Họ thường cãi nhau, tị hiềm nhau vì công việc.

Người cai già kẻ đang thâm nhất chịu đựng tai nạn, ngược mắt ngó người trung niên. Người trung niên hơi mỉm cười kiêu ngạo, nhưng rồi hần ta cúi xuống, lúc này không nên cười. Ai cũng phải có một bộ mặt đưa đám vì ông thầu khoán sẽ tới tức thì.

Dân chúng hiếu kỳ đang bu đông ở phía ngoài và cảnh sát đang làm bốn phân. Ông phụ tá cũng bận bịu trả lời cảnh sát về tai nạn xảy ra. Một người cảnh sát không có việc làm, hắt anh ta lái xe đi tới gần mấy chị đàn bà đóng chuyện :

- Làm sao mà lại té từ trên tầng sáu xuống được vậy ?

- Té vì lãng xê đồ.

- Bộ không hay biết trước hay sao mà để cho té.

- Biết trước ai té làm gì. Chắc xi-măng còn non mà ông cai đã bắt dỡ gỗ.

Người cảnh sát có thêu chữ Mười ở trên túi áo cười :

- Chắc ăn bớt nhiều xi-măng quá chớ gì, cát không làm sao không vỡ được.

- Cái đó ai biết đâu. Ông cai bảo trộn bao nhiêu hồ, bao nhiêu xi-măng thì tui tui trộn bao nhiêu đó. Mình làm công mà.

- Té chết liền hả ?

- Anh Năm chết liền, anh Bảy còn sống ! Hồng biết vô bệnh viện có kịp không ?

- Tội nghiệp, chị Năm mới sinh hôm qua đây nè.
- Suyt, ông thâu tới. Ông tới kìa.

Mọi con mắt lúc đó đều nhìn ra đường, kể cả nhân viên cảnh sát.

* * *

Ông Thành Lợi bước xuống xe. Chiếc xe Mercedes kiểu tối tân nhất, gắn máy lạnh, radio Cartrige kênh kieu xa lạ hẳn với những hàng xe jeep sơn xanh của cảnh sát, bề vệ không thua gì cái dáng của ông thâu khoán đang bước những bước vững chãi, chắc nịch về phía đám đông.

Ông phụ tá đi tới trước để đón ông chủ, mấy người cảnh sát làm biên bản vội đưa sổ lên, đặt sẵn viết như sắp sửa phải làm việc tận lực. Ông phụ tá nói trước :

- Ông chủ tới, dạ chúng tôi đang lo... Ông thâu khoán hát hàm :

- Đâu, lăng xê đồ ở đâu.
- Dạ tầng lầu thứ sáu.

Như chưa để ý tới cảnh sát đang đứng chờ để làm phận sự, ông thâu khoán nhìn lên từng lầu thứ sáu những sườn sắt vẫn trơ xương không thềm biết đến tâm trạng của ông chủ thâu. Mặt ông đanh lại, ông quay sang người phụ tá :

- Đâu họ đâu hết ?

Ý ông muốn hỏi về nạn nhân. Ông phụ tá trả lời :

- Dạ ngay sau khi xảy ra tai nạn đã đưa họ tới nhà thương. Anh Năm chết tức thì anh Bảy đang hấp hối, dạ chưa biết ra sao.

- Cho vợ con họ biết tin chưa ?

- Dạ đã.

Ông thở ra, tiếng thở không phải để nhẹ nhõm người mà là tiếng thở vì một cơn buốt trong cuống họng, trong bao tử. Sau tiếng thở ra đó, ông mới quay lại gặp ngành cảnh sát. Cảnh sát lúc nào cũng sốt sắng trong những công việc như thế này. Một người hỏi ngay :

- Thưa ông, ông là thâu khoán, ông thâu cơ sở này.

- Vâng, tôi thâu.

13 | Tòa Bình Định Bỏ Không

Xin chia buồn với ông, tai nạn thật đáng tiếc. Xin ông cho biết quí danh ?

Cảnh sát bao giờ cũng lịch sự đối với những người như ông Thành Lợi. Ông Thành Lợi hay bất cứ ai đang đứng ở đó cũng biết điều đó. Cho nên họ không ngạc nhiên khi thấy ông Thành Lợi nhú mày không có vẻ hài lòng :

- Tôi là nhà thầu Thành Lợi. Văn Phòng tôi ở số... đường Catinat.

- Văn phòng ông ở đường Tự Do ?

Cái nhú mày của ông Thành Lợi sâu hơn. Đường Catinat là Caninat, chữ đường Tự Do có hồi nào ông không hay và ông cũng không nhớ. Ông không thích sửa đổi, chữ Catinat nghe vẫn sang trọng hơn chữ Tự Do. Ông lặp lại

- Catinat.

- Xin ông cho biết ngôi nhà này của ai ?

Ông Thành Lợi chưa trả lời, quay sang hỏi ông phụ tá :

- Sao, anh đã điện thoại cho ông Nam Hưng biết chưa?

Lưng của ông phụ tá lúc này thẳng băng, bây giờ ai cũng có cảm tưởng như đang còng dần xuống :

- Dạ rồi, ông nói ông tới ngay tức thì.

- Được rồi.

Ông quay lại mấy người cảnh sát :

- Ông Nam Hưng. Kỹ nghệ gia.

Ông lại quay sang ông phụ tá :

- Ai ra lệnh gỡ gỗ hả ?

- Dạ bác cai Nhơn.

Bác Nhơn người cai già mặt cắt không ra một giọt máu đứng xó rờ sau lưng ông phụ tá. Bác muốn nói, nhưng giọng nói như tắc mắt ở cổ họng vì lưỡi đã tụt đi đâu mất rồi. Nhưng ông chủ không để ý tới người cai khôn khổ già nua kia, ông đằng hắng giọng chậm rãi :

- Anh phải chịu trách nhiệm, anh coi cai thợ ở đây. Anh cho chúng ăn chặn xi-măng, ăn chặn sắt. Từ trước tới giờ tôi vẫn tin anh.

Mồ hôi rịn trên trán ông phụ tá càng nhiều hơn, sắp chảy giọt. Ông Thành Lợi quay lại đám thợ đang tụ

15 | Tòa Bình Định Bỏ Không

năm tụ ba đưa tay :

- Tiếp tục, ai việc nào làm việc đó.

Ông phụ tá tức thì rảo bước, ông ta cũng đưa tay cũng hò hét :

- Làm việc.

Ông Thành Lợi nói với người cảnh sát.

- Xin lỗi tôi phải gọi điện thoại cho ông chủ nhà sao không thấy ông tới nhỉ ?

Ông rảo bước băng qua đường vô trong tiệm thuốc Tây.

* * *

Tiếng chuông điện thoại reo vang ở phòng khách làm cho Vân Hồng nhú mày. Điện thoại reo cả ngày, lúc nào cũng điện thoại. Vân Hồng ngừng đàn, bước qua phòng khách. Có tiếng ông Nam Hưng ở một phòng bên cạnh vọng qua :

- Đứa nào nghe dùm điện thoại một chút. Vân Hồng đó hả con ? Ai gọi nói ba đi vắng nghe.

Ông Nam Hưng lúc đó đang ngồi bên bàn mặt chược với mấy người bạn làm ăn, trong đó có ông Minh Nghĩa, không biết gọi ông là thương gia kỹ nghệ gia hay gì vì ông có cổ phần trong nhiều ngân hàng, trong nhiều Cơ sở kỹ nghệ, lại hoạt động chính trị. Ông Minh Nghĩa với ông Nam Hưng đã rắp tâm kết tình sui-gia với nhau. Cô gái nhớn của ông Nam Hưng, Vân Hồng đó, với cậu Thanh, con trai ông Minh Nghĩa, một sinh viên y khoa sắp ra trường, thật xứng đôi vừa lứa. Ông Nam Hưng nhìn mấy ông bạn lắc đầu :

- Khổ vậy đó các toa, điện thoại cả ngày. Vừa rồi ở đảng sở nhà đang xây cất cũng gọi tới bảo đến gấp. Các toa có biết tên Thành Lợi không, thằng cha cái gì cũng ưa quan trọng, rắc rối. Nhà đang xây có cái gì hứng thú mà bắt nhìn hoài. Mình thì bận việc. Ông Minh Nghĩa hỏi :

- Chừng nào thì xây xong đó bác ?

- Khoảng tháng rưỡi nữa. Theo ông thầy Thành Lợi hứa vậy nhưng mình không tin chắc là xong sớm vậy. Cứ coi như hai tháng nữa xong đi, hai tháng nữa, mình cầm chắc trong tay mấy chục triệu.

- Kể ra bác cũng hên. Ông Trần quan Trọng, một ông chủ ngân hàng góp vào. Nhà chưa xong mà đã có mỗi

17 | Tòa Bình Định Bỏ Không

thật may mắn. Năm nay coi bác phát tài dữ chớ không phải chơi. Bác đã làm hợp đồng chưa ?

- Tụi Mỹ nó đang hoảng hốt, nói một là một, hai là hai. Mà sẽ làm hợp đồng chứ. Bọn nó hứa khi xong tầng thứ sáu là ký hợp đồng, ký xong là đưa tiền trao ngay. Tôi làm ăn với tụi Mỹ tôi biết tụi Mỹ chỉ cần một điều kiện duy nhất là đúng hẹn. Phải đúng giờ giấc. Phải máy móc, phải đúng giờ, đúng giờ. Giờ giấc quyết định sự thành bại của công việc.

Tiếng cửa mở nhẹ, Vân Hồng đi vào. Ông Nam Hưng vui vẻ :

- Bonjour con. Sao điện thoại gì đó con ?

- Dạ thưa ba bác Thành Lợi.

- Lại bác Thành Lợi. Con bảo ba đi vắng chứ ?

- Dạ bác nói có chuyện khẩn cấp lắm cần gặp ba. Dạ bác nói khẩn cấp làm con sợ, con quính lên con nói ba đang tắm lát nữa bác gọi lại.

- Con gái mà chút gì cũng quính. Thôi được cảm ơn con. À con bảo tụi nó pha rượu thêm nghe. Má con dậy chưa ?

- Dạ thưa rồi. Dạ má con đang tiếp khách ở dưới lầu, dạ bà Trung tá Mộc.

- Vậy hả. À con đã chào bác Minh Nghĩa chưa ? Con gái hư thế thì thôi, ra trình diện bác đi chứ...

Vân Hồng cúi mặt, cô lí nhí gì trong miệng rồi đi ra. Ông Nam Hưng nói theo :

- Con bảo thằng bồi xếp cho ba sẵn bộ vét-tông màu xám sáng, lát nữa ba phải đi có việc với mấy bác. Thằng tài về chưa ?

- Dạ rồi.

Ông đặt một con bài nhìn ông Minh Nghĩa :

- Thôi đánh nốt ván này đi rồi chúng mình đi. Anh Trọng, anh Chúc đi với bọn tôi chứ. Hôm nay có cái rendez-vous với ông phụ tá của ông tổng Phệ kinh tế mà.

- Thôi hai bác cứ đi đi. Tối tui này gọi phen tới để biết kết quả. Tui này về có chút việc riêng, tối nay còn đi đám cưới nữa đây.

- A, đám cưới của ông Phan với cô tài tử xi-la-ma Núi-Giả đó hả ? Tao cũng có giấy mời nhưng bận lắm. Mẹ vẽ chuyện. Ở với nhau thôi thật ra rồi còn bày đặt,

19 | Tòa Bình Định Bỏ Không

bỏ bác Chúc đi dự đám cưới rồi không buồn sao ?

- Ôi, hơi đâu, ở đời muôn sự của chung mà bác. Đàn bà ăn chơi nào cũng giống nhau, đào xi-la-ma hay ở Chuồng Chó thì cũng chừng đó thứ.

Ông nói xong cười ha hả ra điều thú vị lắm. Ông Chúc, trước đã giữ chức Bộ trưởng, nay lui khỏi chính trường làm một thương gia, ông cũng có building cho Mỹ thuê, cũng có nhà hàng, quán rượu, gái điếm cho Mỹ giải trí. Ông Nam Hưng cần phải đi sát với ông cựu bộ trưởng này để học kinh nghiệm về công việc làm ăn với Mỹ. Ông trở lại đề tài về bin-đing vĩ đại đang xây dở của ông :

- Mình tính bị hụt vài chuyện. Đang xây nửa chừng xi măng, sắt lên giá. Mình với chỗ Thành Lợi lại quen biết. Bạn thân từ ngày còn đi học ở trường Bưởi Hà-nội lận chứ chơi sao. Thành ra mình không làm ngơ được, phải nói giá cả lại với bác ấy.

Ông Trọng cười :

- Làm ăn mà bác còn nghĩ, thế thì không được. Nhà thầu nó khôn thấy cha ra, nó tích trữ, mua sẵn từ mười đời vương. Chỉ có bọn thầu cò còn lỗ chứ bọn thầu lớn càng lên giá chúng càng lời. Tôi có quen với một thằng

cha thâu, nó có hàng chục cái kho chứa sắt xi măng. Mà có kẹt thì chúng cũng có mối, có áp phe có thể lực. Vâng thế lực. Ở đời này, tiền và thế lực trên hết. Ủa bác Chúc đi bài đi chứ sao buồn vậy ?

- Buồn chơ đang vui nghe mấy bác nhắc tới người đẹp, không buồn sao được. Ôi, đêm nay, đêm nay em sẽ chết cha em rồi...

Ông Nam Hưng ngó ra cửa phòng, có tiếng chân cô con gái đang đi lui đi tới làm gì bên đó. Ông nói :

- Khẽ chứ mấy bác, bà sư tử nhà tôi mà nghe được, bả nhai xương tôi rau rầu chớ không phải chơi nghe.

- Bả nghe sao được, đang đầu chuyện với con mụ Mộc đó thì trời trăng chị cũng tối thui vì mấy cái hột xoàn của Mụ. Con mụ đó đồng đánh lăm nghe, lúc nào cũng tưởng như còn ba mươi tuổi, nghe ai khen trẻ đẹp thì cái mũi lớn ra như trái cà chua. Con mẹ đó khoe hồi trước còn con gái là hoa khôi đó. Tội nghiệp thằng trung tá Mộc bị vợ bắt nạt quá, có bữa nó rượt vào tới Tổng-tham-Mưu. Con mụ vô-giáo-dục, bả bẻ chi của thằng Mộc mụ gọi bằng thằng hết.

Mấy người đàn ông cười. ông Nam Hưng dí tay vào trán ông bạn già :

- Bác quá lắm, già rồi sắp có cháu nội mà không nên nết.

- Tôi à, tôi tới tám mươi còn sống vẫn cứ trẻ như thường. Đến sáu mươi tôi ăn gạo lúc muối mè theo kiểu dưỡng sinh, tôi tập Yô-ga. Mình phải trẻ hoài đàn bà càng ngày càng đẹp có phải không bác Trọng. Đâu có ai như bác Nghĩa, cứ lúc nào cũng xách cái cặp đầy hồ sơ, cũng lo chuyện chính trị chuyện đất nước. Ôi, đất nước này, có mình hay không có mình vẫn chừng đó chuyện.

Ông Minh Nghĩa cười, nụ cười nhần nhục xuề xòa của một chính khách. Ông chưa thực thụ được làm chính trị một ngày nào, ông đang trên bước đường tìm tới chính trị, trên bước đường đó ông đã mệt nhoài vì rượu vì gái vì những bàn mạt chược, những thì giờ chiều chực những buổi tiếp tân khoản đãi. Ông phải cứng nhắc trong quần áo phải làm một cậu học trò nhai thuộc những danh từ chính trị, và nữa chắc ông còn phải tập làm mềm xương sống phải uốn lười liếm tới chót mũi, còn nhiều thứ nữa cần phải tập luyện để trở thành một nhà chính trị.

Lại có tiếng chuông điện thoại reo. Bàn mạt chược vẫn tiếp tục, bàn mạt chược là nơi dẫn tới con đường làm ăn, những con đường chính trị cho nên bàn mạt chược luôn luôn chiếm một vị trí quan trọng trong những tòa nhà lớn.

Vân Hồng lại mở cửa nhỏ nhẹ :

- Thừa ba, bác Thành Lợi.

Ông Nam Hưng xỏ chân vào đôi dép, đứng dậy

- Xin lỗi các bác nghe, tôi ra nghe coi ông thầy này gọi gì, gọi từ sáng tới giờ.

Ông đi ra phòng khách, tay còn cầm ly rượu, ông đặt mạnh ly xuống chiếc bàn nhỏ đặt máy điện thoại rồi tựa vào tường, ông nhắc máy lên :

- Alô ! Nam Hưng nghe đây.

Thành Lợi đây. Bác tới ngay sở nhà. Đang xảy ra tai nạn.

- Hả. Tai nạn. Chuyện gì vậy.

- Nguy lắm nhà sập đe thợ chết. Đang còn làm biên bản đây. Bác tới gấp.

- Hả, nhà sập. Trời. Là nguyên nhân ra sao ?

- Gấp lắm bác tới ngay đã. Từ sáng tôi gọi cho bác mấy lần...

- Vâng tôi tới ngay tới tức thì. Vâng vâng, bác yên tâm, tôi tới tức thì.

Ông Nam Hưng đặt mạnh máy xuống, quên cả ly rượu ông lật đặt đi vào phòng mát chược, tay ông vuốt những giọt mồ hôi sắp rịn ra, dù ông đang ở trong một căn nhà mà máy lạnh gắn phải lạnh tận hàng hiên ngoài.

- Moa có việc phải đi. Cần lắm.

- Việc gì vậy. Cui bác...

- Khẩn cấp lắm. Ngôi nhà đang xây nghe đâu bị sụp.

- Thật hả ? Có sao không ?

- Chưa biết. Xin lỗi, bây giờ tôi phải tới coi sao.

- Cái tên Thành Lợi tôi biết mà, làm ăn bê bối. Nó tham lắm, một lúc lãnh cả chục sở lớn giao cho bọn cai con, chúng nó ăn gian như ranh.

- Thôi bác đi đi.

- Bác Minh Nghĩa cùng đi với tôi chứ ?

- Thôi được, bác cứ đi, lát nữa tôi đến đón. Mười hai giờ trưa nay có hẹn đi ăn với ông Cò quận nhà. Tôi tới đón bác ở sở nghe.

- Vâng, vâng, Bác tới đón tôi.

Bàn mặt chược giải tán tức thì. Ông Chúc, ông Nghĩa cùng ông Trọng cáo từ ra về. Cô con gái đợi cha ở cầu thang, lo lắng :

- Có việc gì vậy ba ?

- Không, con ở nhà ba đi có việc. Nói với má trưa nay ba không ăn cơm nghe.

Ông bỏ vào phòng riêng. Anh bồi chạy lảng xãng, anh tài xế sửa soạn khăn cấp chỉ ở được gọi lên lầu xuống lầu hai ba lần vì cái cà vạt không đúng với màu áo. Vân Hồng giúp cha mặc áo vét-tông, cô vuốt vai cha :

- Ba lúc nào cũng lật đật ba...

Cô ngược mặt lên chờ đợi chiếc hôn âu yếm cung chiều của cha, nhưng ông Nam Hưng không hôn con gái như mọi lần trước khi đi mà chỉ đập nhẹ vào vai con

- Xuống bảo tài xế đánh xe ra sẵn cho ba.

Vâng Hồng nũng nịu :

- Dạ con bảo rồi. Mà ba ơi, thằng Tuấn nói ba hứa cho nó đổi chiếc xe honda lấy cái xe xi-po.

- Không được, để ba tính lại đã.

Vân Hồng nhìn theo cha lật đật đi ra phòng khách lớn, phòng khách này dành cho ông tiếp khách sang trọng. Ông Nam Hưng đi xuống cầu thang rồi, Vân Hồng chạy ra balcon đứng nhìn xuống. Cô thấy cha cô lúc nào cũng trịnh trọng, cũng oai vệ trong những bộ quần áo may đúng kiểu, loại vải đắt tiền, hợp thời trang. Vân Hồng thấy sung sướng vì chính cô góp phần vào trong việc lựa chọn quần áo cho cha. Chiếc xe Peugeot 404 từ từ đi ra cổng.

Dưới vườn mấy đứa em nhỏ của nàng đang đánh voley với nhau và cô em gái út lên sáu thì chơi nghịch đất, Hình như nó đang chơi nấu ăn hay buôn bán gì đó. Con nhỏ cầm cái rổ nhỏ bằng nhựa đi tới một bụi cây nó nói gì rồi hái mấy ngọn lá. Vân Hồng mỉm cười, đúng là cái lỗi chơi đùa tuổi nhỏ của nàng. Có tiếng má gọi ở nhà dưới, Vân Hồng lật đật chạy xuống. Bà Nam Hưng vẫn còn ngồi nói chuyện với bà Trung tá Mộc. Bao giờ cũng vậy, đàn bà ngồi với nhau vẫn lâu hơn đàn ông. Bà Trung tá Mộc đầu tóc chải bông cao áo bông lớn tay đầy nhẫn và màu móng đỏ chói. Trông thấy Vân Hồng, bà toét miệng cười :

- Chà tiểu thư lớn dữ.

Bà Nam Hưng nhìn con cười hãnh diện :

- Cháu mới lớn năm nay đó chị. Năm ngoái còn nhỏ xiu. À, con ơi, con gọi điện thoại cho bác Vinh hỏi giùm má xem cái hột xoàn hôm nọ bác nói còn không. Nói bác rảnh tới chơi, có bà Trung tá Mộc đang thăm má.

- Dạ.

- À này, ba con đi đâu vậy ?

- Dạ đằng bác Thành Lợi gọi có chuyện gấp, ba con đi ngay. Ba nói con thưa với má trưa nay ba không ăn cơm nhà.

- Rõ chán, chồng con gì mà bỏ cơm hoài Ba có nói chừng nào về không ?

- Dạ không. Ba tới đảng công trường.

Vân Hồng đi lên. Bà Nam Hưng, phân bua với bạn :

- Hồng biết ông làm ăn ra sao mà đi tối ngày. Chị coi cái bin-đing đang xây cất đó, tốn cả trăm triệu chớ phải chơi mà. Ông cứ làm tôi can không nổi. Tòa bin-đing đó mà xây xong chắc ông đỡ ra, nghe nói đã ký với bọn Mỹ giao kèo cho thuê rồi.

Bà Trung tá Mộc, như những người đàn bà giàu có khác có chức vị, khẽ nhún vai :

- Ôi đào hơi đâu mà chị phiền, kệ ông cho ông đi làm ăn. Già rồi chớ bộ trẻ trung gì mà lo.

- Ấy trẻ mới không lo, già mới lo. Chị tính cái bọn gái mới bây giờ chỉ tiền là tíu mắt lại. Chị coi anh Trung tá gì bạn của anh ấy đấy nhỉ ? trung tá Ngọc, đó bỏ vợ bỏ con đi mê ca sĩ, rước nó về vừa ghen vừa hâu nó cực như con chó.

- Chị cứ lo chuyện trên trời dưới nước. Đàn ông cũng tùy người tại chị Ngọc chị hiền chớ đừng vô tội thử coi. Mà anh thì hiền như bụt, cung vợ cung con bằng chết chị lo gì. Bạn của anh tôi coi có thằng cha Chúc là ăn chơi...

Thằng cha chết bầm đó hả. Ừ tui tức hộc máu ra lặn. Không biết làm ăn gì mà nó rủ ổng đi hoài cũng nghỉ lắm.

Vân Hồng đã gọi xong điện thoại hàng đi xuống nàng mỉm cười khi nghe má và bà bạn đang nói chuyện về ghen tương.

- Xong chưa con. Bác bảo sao ?

- Dạ bác nói tới bác sẽ tới, hôm nay bác có khách. Hột soạn có người lấy rồi.

- Hừ, con mẹ đó điều lắm khi mình cần là nó dẫu, khi mình không cần nó gán cho được.

Bà trung tá Mộc vuốt đuôi :

- Bởi chị cứ tin người ta, tui đã nói chị nhiều lần. Thôi được, để tui lo giùm chị vụ mua bán đồ.

Và bà ngó lên Vân Hồng, ngắm nghía :

Chị Hưng, để tôi làm mối cho cháu một đám này thằng nhỏ học kỹ sư ở Mỹ sắp về đẹp trai, con nhà giàu...

- Ôi nó còn nhỏ biết gì chị. Nghe ba nó đã định gả bán cho con trai bác Nghĩa đó chị. Thằng nhỏ cũng sắp ra trường, thằng này bác sỹ...

Rồi bà quay hỏi con :

- Thằng Thanh chiều nay có tới ăn cơm không con ?

Vân Hồng xấu hổ cô quay mặt đi :

- Con đâu biết Má hỏi anh ấy chứ sao hỏi con.

Và nàng chạy ù lên thang lầu. Lên nửa chừng nàng đụng thằng Tuấn đang chạy xuống :

- Khi, suýt té. Đi đâu mà như ma đuổi vậy khi ?

- Có má dưới nhà không ?

- Có, gì vậy ?

- Xin tiền chiều đi Thủ Đức chơi. Em hẹn với mấy thằng bạn.

- Mà coi chừng chó không ba cúp không cho đổi xe đấy. Cứ đi với bọn cà chớn không à. Coi cái đầu tóc của mày phát ón, ba bảo mày đi cúp tóc hoài mà mày không chịu đi.

- Tóc thế này cúp gì. Ông già hủ lậu.

- Tao mét ba à.

- Sức mấy ông đánh tui. Ông đánh tui, tui mét má à.

Và Tuấn vừa huýt gió vừa đi xuống nhà. Vân Hồng đi lên, ngang qua phòng em nàng nghe tiếng nhạc còn để trong phòng. Thằng nhỏ lại quên. Nàng mở cửa tắt nhạc.

Lại có tiếng chuông điện thoại reo, hình như một đứa em của nàng đang trả lời. Thằng Tân hé cửa bước ra balcon, nó đứng bên chị nói :

- Ủ.

Nàng lơ đãng trả lời em. Lại có tiếng chuông công. Chị người làm đi ra. Một chiếc xe hơi sơn trắng đi vào. Người nhà ông trung tá tới đón bà Trung tá. Vân Hồng muốn ôm bụng cười khi thấy bà Trung tá lên xe và anh tài xế chưa đóng hết cửa vì còn đợi bà chủ đưa tay vẫy vẫy và nở một nụ cười từ giã rất điệu.

Bà Nam Hưng còn nói với :

- Đã bảo ở lại ăn cơm cho vui mà cứ về cho được.

- Không nói với ông ông đợi. Trời ơi, ông lớn rồi mà không nhẽo lắm.

Lại vẫy tay lại từ giã và chiếc xe từ từ đi ra cổng. Hai con bęc-ghe chạy theo một đoạn rồi vòng lại cúi đầu vào cặp đùi thịt bự của bà Nam Hưng đang đưa tay kêu người nhà ra đóng cửa.

* * *

Khi ông Nam Hưng tới nơi xảy ra tai nạn thì cảnh sát đã làm biên bản xong. Mọi chuyện như đã chìm lắng, các công nhân tiếp tục công việc của họ. Ông Thành Lợi đang nói chuyện với ông phụ tá. Ông phụ tá cúi đầu chùng như cả một gánh nặng đang đè lên đôi vai của ông ta, và cả chiếc đầu của ông ta cũng nghiêng xuống gánh nặng.

Xe hồng-thập-tự cũng đã đi, xe cảnh sát cũng đã đi. Tài xế đánh xe vào tận sân, sát chỗ ông Thành Lợi đứng. Ông Thành Lợi mở cửa xe cho ông Nam Hưng :

- Trời, tôi đợi bác cả tiếng đồng hồ. Mọi chuyện đã xong hết. rồi.

Ông Nam Hưng nhìn quanh quất, tòa nhà xây dở vẫn sừng sững, tại sao ông Thành Lợi báo tin tòa nhà sập xuống. Ông nhìn ông Thành Lợi dò xét :

- Ủa đâu có gì ? Có gì đâu ?

- Hồi nãy một tấm plancher bị đổ hai người thợ té.

- Ở đâu ?

- Tầng lầu thứ sáu.

Ông Thành Lợi không nhìn thấy gì hết. Tầng lầu thứ sáu vẫn đang xây dở, các đầu cây đã bắt tới đó và công nhân vẫn đang kéo hồ, chuyển gạch. Ông Thành Lợi dẫn ông Nam Hưng tới nơi đóng vừa xi-măng chỉ lên tầng trên nơi sườn sắt trơ xương và kể lại mọi chuyện. Trán ông Thành Lợi vẫn còn vã mồ hôi, thỉnh thoảng ông đưa khăn tay chấm những giọt mồ hôi.

- Bác nghĩ coi thợ thuyền làm ăn ầu như thế có chết tôi không. Dự thiết hại vật chất không đáng kể một tấm plancher đổ, thôi được đi, tôi bồi thường vài trăm ngàn cho làm lại nhưng còn nhân mạng nữa. Hai thằng thợ, thằng Năm nằm thẳng cứng rồi thằng Bảy cũng không hy vọng gì. Tôi đã cho người tới đón vợ con chúng tới nhà thương. Phiền là phiền ở chỗ mấy thân đó chết rồi lôi thôi lắm đây.

Ông chỉ đồng máu còn văng vãi trên xi măng vừa trên nền đất.

- Đây này. Hai đứa nó rơi xuống nơi đây. Nó ngã đã bị những đầu sắt ở tầng trên đâm vào người, khi tôi tới, trên cao còn giọt xuống những giọt máu. Thiệt đây là cái xui của bác mà tôi gánh đây, đất này chắc độc lắm. Chưa xong nhà đã đi đong hai mạng. Bác coi chừng, tôi nói thật. Bác đã nhờ thầy địa lý coi đất chưa nhỉ ?

Ông Nam Hưng ngán người ra nghe bạn nói. Phải đưa thầy địa lý coi đất phải cúng, phải coi ngày giờ. Bà Nam Hưng đã nghĩ tới chuyện đó đã bàn với ông nhưng ông gạt đi. Thấy bạn ngán ngơ ông Thành Lợi tiếp :

- Chuyện có vẻ mê tín nhưng bác coi thường không được. Thiệt tui chưa làm ngôi nhà nào vất vả như ngôi nhà này. Rồi đây còn cò bót còn kiện tụng. Tụi thợ đòi

nay tình quái lắm, chúng sẽ kiện cáo um sùm lên bây giờ. Thu xếp vụ này cũng mệt lắm đấy.

Ông Nam Hưng thở ra. Ông không biết phải nói gì để chia sẻ với ông Thành Lợi. Dĩ nhiên mọi việc xảy ra do nhà thầu gánh chịu. Điều đó đáng lý phải làm ông băn khoăn thì trái lại ông thấy yên ổn. Tuy nhiên sự yên ổn vụ lợi đó cũng làm ông hơi xấu hổ và khó ăn khó nói, Dù sao ông cũng chịu một phần thiệt hại, căn nhà sẽ trở hơn và nơi chính căn nhà mới nguyên của ông đã có những vết máu.

- Bác coi từ hôm nhận làm sở nhà này tôi gặp bao nhiêu chuyện xui xẻo. Khi không xi măng lên giá sất lên giá nhân công cũng đòi lên lương. Tôi phải vất vả với đám thợ ngu dốt. Đời này đang ở vào thời cơ của bọn chúng tôi thì đặt yêu sách này nọ đòi tăng lương, đình công. Ở đâu, ngành gì chúng cũng đặt thành nghiệp đoàn để tranh đấu. Ngay ở sở này, tuần rồi chúng cũng đòi tăng lương, chưa giải quyết xong thì lại xảy ra tai nạn.

Ông Nam Hưng ngáp ngừng :

- Vậy bác bảo tôi phải làm sao ?

- Thôi, chuyện này là chuyện của tôi. Tôi đã ký hợp đồng với bác tôi phải chịu.

Nhưng xin bác chằm chế cho nếu có trễ nải công việc dăm ba ngày. Tấm plancher phải đúc lại, lại phải tìm hai người thợ khác để thế vào, hai thằng này là thợ giỏi, tôi ưng ý nhưt đó.

- Được rồi, trễ nải chừng tuần lễ không sao. Thiệt bác không may tôi cũng buồn lắm. Sự trễ nải cũng làm cho công việc của tôi khó khăn, nhưng chắc không đến nỗi gì.

Ông Thành Lợi vẫn nhăn nhó :

- Thiệt tôi cũng lo hết sức. Tôi sẽ cố gắng hết sức. Nhưng nếu vì xi-măng vì sắt khan hiếm thì không phải lỗi ở tôi mà là lỗi ở chính phủ.

Bác nhớ cho. Ông Nam Hưng lại toát mồ hôi, lần này, chính ông vội vã đưa khăn tay lên trán :

- Bác nói nghe hồi hộp quá. Thế là hỏng hết việc của tôi. Tôi đã hẹn một tháng rưỡi nữa là ký hợp đồng. Bác có biết đó mình làm ăn với tụi Mỹ khó lắm, tụi nó nói cái gì cũng giờ giấc. Chúng nó thích sự đúng hẹn.

- Biết vậy, nhưng sắt, xi măng khan hiếm thực sự thì tôi cũng bó tay. A hay bác có cách gì giúp tôi không ? Bác làm ăn lớn quen lớn mà. Hình như tôi nghe các nhà thầu lớn có thể lực vẫn mua được một số sắt nhập cảng của Nhật theo giá chính thức. Tôi đã đi hỏi thử nhưng tất cả đều bó trong thủ tục, mà thủ tục thì lâu lắm. Bác coi thử có giúp tôi được không ?

Câu chuyện cuối cùng để đưa tới một yêu sách. Ông Nam Hưng lặng người. Nhưng rồi ông cũng mỉm cười, gật đầu :

- Được, tối nay tôi tới dự một đám cưới người bạn thế nào cũng gặp vài mặt lớn. Đáng lẽ ra tôi không đi dự tối nay, nhưng bác đã nhờ, tối tôi đi vậy.

Giữa lúc hai ông chủ đang chỉ chỗ về căn nhà thì hai người đàn bà vợ của nạn nhân tới nơi, họ được hai người thợ bạn của chồng họ chở trên hai chiếc xe gắn máy. Hai chiếc xe đỗ lại trước mặt hai ông chủ, hai người thợ dựng xe trong khi hai người đàn bà òa khóc. Ông Thành Lợi hỏi thăm trước :

- Sao, đã tìm thấy chưa ?

Hai người đàn bà gật đầu và tiếp tục khóc, Một người thợ dựng xong xe nói với ông Thành Lợi :

- Dạ anh Bảy cũng tắt thở rồi, vết thương nặng quá.

Điều này ông chủ thầu đã đoán được trước nên ông không lấy gì làm ngạc nhiên tuy vậy ông cũng cố tỏ vẻ thương xót :

- Chia buồn với hai chị thiệt tai nạn xảy ra ngoài ý muốn. Tôi sẽ giúp đỡ hai chị.

Chị Năm như khóc tới một lã. Người đàn bà vừa mới sinh xong, xanh mướt, chị đứng không muốn vững. Chị Bảy mạnh bạo hơn, nhưng lúc này chị dùng sức mạnh của chị vào việc than khóc nên trông chị cũng hết sức bơ phờ. Người thợ đi với hai người đàn bà lần tới trước để gần thêm ông chủ :

- Dạ thưa ông chủ giúp đỡ cho. Chị Năm mới sinh dậy, gia cảnh hai chị đều nghèo lắm.

Ông Thành Lợi nghiêm mặt :

- Không phải việc của các anh mà là việc của tôi. Nhớ chưa ? Các anh trở lại chỗ làm, để tôi nói chuyện với mấy chị đây.

Hai người thợ lui thủi đi cất xe trở lại công việc của họ bên cạnh gạch ngói và xi-măng. Họ vừa đi đến, đám đông đã bu quanh lấy hai người để hỏi thăm về số phận

hai đồng nghiệp. Và ông phụ tá lại có thêm một công việc lằng xằng nữa là giải tán những đám đông tụ họp.

Ở phía này hai chị đàn bà vẫn không ngừng khóc, chị Năm rên rỉ :

- Các ông thương xót chúng con. Trời ơi, chồng tôi, chồng tôi chết đi để lại thân tôi với một bầy con dại, trời ơi là trời..

- Ông ơi, giúp chúng tôi. Trời ơi, chồng tôi, chồng tôi... Chị Bảy cũng nức lên.

Ông Thành Lợi đã quen với những cảnh này. Trong cuộc đời thâu khoán của ông, ông đã chứng kiến bao tai nạn thê thảm, nghe bao nhiêu tiếng kêu khóc của nạn nhân thợ thuyền. Nhưng ông Nam Hưng chưa quen với cảnh này, ông đâm ra lúng túng muốn rút lui. Ông Thành Lợi hiểu tâm trạng đó quay sang hai chị đàn bà :

- Tôi đã nói để tôi lo. Hai chị có khóc lóc cũng không cứu chồng hai chị sống lại được. Dĩ nhiên hai chị sẽ có tiền bồi thường theo luật lao động. Nhưng hai chị nên suy nghĩ lại đi, coi như việc hai anh chết là do số mệnh may rủi mà cũng là sự xui xẻo của chúng tôi. Nếu hai chị không làm lớn chuyện thì chúng tôi sẽ lo chu đáo. Còn hai chị muốn làm to chuyện thì cứ làm. Ra tới tòa

án, theo luật lệ thì chúng tôi không thiệt thòi bao nhiêu, mà các chị cũng phải tốn kém cho tụi luật sư nó ăn. Tùy mấy người khôn hay dại, tôi không có lời khuyên nào hết.

Chị Năm người đàn bà yếu đuối đứng không vững như muốn té xuống. Chị ngồi bệt hẳn xuống đất, kêu trời. Nhưng trời ở xa và cao quá, chị nhìn thấy bầu trời mênh mông mà bầu trời chỉ thấy chỉ nhỏ như một hạt bụi. Hai người đàn bà ôm chặt lấy nhau, cùng ở trong một cảnh khổ mắt chồng như nhau. Đứng trước hai vị chủ nhân sang trọng, họ co rúm người lại vì sự hèn hạ nghèo kém của mình. Ông Thành Lợi nói với ông Nam Hưng :

- Thiệt trong đời tôi, tôi chứng kiến không biết bao nhiêu vụ thương tâm như thế này. Tôi cũng khổ tâm lắm. Đây, hai chị có muốn nói gì với ông chủ tòa bin-đinh này thì nói đi. Ông sẽ giúp đỡ cho.

Chị Bảy nhìn quanh những người thợ bạn của chồng chị đang tấp nập làm việc, chị lại nắc lên :

- Trời ơi, ai cũng còn tay còn chân nuôi vợ nuôi con, vậy mà chồng tôi đã chết. Chồng tôi đã chết...

Chị rú lên như trong một tấn tuồng cải lương. Cô đào chính bồng hốt hoảng bịt mắt : Anh đã chết, trời ơi, anh đã chết. Giọng làm nổi gai ốc người nghe và đối với kẻ ngoài cuộc, coi như một cảnh hài hước đáng cười. Ông Thành Lợi càng khó chịu :

- Thôi, đừng khóc nữa.

Rồi chợt thấy giọng mình không mấy vẻ nhân đạo, ông móc túi trên túi dưới tìm tiền lẻ :

- Cầm mấy trăm đi xe. Lát nữa tôi tính. Ông phụ tá với ông cai sẽ thay mặt tôi nói chuyện với các chị, các chị hiểu chưa ?

Hai người đàn bà đều ở trong một hoàn cảnh tuyệt vọng thê thảm.

Chị Năm đứng vụt dậy, chị hiểu rất mau thái độ của ông chủ, và chị nhìn ông Nam Hưng như bám vào cái phao cuối cùng :

- Lạy ông, xin ông giúp đỡ chúng con.

Rồi chị ôm mặt :

- Nhà con không còn một cắc bạc. Ừ chúng con biết lấy chi lo cho chồng bây giờ. Xin ông thương xót chúng con...

- Tôi đã nói là để tôi lo. Chút nữa ông phụ tá với ông cai sẽ tới nhà xác, sẽ tới nhà các chị. Tôi còn trăm sự phải lo, tôi phải ra canh sát về vụ thiệt hại này. Đâu phải chỉ các chị xui mà tôi không xui ?

Ông Thành Lợi kéo tay bạn :

- Thôi, bác lại đảng này với tôi, mình bàn lại công việc. Tôi đang rồi bù đây.

Nhưng chị Bảy đã mở lớn mắt, giọng chị đã bắt đầu thấm cảm hận

- Xin ông chủ nghĩ lại giúp chúng tôi, ông hứa suông như vậy biết giờ nào ông tới. Mà ông phụ tá thì chúng tôi tin làm sao được.

Chị lại nức nở :

- Ông tàn nhẫn vừa vừa thôi chứ... chúng tôi...

Chị lại oà khóc lớn. Chị Năm không buông áo người đồng cảnh, chị túm chặt áo chị Bảy, dựa vào người chị Bảy :

- Tôi chết mất chị Bảy ơi, chồng tôi...

Ông Thành Lợi xua tay :

- Hai chị đừng làm ồn quá ! Tôi nói tôi lo là tôi lo. Hai chị về đi.

Chị Bảy và chị Năm thấy hai ông chủ rảo bước đi, đều đứng dậy chạy lúp xúp theo, lần này, họ van nài ông Nam Hưng :

- Ông ơi, nhờ ông giúp đỡ chúng con.

Đối với nhà giàu, vũ khí của họ là tiền, đối với chị Năm, chị Bảy, vũ khí của họ là nước mắt. Nhưng thứ vũ khí này đối với ông Thành Lợi, ông Nam Hưng thì quá yếu. Tuy nhiên ông Nam Hưng cũng chậm chân lại, giọng thương xót :

- Được rồi, hai chị yên tâm, tôi hứa sẽ giúp đỡ.

Ông chưa nghĩ ra sẽ giúp đỡ bằng phương cách gì, Những người thợ đã chết, phần số của gia đình họ phải chịu. Ông đưa tay coi đồng hồ. Ngoài cửa, một chiếc xe hơi đỗ lại. Ông Minh Nghĩa đưa tay vẫy vẫy. Ông Nam Hưng vội vã bắt tay ông Thành Lợi :

- Tôi phải đi bây giờ. Trưa nay có cái hẹn với một người quen ở nhà hàng. Xin lỗi bác nhé,

- Vâng, tôi chờ kết quả bác hứa giúp.

- Việc đó hả ? Được rồi, ngày mai mình nói chuyện bằng tê-lê-phôn.

Chị Năm vẫn thồn thức :

- Ông chủ, ông chủ...

Nhưng ông Thành Lợi cũng bỏ đi. Hai người đàn bà nước mắt vẫn còn đầm ướt đôi má xanh gầy. Họ ngồi bệt xuống đất. Hai người thợ lúc nãy trở lại, an ủi vợ bạn :

- Để tôi đưa hai chị tới nhà thương lại. Tôi đã xin ông phụ tá nghỉ ngày hôm nay ngày mai để giúp đỡ các chị.

- Cảm ơn các anh, tội tôi tắm mặt mũi không biết chi nữa... anh ơi...

Họ lại khóc. Ngoài đường mấy chiếc xe hơi lộng lẫy đã nối đuôi nhau chạy đi. Đứng xa nhìn lại, Tòa bin đing vẫn ngạo nghễ, như còn muốn vươn lên đến trời xanh.

2

Vân Hồng vừa hoàn thành xong một cái bánh lớn. Cô không vất vả bao nhiêu vì phần nặng nhọc như đi chợ mua trứng, sữa, con ở đã gánh hết. Cả phần đánh trứng Vân Hồng cũng không nhúng tay. Nàng chỉ việc làm bánh với những thứ đã được con ở bày sẵn.

Chiếc bánh đã được gỡ ra, để trên một chiếc đĩa tròn, Vân Hồng khéo léo nặn những bông hồng bằng kem pha màu. Cô muốn nặn một chùm hoa hồng trắng nuột, cần kem thật mịn và những chiếc lá hồng xanh thắm như bó hoa hồng chiều nay chắc chắn Thanh sẽ mang tới tặng nàng. Chiều hôm nay, Thanh sẽ tới ăn cơm chiều với gia đình Vân Hồng. Để chuẩn bị cho bữa cơm chiều, Vân Hồng phải làm chiếc bánh từ sáng sớm và nàng đem đặt trong tủ lạnh. Bà Nam Hưng mở tủ lạnh nhìn chiếc bánh có vẻ hài lòng. Con gái bà vừa xinh đẹp, vừa khéo tay. Chả thế mà bao nhiêu đám ngáp nghé. Không ngáp nghé sao được, con bà vừa đẹp, học giỏi, lại con nhà giàu. Sự nghiệp của vợ chồng bà không đủ làm tôn giá trị của đứa con gái cưng đầu lòng hay sao. Bà gọi Vân Hồng :

- Thôi con làm bánh được rồi, món ăn để chị bếp nấu. Con gái đẹp không nên chạm vào bát đĩa hư tay

ngọc của con gái má đi.

Vân Hồng dụi đầu vào vai mẹ :

- Má kỳ quá à, con mà đẹp nổi gì.

- Không đẹp mà thằng Thanh nó mê. Thằng Thanh cũng hay, hiền lành, có nét lắm.

- Hứ, má cứ khen.

Cô lại dụi đầu vào vai mẹ nữa. Bà Nam Hưng vuốt tóc con :

- Thôi cô, lên sửa soạn trên nhà, ba cô sắp về rồi đó. À, có nghe ba con nói nhà cửa đằng đó bao giờ xong không ?

- Tốt lắm má. Nghe đâu chừng nửa tháng nữa là bác Thành Lợi giao nhà. Bác vừa «phôn» lại cho ba đây nè má. Nhưng ba đi vắng hoài. Bác kêu quá trời.

Bà Nam Hưng chột xịu mặt :

- Ủ, má cũng buồn lắm, trước kia ba con đâu có đi nhiều như thế. Dạo này ba con bỏ cơm luôn. Ba không đưa má đi đâu hết, hay là...

Vân Hồng bịt miệng mẹ :

- Má đừng nghĩ nhảm. Ba con bận việc ghê lắm, ba lo cho gia đình mà má. Suốt ngày ba bận rộn với công việc, với lại ba đang lo cho bác Nghĩa vụ bầu cử năm tới này. Thấy ba bận con thương quá.

Vân Hồng thương cha lắm, lúc nào cô cũng bên cạnh cha. Thấy con gái nói thế bà Nam Hưng cố mỉm cười :

- Cô thì bên cha từng chập. Thiệt cha nào con này.

Vân Hồng trêu mẹ :

- Ủa con không giống ba con thì giống ai ? Bộ ông hàng xóm hả mẹ.

- Con mẹ mày, chỉ nhảm.

Bà Nam Hưng mắng yêu con gái rồi dơ tay đẩy con gái ra. Có tiếng chuông reo ngoài ngõ. Chắc con mụ Trung tá Môn đến. Mấy hôm nay con mụ đến hoài, mụ muốn bàn với ông Thành Lợi một áp phe gì đó và nhờ ông Nam Hưng trung gian. Bà nói :

- Để mẹ xem ai nào. Con gái sắp có chồng mà nhõng nhẽo quá.

Vân Hồng buông cho mẹ ra phòng khách, Cô mở tủ lạnh nhìn chiếc bánh một lần nữa và mỉm cười hài lòng. Tối nay, ba nàng sẽ lác mắt vì tài nghệ của cô gái cưng.

Ông Nam Hưng không thể ngờ con gái ông lại giỏi nội trợ nữa. Cứ nghĩ tới cha là Vân Hồng sung sướng. Cha nàng thương nàng quá, hình như thương nhất nhà. Nhờ Vân-Hồng, tuần rồi thằng Tuấn đã đổi được chiếc xe Fiat hai chỗ ngồi rất bay bướm. Nhờ nàng, cô em nhỏ được cha thay cho cái đàn piano mới tinh. Vân Hồng chỉ có điều buồn là xin cha tự lái xe lấy, ông Nam Hưng không bao giờ cho phép.

Nàng nghe tiếng bà Trung tá Môn bô bô ngoài nhà. Lúc đó, ở nhà ngoài, mẹ Trung tá đang ôm chầm lấy bà Nam Hưng hôn đánh chụt vào má bà Nam Hưng một cái rất kêu. Vân Hồng đi lên cầu thang và thoáng nhìn thấy, nàng nhăn mặt, đối với nàng, cử chỉ đó quá lộ bịch. Giọng bà Trung tá Môn the thé :

- Nhớ chị quá trời. Định tới chị từ tối hôm qua mà thằng cha cứ giữ rịt ở nhà. Còn bọn trẻ không nói gì, già rồi mà thằng cha không sợ con cái nó cười... Chị coi...

Vẫn giọng bà ta cười ròn rã :

- Đó, thằng cha mới cho em. Nghe nói ai biểu thằng cha đó. Chắc ơn nghĩa chị đây. Nè chị nhìn kỹ coi, mấy hột soàn quanh cái Ô-mê-ga này, giá trị lắm nghe, em đi soi rồi, trong véc vậy đó. Buồn cười, chị có thấy con Kim, vợ Tổng trưởng bộ C không ? Mẹ đeo cái đồng

hồ nạm mấy hột soàn trông thật bự mà rẻ mạt. Đồ hột có vết không hà. Nghe đâu gửi mua bên Hồng Kông. Tụi tàu là chúa xỏ lá chớ tưởng mua ở ngoại quốc là thứ thiệt. Con mụ đó phách lăm, không biết sao chị thân mật với con mụ được chớ em thì cạch luôn. Nhớ hồi thằng cha chưa làm lớn quanh năm có hai chiếc áo, tóc kẹp đuôi tôm, mặt hốc ha hốc hác. Chị nhớ không, dạo mới lên con mụ quỳnh quáng bán chiếc xe hơi cà rịch cà tàng may mấy chiếc áo dài, đi uốn tóc, mua cái đồng hồ với cái nhẫn là hết nhẫn tiền. Và mụ còn tới vay tôi tiền, vậy mà giờ áp phe này áp phe nọ coi khăm khá quá. Con người ta nhờ gió lên như diều là vậy... Nhưng lên thì lên, nó phải nhớ thuở hàn vi chớ.

Không phải chuyện đáng nghe. Chuyện của mấy bà chỉ có chừng đó. Vân-Hồng đi hẳn lên lầu. Nhớ tới Thục, cô bạn thân, nàng gọi điện thoại nói chuyện với bạn. Thục nhắc nhở một cái bal trong tuần tới. Vân Hồng nghĩ tới Thanh, nhãn mặt, báo cho bạn biết là khó dợt được lắm. Đầu giây bên kia, Thục cười ngất :

- Đồ ngu, ai biểu ham lấy chồng sớm. Coi như tao, hôm qua vừa cãi nhau với ông bà già. Tao nói ép tao là tao tự tử, tao bỏ nhà đi liền.

Vân-Hồng chống chế :

- Tại tao thương ông già tao quá. Ông già tao nói không nghe ông buồn.

- Á à, lại đổ lỗi cho ông già. Chớ không phải mê Thanh vì Thanh bảnh trai, cù lần dễ dạy à ? Thiệt tao ngạc nhiên hết sức, ông già của anh thì mê chính trị chính em một cây, mà anh thì lù đù, ăn rồi chỉ biết học. Chán mớ đời.

Vân-Hồng cười khúc khích, trêu bạn :

- Chớ không phải mày cũng mê à.

- Đồ chó, Còn lâu. À, đang làm gì ở nhà đó. Bà bỏ đi vắng hả ?

- Đang có khách, một con mụ đồng đánh trời đánh.

- Giống bà bỏ tao quá, đang tiếp chuyện một mụ bác sĩ dưới nhà, hai bà đang khoe hột soàn với nhau. Tao định dọt tới con Thúy chơi thì mi gọi điện thoại. Chiều đi bơi không tao tới lồi đi.

- Không chiều nay tao bận. Bộ ông bỏ mi vắng nhà hả? Tung hoành quá vậy ?

- Ông thì lúc nào không vắng nhà. Lúc này chắc ông đang ở với một con tàu nào dưới chợ lớn. Nghe bà bỏ tao sắp tổ chức một cuộc bố ráp lực lượng hùng hậu

lắm. Mi đã biết hội đánh ghen của mấy bà chưa ? Coi, xin lỗi chờ chút... Đây Hồng, tao có khách, xin lỗi. Cúp nghe.

Một tiếng cách khô khan vang trong tai Vân-Hồng. Nàng chán nản gác máy điện thoại. Câu chuyện đang vui như vậy, người khách nào mà bất nhân thế.

Lại có tiếng điện thoại reo. Vân-Hồng nhắc máy :

- A lô, tôi nghe.

- Con đó hả Vân Hồng, Ba đây.

- A, ba.

- Con khỏe chứ. Ừ, Con ngoan lắm. Ba hỏi đây này, từ sáng tới giờ bác Chúc có tới tìm ba không ?

- Dạ không. Con vừa gọi điện thoại cho Thực, nó nói ba đang bận với một con Tàu dưới chợ lớn và má nó đang tổ chức một sự đoàn sự tử cái đi lòng.

Vân-Hồng nghe tiếng cha cười ở đầu giây bên kia. Nhưng tiếng cười ngừng ngay :

- Con đừng có khôi hài. Thảo nào từ nãy tới giờ ba gọi về nhà hoài không được. Công việc nhà có gì lạ không ? Có ai gọi điện thoại cho ba không ?

- Dạ thưa ba có. Bác Thành Lợi.

- Hừ, chỉ bác Thành Lợi. Có vậy ?

- Dạ. À, trưa ba về ăn cơm chứ ba. Má con đang buồn lắm.

- Rảnh ba về liền. Con cho ba nói chuyện với má con một chút.

- Ba đợi con, má đang nói chuyện với bà Trung tá Môn.

- Thôi khỏi. Lát con thưa với má con giữ hết vốn lại. Bao nhiêu tiền giữ lại cho ba, đừng dính vào vụ buôn bán hùn hạp đó nữa.

- Dạ.

- Chào con.

- À ba...

Vân Hồng định hỏi ba thêm một câu, nhưng tiếp «cốp» khô khan lại vang trong tai nàng, và câu gì nàng mới định hỏi nàng cũng quên tịt luôn. Vân Hồng bỏ vào phòng. Nàng soạn sách ra học. Cả tuần lễ nay Vân Hồng không tới trường. Nàng nghĩ tới kỳ thi cuối năm. Đâu hay rớt cũng không cần thiết, bởi nàng muốn chú

trọng về sinh ngữ. Học sinh ngữ cho giỏi để đi ngoại quốc với cha, để giúp Thanh sau này về việc giao thiệp kinh doanh. Gia đình nàng giàu, gia đình Thanh giàu, bằng cấp đối với nàng không có nghĩa để sinh sống. Nhưng Thanh học giỏi, bằng cấp, địa vị của Thanh là của nàng. Nàng chỉ hơi buồn là Thanh chăm chỉ hạt bột quá, thật thà quá. Thanh không như những thanh niên khác, hoạt bát, lanh lợi, ga lăng. Tính nết Thanh chắc nịch, thật khá buồn cười khi con người với dáng dấp thanh nhã như thế, hào hoa như thế lại mang một tính nết trầm tư, xưa cổ. Trong con người của Vân Hồng như có hai phần, một phần ưa sự nổi bồng, một phần khác, rất kín đáo, khép nép bên trong trái tim, đập những đập dịu dàng, ưa sự yên ổn.

Nhớ lời cha dặn, Vân Hồng đi xuống phòng khách. Bà Trung tá Môn vẫn còn ngồi nói chuyện với mẹ. Vân Hồng tới bên mẹ :

- Thừa má ba con vừa phon về.

Bà Nam Hưng cau mặt :

- Lại báo không ăn cơm trưa phải không ? Dạ ba nói ba sẽ cố về dù rất bận. Ba dặn con thưa với má đình việc hùn hạp gì đó lại, trưa ba về sẽ giải thích.

Bà Trung tá Môn nhảy nhóm người lên :

- Ủa, sao lạ vậy. Này chị Nam Hưng, bộ chị chưa bàn gì hết với anh sao ? Tôi đã hẹn với người ta chiều dần người ta lại.

Bà Nam Hưng hỏi Vân Hồng :

- Ba nói gì nữa không ?

- Dạ chỉ có chừng đó.

- Lạ nhỉ, hôm qua má đã bàn kỹ với ba. Mọi chuyện coi như xong rồi. Thiệt tức quá sức, ông toàn làm kỳ đà cản mũi không hà. Ông không ưa cho tôi làm ăn. Mình là đàn bà, mình muốn giúp chồng xoay sở. Tôi đã lỡ nhờ bà Lộc com măng ở Seear hộ tôi cái hột soàn lớn kiểu trái tim chị tỉnh trưởng Đà-Lạt. Chắc sắp về rồi, không làm vụ này thì đâu có mua được.

Vân Hồng lặng thinh, lúc nào cũng nghe chuyện hột soàn với ngọc thạch. Mẹ nàng không nghĩ tới chuyện gì khác ngoài việc soi sáng hột soàn. Bà Trung tá cũng rầu rĩ :

- Vụ này không xong tôi cũng thiệt hại nhiều chớ đâu phải chơi. Thiệt hại không nói gì còn uy tín. Tôi đã giới thiệu với chị Xinh. Về chị. Tôi nói về tiền bạc không

lo vì chị sẵn tiền, chị Xinh cũng tin vậy, chị nói : Trông bà Nam Hưng tốt tướng, người phúc hậu, hột soàn đầy người, tôi tuyệt đối tin tưởng về tiền bạc. Thiệt chị phải bảo với anh, mình đàn bà mình phải nắm chuyện tiền bạc chớ. Giao cho đàn ông, đôi lúc nướng hết cho gái.

Thấy bà Nam Hưng ngần ngợ, bà trung tá tấn công thêm :

- Chị coi như ông nhà tôi, cái gì chớ tiền bạc là tôi giữ. Ai nói gì kệ cha họ. Chồng mình có ngoan đến mấy ra đường bạn bè cũng rũ rề. Chị cứ tin tôi đi, chuyện này ăn chắc mà, mình nên giữ uy tín trước. Chị mà rút lui tôi khó ăn khó nói với người ta. Đã đành chị không bỏ tiền tôi rủ người khác, nhưng mang tiếng là mang tiếng cho chị.

Bà Nam Hưng thở dài. Lát nữa ông về bà hỏi mới rõ được lý do tại sao. Dù bất mãn chồng nhưng bà cũng không dám tự tiện. Lâu nay, sự nghiệp do một tay ông tạo dựng nên, bà phải nể. Bà Nam Hưng nói với bạn :

- Chị trung tá để tôi hỏi lại ông, chiều tôi phân lại chị.

- Ôi, mấy ông nghe đồng đôn rục rịch tăng giá xuống giá là hoảng hốt, ảnh sợ tụi này phỉnh chị để kiếm tí cháo. Khỏi đi tụi này làm ăn xưa nay chị biết đó. Nói

một là một, hai là hai. Chị tính lạ gì tụi Mỹ nữa, lâu lâu bày đặt đôi tiền đôn để ăn cướp dân mình một vỏ. Mà ăn cướp được nhiều nhất là ăn cướp mấy con gái điếm, mấy mụ đôi đôn lẻ chớ sức mấy mà ăn cướp được nhà giàu. Thiệt vô lễ mình là một bà trung tá mà ra ngoài Cam Ranh, Nha Trang, Đà Nẵng đôi đôn bọn điếm với bọn vợ lính, chớ đi được vài chuyến cũng ngon lành lắm, ông nhà tôi ông cấm không được giao thiệp với bọn vợ lính rồi nó coi thường ông không được. Lính mà lính thuộc loại trung sĩ thông dịch viên có nhiều mỗi làm ăn lớn bạc triệu chớ phải chơi đâu.

- Được, để tôi nói lại với ông. Chắc ông nghe tin gì đó. Sáng nay ông ra ngân hàng mà.

Vân Hồng bỏ đi xuống bếp. Nàng nghe tiếng xe vào sân và tiếng trẻ con reo. Lũ em nàng đã đi học về. Thằng Tuấn mất mặt từ sáng sớm, có thể trưa nay nó bỏ cơm luôn. Thằng nhỏ hư hỏng làm cho ba nàng phiền lòng hết sức. Có chiếc xe hơi mới, chắc đường phố không có nơi nào nó không dạo qua. Vân Hồng nghĩ tới lũ bạn gái của em, toàn bọn con gái nứt mắt mười ba mười bốn, híp pi xanh rờn. Tuổi trẻ của chúng đã hỏng thật sự. Tội nghiệp ba nàng, không còn thì giờ để săn sóc con cái. Xã hội đã hững hờ trẻ nhỏ ra khỏi gia đình từ lúc năm sáu tuổi và làm hủy hoại từ thể xác tới tinh thần, không bao

giờ còn trả về với gia đình những đứa trẻ nguyên vẹn nữa.

Bà trung tá Môn cũng đã về. Văn Hồng rùng mình khi nghĩ tới cái hôn từ giã của bà đặt trên má mẹ.

Buổi trưa hôm đó bữa cơm gia đình rất buồn tẻ. Bà Nam Hưng ăn vội vàng, lũ nhỏ hỏi chuyện riu rít bà chỉ trả lời cậm chùng rồi bỏ đi nằm. Ông Nam Hưng không về ăn cơm, cũng không gọi điện thoại báo mắc công chuyện gì. Văn Hồng thấy mẹ buồn, cô lo lắng cho mấy đứa nhỏ, kêu chị vú giữ mấy đứa bé, cho nó ngủ trưa, rồi nàng cũng đi nghỉ.

Đến gần hai giờ trưa ông Nam Hưng mới về tới nhà. Ông uể oải leo lên cầu thang lên phòng. Văn Hồng nghe tiếng cửa xe đóng, biết cha về chạy ra đón. Nàng gặp cha ở phòng khách và reo lên :

- Ba về, ba về

Và Văn Hồng ôm lấy cha, đợi cha hôn như thường lệ. Ông Nam Hưng hôn con gái, hỏi :

- Mẹ đâu ?

- Mẹ đi nghỉ rồi ba. Sao ba không về ăn cơm trưa, mẹ đợi quá.

- Ba bận.
- Để con gọi bồi pha nước cho cha rửa mặt.
- Khởi con đi nghỉ trưa đi, để ba làm lấy được rồi. Ba mệt lắm, cần nghỉ ngơi.
- Ba qua thăm mẹ, mẹ đợi ba cả buổi sáng,
- Ừ.
- Ba đưa cặp con đi cắt.
- Được con. Thằng Tuấn đâu ?
- Dạ nó vừa mới ăn cơm đó, không biết chạy đi đâu.

Ông Nam Hưng cau mặt. Bước chân ông nặng nề hơn. Ông đi vào phòng thay áo, rửa mặt. Vân Hồng đứng ngoài cửa hỏi cha :

- Ba xoi cơm chưa, để con bảo tụi nó dọn.
- Rồi con. Được mà, cứ để ba.
- Dạ.

Ông nằm dài ra giường khoảng hai phút cho sống lưng dần ra rồi xỏ dép đi qua phòng vợ. Bà Nam Hưng nằm quay mặt vào tường. Lúc nào chờ đợi việc gì bà

cũng quay mặt vào tường, hình như khoảng tường vôi trắng để làm bà thấy được an ủi hơn là cánh cửa kín mít đằng sau lưng. Ông đi vào bà biết, nhưng bà vẫn nằm yên, nhắm mắt lại. Ông Nam Hưng ngồi xuống cạnh vợ:

- Mình.

Bà quay lại, vẻ mặt còn đầy vẻ khó chịu :

- Sao buổi trưa ông không về ăn cơm ?

- Buổi trưa anh bận.

- Hừ lúc nào cũng bận. Anh bận với mấy con thư ký, mấy con dĩ ngựa.

Ông Nam Hưng cố nuốt tiếng thở dài :

- Sao mình lại nói thế. Trẻ không ghen, già rồi còn ghen gì. Tôi đang lo chết ruột đây.

Bà Nam Hưng làm thinh. Nghe giọng nói của ông, bà hiểu ông đang gặp chuyện buồn lòng. Nhưng sự phiền muộn trong lòng bà vẫn chưa nguôi ngoai. Bà trung tá Môn luôn luôn khoe sự chịu đựng của chồng, nghĩ tới cảnh chồng bỏ đi suốt ngày, bà không khỏi lấy làm tủi thân. Ông Nam Hưng hỏi tiếp :

- Minh, vụ hùn vốn với bà Xinh mình đã đưa tiền chưa ? Sáng nay tôi có gọi cho con, bảo con dặn mình.

Bà Nam Hưng vẫn làm thình. Giọng ông đã bắt đầu khô sở :

- Mình giữ lại, khoảng tiền ở ngân hàng đứng tên mình phải rút ra cho anh mượn. Bao nhiêu tiền công chuyện làm ăn của anh kệt cứng hết. Tự nhiên tiền biến đâu mất hết, mà tòa nhà xây sắp xong, vật giá lên vùn vụt. Sắp giao nhà cho tụi Mỹ mà còn bao nhiêu thứ chưa làm. Mình giúp anh nhé.

- Sao anh không vay ở ngân hàng ?

- Thì sáng nay anh vừa tới hỏi, ngân hàng Thành Tín của anh Vàng chớ ai. Tiền trong băng không còn một cắc, anh ấy cũng rên quá trời.

- Nói vậy mà nghe được. Đọc báo thấy quảng cáo rần rần, bích chương treo đầy phố, nào tặng tiền lời, nào phát triển vốn. Chắc anh ấy không muốn cho anh mượn chớ gì.

- Khô lắm, mình đàn bà làm sao hiểu được chuyện làm ăn của đàn ông. Anh Vàng đang lo bỏ cả ăn uống. Có lẽ đồng tiền sắp bị phá giá thật rồi mình ạ. Thành Tín ngân hàng lỗ vốn to, đang cầu cứu các ngân hàng

bạn, nhưng các ngân hàng khác chắc cũng không khác hơn.

- Bộ tiền người ta gửi đi đâu hết ?

- Khổ lắm, anh đã nói chuyện bên trong có nhiều điều rắc rối. Minh đàn bà khó hiểu lắm.

- Bây giờ anh định lấy bao nhiêu ?

- Cho anh mượn hết số tiền trong chương mục của mình đi. Em còn bao nhiêu ?

- Hùn hạp hết rồi. Em vừa ký-séc sáng nay trước khi con Hồng xuống bảo. Sáng nay bà trung tá Môn đến đây.

Nói xong bà lại quay mặt vào vách. Ông Nam Hưng muốn chết ngất. Ông xoay vợ lại :

- Mình nói thật.

- Thật.

- Thôi chết anh rồi.

Ngồi trong phòng lạnh, mà ông Nam Hưng đổ mồ hôi hột. Môi ông tái ngắt lại. Bà Nam Hưng liếc thấy bộ dạng chồng biết là chồng cần tiền và đang gặp chuyện hệ

trọng lắm. Dù đang bực mình, bà vẫn cảm thấy thương cảm ông. Bà dịu giọng :

- Mình cần lắm à

- Anh cần ghê lắm. Không có khoảng tiền đó không giải quyết được công chuyện. Nhưng thôi, để anh cố gắng xoay xở.

Ông đứng dậy, hình dáng nặng nề, bước chân như nhấc đi không nổi. Bà Nam Hưng muốn nói thật, nhưng bà vẫn nhớ tới hột soàn lớn đang nhờ người bạn com-măng tận bên Mỹ, tiếc rẻ, bà nói :

- Mình thử hỏi bác Minh Nghĩa. Bác có chân trong nhiều ngân hàng.

- Không được. Bác ấy đang gặp nhiều rắc rối về chính trị. Lần này bác nhất định tranh cử.

- Tranh cử Tổng thống hả ? Ghê quá.

- Không, tranh cử ở thượng viện hoặc hạ viện. Thôi mình nghỉ đi, anh phải đi ngay giờ.

Ông Nam Hưng gần ra tới cửa, bà gọi lại :

- Này mình.

- Hả

- Đến đây bàn lại coi.

Không chút hy vọng nào, ông Nam Hưng vẫn đến ngồi bên vợ :

- Thôi mình lo không nổi đâu, để anh lo. Mình nghỉ đi.

- Em chưa có hùn.

Mắt ông Nam Hưng sáng lên như bật đèn pin :

- Mình nói thật ?

- Thật mà. Em còn mười triệu ở trong chương mục.

Nói xong bà hồi hận. Tại sao không rút bớt số tiền xuống. Trong một phút vô tình bà đã buộc miệng khai thật hết số tiền. Ông Nam Hưng nắm chặt tay bà như thỏ mới yêu nhau :

- Anh đi lĩnh nhé. Em ký séc đi, anh ba-rê vào chương mục của anh.

Bà Nam Hưng uể oải đứng dậy mở tủ, ký chi phiếu cho chồng. Số tiền mười triệu đối với kẻ giàu có như vợ chồng bà không đáng gì, nhưng trong lúc cấp bách cũng

giải quyết được cho ông những vụ vặt vãnh không nhỏ. Ông vừa bỏ chi phiếu vào túi vừa nói :

- Chùng này là đủ chi cho bác Thành Lợi trang bị các buồng tắm và quạt trần. Thôi mình nghỉ nghe, anh phải tới xem công việc xây cất ra sao đã. Chủ nhật này anh mời mình với các con đi ăn, xong chúng ta tới xem ngôi nhà. Mình yên trí đi, xong vụ này là mình yên rồi, mình sẽ đi Hồng Kông chơi nửa tháng.

- Hừ, ông chỉ được nói cái miệng.

- Anh đi nghe, anh tới bác Lợi, xong ra hăng làm việc.

Ông đặt lên trán vợ một cái hôn nhẹ, đầm thắm rồi về phòng thay áo. Vân Hồng vẫn chưa nghỉ trưa, cô lo lắng vì thấy cha có vẻ lo âu. Khi cha lật đật xuống cầu thang, cô chạy ra :

- Ba đi nữa hả ba ?

Ông Nam Hưng quay lại, cười rất vui với con :

- Cô đi nghỉ đi cho tôi nhờ. Thức làm gì vậy không biết.

- Ba.

Ông Nam Hưng gửi con vẫy tay. Vân Hồng vội vã :

- Ba, tôi nay về ăn cơm ba nhé. Tôi nay có anh Thanh lại.

- Chút nữa ba quên. Xong rồi.

Anh bồi mở cửa nhà dưới, anh tài xế mở sẵn cửa xe, rô máy. Ông Nam Hưng leo lên ngồi phía sau.

- Đi. Tới nhà ông Thành Lợi.

- Dạ.

Cánh cửa cổng đóng lại, chiếc xe lao đi. Ngôi biệt thự chìm khuất sau những bức tường cao, bình tĩnh.

Khoảng ba giờ chiều, bà Nam Hưng đang mơ màng thì có tiếng điện thoại reo. Bà nhớ tới lời hẹn của bà trung tá Môn, vùng ngồi dậy. Bà chạy ra phòng khách thì thằng Tuấn đưa máy cho mẹ

- Má, có bà trung tá gọi cho má

Bà cầm lấy tay máy. Đầu giây bên kia bà trung tá Môn giọng vồn vã :

- Chị Nam Hưng đó phải không... Làm gì đó ? Hả ? Vừa ngủ dậy ? Trời đất, chị thiệt là sung sướng.... À,

thằng chồng em vừa mới đi nè, thằng chả đi em mới gọi điện thoại được cho chị.. Sao, cái vụ đó... ?

Bà Nam Hưng hơi lúng túng :

- Tôi chưa tính gì được hết. Nhưng chắc là không xong.

- Ủa sao vậy ? Chắc tại anh bàn đi bàn lại chớ gì ? Đàn ông ghê lắm, họ không muốn mình làm ăn giao dịch. Làm ăn giao dịch rồi biết tẩy của họ hết. Chị đừng có dại.

- Tôi...

- Thây kệ ông. Chiều nay tôi dẫn chị Xinh lại nhé. Vụ này ngon lắm mà.

Bà lặng người suy nghĩ. Không lẽ nói chồng bà vừa lấy hết tiền đi, cũng không lẽ viện cớ mình đang túng thiếu. Nhất định không ai tin bà đang kẹt tiền được. Đầu giây bên kia, bà trung tá Môn vẫn giục dã :

- Sao, chị trả lời gấp đi chớ. Em sắp tới chị Xinh bây giờ.

Bà Nam Hưng quính quáng. Bà phải tìm cho ra một nguyên nhân và bà nghĩ tới món hột soàn :

- Thiệt tôi đang kẹt quá. Vừa rồi bên bác Lộc gọi phân cho biết là hột soạn sắp về tới. Cô lẽ nay mai. Chị trung tá biết bác Lộc chứ, bác có mấy sơ sở ở bên Pháp, đi Pháp như đi chợ, bởi vậy bác mới com-măng cho mình dễ dàng. Chị Trung tá vừa về là tôi nhận được điện thoại của bác Lộc. Gớm, tôi chỉ gửi mua có chiếc nhẫn hột như chị tỉnh trưởng Đà Lạt, vậy mà nghe đâu bác nói có thêm một mớ hột kiểu mới đẹp lắm. Tôi nghe mà ham quá.

Đầu giây bên kia có tiếng đằng hắng nhỏ, giọng bà trung tá như khản hơn :

- Chị làm tôi muốn xỉu. Chị coi có cách nào nữa không ?

Bà Nam Hưng thấy lời nói của mình có hiệu nghiệm, cũng vuốt thêm :

- Được, để tôi hỏi anh Vàng, anh Vàng ở Thành Tín ngân hàng chị trung tá biết chứ ?

- Vàng, em biết.

- Chờ vài ba bữa nữa nghe.

- Trời đất, công chuyện làm ăn mà chờ vài ba bữa. Chị hỏi ngay đi coi có được không.

Bà Nam Hưng kéo cửa :

- Đâu có được, chuyện tiền bạc mình phải gặp mặt hỏi đảng hoàng. Ông nhà tôi ông ký chuyện vay mượn lắm.

- Sao chị không bảo anh đưa cho một ít. Anh thiếu gì tiền.

Bà Nam Hưng cười :

- Ông không muốn cho tôi làm ăn mà. Với lại tôi có tiền xài riêng, tôi không muốn hỏi ông.

- Rồi hôm nào chị trả lời em ?

- Có kết quả tôi gọi.

- Thôi được, mai em lại chị đó. Không chừng em kéo cả chị Xinh tới nữa. Thôi chào chị.

Bà Nam Hưng gác máy điện thoại. Bà ngẩn ngơ một lúc. Bỏ một công việc làm ăn kiếm lời bạc triệu như thế cũng đáng tiếc thật. Nhưng bà nghĩ lại ngay, công việc chỉ mới nghe bàn tới. Lâu nay bà không quen làm ăn, tất cả mọi công việc kinh doanh chỉ một mình ông Nam Hưng thu xếp. Nhờ chồng, bà thơm lây, bà quen hết các bà lớn, các vợ của thượng nghị sĩ, dân biểu. Máy bà này làm ăn qui mô lắm, bà cũng muốn tập tành làm ăn thì

xảy ra vụ ngăn cản của ông Nam Hưng...

Có tiếng hát của con gái. Bà nhớ tới buổi cơm chiều nay. Thôi, cuộc đời của bà nên để cho yên lành. Bà sắp có rể. Mới đây, bà còn bắt con ở nhổ tóc bạc cho bà mỗi buổi trưa, công việc đó bà cũng đã bỏ bê từ hơn tháng nay, mái tóc của bà đã đổi màu, mất vẻ xanh mượt, sắp bạc hết tới nơi rồi. Bà nhìn ảnh chồng, ảnh con. Bà lại nhìn kỹ bức ảnh thời xuân sắc của bà một cách ngưỡng vọng. Trong đôi mắt đã mất gần hết vẻ tinh anh của bà, chớp chờn những hình ảnh tươi trẻ đi qua, và bà ngồi xuống chiếc ghế mơ màng. Tuổi trẻ của một người đàn bà là nơi quay về, là quê hương, là những câu chuyện đã lồng trong cổ tích. Và tuổi trẻ của bà bây giờ sáng rực nơi con gái bà, cô gái tên Vân-Hồng, làm sao bà không ngưỡng vọng tuổi trẻ của bà cho được.

Cô thư ký cởi bỏ chiếc áo len khi ông chủ bước vào phòng lạnh. Cô ngồi lại ngay ngắn, ngực hơi ưỡng một cách khiêu khích. Hôm nay cô mặc áo vàng, màu sắc tươi, nổi bật trên những màu gỗ nâu nhạt của căn phòng sang trọng, nơi đặt văn phòng của ông chủ.

Ông Nam Hưng cũng bỏ áo vét tông. Cô thư ký vội đỡ lấy treo trên một cái móc áo sát phía tủ đựng hồ sơ giấy tờ. Cô trở lại bàn cắm cúi làm việc, thỉnh thoảng cô ngẩng lên nghỉ ngơi, tiện tay sửa mấy bông hoa cắm

trong chiếc bình xinh xắn để trước mặt.

Ông Nam Hưng ngồi xuống bàn, lật chồng hồ sơ đã được đặt sẵn ở đó từ bao giờ, rồi hỏi :

- Từ nãy có ai gọi điện thoại không ?

- Dạ thưa ông có. Nhiều lắm.

- Quan trọng không ?

- Dạ có ông Bân ở Bộ ngoại giao, rồi ông Mẫn ở Công chánh. Ông Hạng ở phủ tổng thống. Dạ các ông đó bảo lát nữa sẽ gọi lại.

Nghỉ một chút, cô tiếp :

- Dạ đằng ông Thành Lợi cũng gọi lại mấy lần.

- Rồi, Tôi gặp ông Thành Lợi rồi.

Cô lại cảm cúi với những giấy tờ trước mặt.

Ông Nam Hưng cũng bận rộn với công việc của ông. Một lát, ông nói :

- Ra kêu anh Điều vô đây. Có thằng tùy phái ngoài không ?

- Dạ phòng nhân viên hôm nay chỉ thiếu có anh Chấn, dạ anh xin nghỉ hai hôm. Lý do vợ đẻ.

Mấy người nhân viên được gọi vào cho ông Nam Hưng giao công việc. Cánh cửa mở ra khép vào hết sức êm ả không gây một tiếng động nhỏ. Và mỗi lần muốn gọi người nào, cô thư ký chỉ cần bấm chuông, ông tùy phách hé cửa và cô nói tên, tức thì một nhân viên bước vào sau vài phút ngắn.

Coi qua công việc, thu xếp công việc, ông Nam Hưng đứng dậy :

- Coi giùm tôi. Tôi phải đi.

Cô thư ký đứng dậy cầm vét tông choàng qua vai ông. Người cô hơi rướn lên để chạm bộ ngực vào vai ông. Cô có vẻ muốn chạm chạp như để chờ đợi ông Nam Hưng tỏ một cử chỉ. Nhưng mặt ông Nam Hưng vẫn lạnh như tiền, những nếp xếp trên trán chưa được dãn ra, những nếp xếp mà từ lúc bước vào phòng ông đã mang sẵn. Cô thư ký đặt tay lên ngực ông khi áo đã choàng xong :

- Ông chủ, tối nay em đợi.

Ông Nam Hưng xô nhẹ cô ra :

- Tôi bận lắm, để hôm khác.

- Dạ còn tấm chi phiếu ?

- Chi phiếu nào ?

Cô thư ký chầu môi. Ông Nam Hưng chợt nhớ ra. Tấm chi phiếu ông hứa ký cho cô từ hơn tuần lễ nay sau một buổi đưa cô lên Biên Hòa nhả đám, giải trí nơi trang trại của ông Phúc. Ông cười, đập nhẹ vào vai cô thư ký :

- Nhớ dai dử. Được, tối mai đi.

- Tối mai ông đến phòng ?

- Ủ, với điều kiện là không có ông Phúc đấy nhé.

Rồi ông tiếp :

- Làm việc đi. Mai nói chuyện,

Ông vượt áo, đi ra, Cô thư ký không trở về bàn mình mà ngồi vào ghế ông chủ. Ngực cô vẫn ưỡn ra một cách khiêu khích. Cô đưa ngón tay út lên ngấm chiếc nhẫn hột soàn lóng lánh. Ngón tay này đeo nhẫn để nói lên

«Tôi chưa hề yêu ai. Chưa hề yêu ai, nhưng để xỏ chiếc nhẫn, có quần áo đẹp, cô đã biết rành rồi về yêu

đương hơn bất cứ cô thư ký riêng của những ông chủ hãng nào. Cô nhớ tới ông Phúc với dáng điệu lẳng lơ, già mà lẳng. Nghĩ tới cô con gái của ông chủ, của ông Phúc bằng tuổi mình cô hơi ngượng. Nhưng chiếc nhẫn hột soàn lóng lánh quá, sáng dội làm cô quên ngay được. Phải quên đi chứ, trong thời đại này, bắt được một ông chủ hãng vẫn hơn bắt nhân tình với một anh lính».

Trên bàn ông chủ có đặt tấm hình vợ và con gái của ông. Bà Nam Hưng mập mạp phúc hậu. Vân Hồng thanh cảnh, xinh đẹp như một đóa hồng. Cô thư ký cảm thấy họ cao cách xa lạ với mình quá. Họ là vợ, là con ông chủ, còn cô, nơi chiếc ghế này, cô đã từng được ông chủ ôm ấp, yêu đương, nhưng sao cô vẫn thấy cô hèn hạ, thấp kém. Mình phải vươn lên nữa, vươn lên được vì mình đang ở bên cạnh giai cấp trưởng giả. Mình sẽ cố gắng.

Trong ảnh, đôi mắt con gái ông chủ như nhìn ở đâu, một tương lai tươi sáng, một bầu trời xanh, mà không thèm nhìn tới cô, một thứ thấp kém, hèn mọn đang muốn vươn tới, chỉ cần vươn được tới bên gót chân nàng.

Chuông điện thoại reo. Cô phải trở về chiếc bàn nhỏ khiêm nhường của cô để làm phận sự. Đầu giây, tiếng một người đàn bà :

- Cô đưa máy giùm, tôi nói chuyện với ông chủ.

Giọng ở đầu giây hách dịch. Vân Hồng biết không phải giọng bà Nam Hưng, cũng không phải giọng cô con gái. Tuy thế, cô thư ký vẫn nhỏ nhẹ, nhỏ nhẹ là bản phận của kẻ làm công :

- Dạ thưa bà ông chủ không có đây ạ. Thưa bà có cần dặn gì..

- Tôi sẽ kêu lại. Cô nói với ông chủ có bà trung tá Môn gọi lại, nói vậy là ông biết.

Tiếng máy cúp liền sau câu nói. Cô thư ký ghi vào cuốn sổ nhỏ mấy chữ bà Trung tá Môn. Ngồi đây, suốt ngày cô phải trả lời những ông bộ trưởng, những ông dân biểu, những nhà ngoại giao, những bà lớn. Những bà lớn thì hách dịch, những ông lớn nghe giọng cô thì cợt nhả, sàm sỡ. Tuy nhiên thời kỳ khó chịu, e lệ đã qua rồi, cô quen nghe giọng đàn ông tán tỉnh và ghét cay ghét đắng giọng đàn bà. Cùng giống, dù không cùng một giai cấp cũng khó lòng thương được nhau. Điều đó ai mà không biết.

Buổi chiều ông Nam Hưng về sớm. Ông được con gái kéo vào tận trong bếp khoe công trình của mình. Công trình của cô là chiếc bánh nằm chênh chệ trong

một ngăn tủ lạnh. Vân Hồng cẩn thận, thật nhẹ tay, cô đem bánh ra trình với cha, và đứng khoanh tay, hất mặt lên để chờ cha ca tụng. Ông Nam Hưng gật gù :

- Tuyệt, con gái ba khéo tay quá. Mấy bông hồng cũng do con làm à ?

- Con chứ ai vào đó nữa.

- Ngày mai ba cho chị bếp nghỉ việc,

Vân Hồng ôm vai cha, giả bộ không bằng lòng :

- Hừ, ba kỳ ghê, bộ ba bắt con làm chị bếp.

- Không cho chị nghỉ việc, chị sẽ cạnh tranh với con. Trên đời này không ai được so sánh cạnh tranh với con gái ba hết.

Vân Hồng nhõng nhẽo một cách sung sướng. Ông Nam Hưng tát yêu lên má con gái :

- Thôi để ba đi tắm rửa, thay đồ. Bác Nghĩa tới giờ đó.

- Có bác Nghĩa nữa hả ba ?

- Thế nào bác chả hộ tống con trai cưng của bác. Nhưng bác thương con trai bác làm sao bằng ba thương

con gái của ba được.

Vân Hồng nhún chân :

- Ba mà thương con. Ba ghét con nhất nhà.

- Ghét mà ba nghe con bảo về, ba về sớm thế này à. Ở hăng, ba còn bao công chuyện.

- Cám ơn ba. Ba biết không, hồi nãy con định tới hăng đón ba.

- Đón làm gì. Chỗ làm ăn, con tới đó làm gì. Con phải tới những nơi sang trọng, xứng đáng.

Thật lòng ông không thích vợ con tới hăng. Nhất là con gái. Ông nhìn con gái, con gái ông xinh tươi và trong trắng như một búp hoa ngọc lan. Ông không muốn con ông phải nhìn thấy công việc bẽ bộn của ông ở sở. Những nhân viên luôn cầu cạnh, cô thư ký lẳng lơ. Ông sợ nhất là con ông phải gặp cô thư ký bốc lửa đó, cô thư ký đã bốc lượn đã cháy rụi, đã thiêu. Tất cả công việc, tất cả mọi sự chơi bời của ông đều phải được che lấp, không bao giờ để đôi mắt con gái cưng của ông nhìn thấy.

Ông lật đật đi tắm, sự tươi trẻ, ngoan ngoãn của con gái đã gọt hết một nửa sự mệt mỏi của ông, và bây giờ,

nước xôi sạch tất cả. Ông cảm thấy khoan khoái.

Khi ông ra phòng khách, lũ con nhỏ bu lại, ông bế đứa này đặt lên chân, để đứa khác ôm cổ.

Hoa Dung, cô gái Út lúc nào cũng dành chỗ triu mến nhất là ngồi lên lòng ông, rúc vào ngực ông và như cô bé chẳng cần gì hơn ngoài tình thương yêu của cha mẹ. Cô bé quá đầy đủ trong một gia đình trưởng giả, và cô ăn nói, cư xử như một người lớn, cô bé vô tình được tập luyện cho quen đi, cho ăn nhập vào hồn một đời sống giàu sang.

Ông thấy thằng Tuấn lừng khừng trong phòng nó đi ra, quần áo rất hợp thời trang, tóc để dài xuống gáy. Chắc nó sắp sửa đi đâu. Ông gọi.

- Tuấn con đi đâu đó ?

- Dạ con đi chơi,

- Sao con không lo gì hết, cố gắng cho đậu năm tới vô đại học rồi đó,

- Con đi tới tụi bạn mượn sách.

- Việc gì con phải mượn, Con cần sách vở gì nói chị Hồng mua cho. Con đâu thiếu thứ gì.

Tuấn vùng vằng :

- Ở nhà buồn quá, con tới nhà bạn chơi rồi học luôn.

- Hôm nay có anh Thanh tới ăn cơm, sao con không ở nhà ?

- Thôi, con chịu thôi. Ngồi đối diện với ông anh gần gần đó con chịu.

Ông Nam Hưng thở dài. Tuấn chạy xuống cầu thang. Ông biết nó đi như thế phải tới đêm khuya mới mò về. Ông không còn thì giờ để săn sóc con cái nữa. Ông không thể trách được nó.

- Ba ơi, có bác Minh Nghĩa tới.

Giọng của Vân Hồng. Cô con gái ông vừa ló đầu vào phòng khách. Ông đặt Hoa Dung xuống đất rồi đi xuống nhà dưới. Ông Minh Nghĩa với Thanh cũng vừa đi vào. Ông Nam Hưng vui mừng :

- Đang mong bác đây. Cháu Thanh hôm nay coi bộ người lớn dữ hả ? Con Vân Hồng đâu có anh Thanh tới này con.

Thanh lúng túng ôm bó hồng. Một chục hồng Đà Lạt màu trắng nuốt như Vân Hồng đã dự đoán. Vân Hồng tươi cười :

- Anh tới đúng giờ quá. Cả nhà đang mong.

Thanh trao bó hồng cho người đẹp; Vân Hồng đỡ lấy. Mắt họ nhìn nhau, cùng sáng lên rồi cùng ngượng ngập:

- Cảm ơn anh.

Vân Hồng mặc một chiếc áo dài trắng, cô đánh một chút má hồng phơn phớt và trang điểm kín đáo ở mắt coi rất tự nhiên. Khi cô ôm bó hồng, vẻ dịu dàng tươi trẻ của cô làm Thanh sững sờ. Thanh khen :

- Vân Hồng mặc áo dài đẹp quá.

Thấy cóc biết mở miệng, Vân Hồng cười thâm trong lòng. Tuy nhiên lòng cô cũng cảm thấy rộn rã. Nàng ôm bó hồng đi vào nhà sau khi mời Thanh ngồi ở ghế sa-lông. Mấy đứa nhỏ vội bu lấy ông anh rể tương lai vùi vãnh.

Trong khi đó ông Nam Thành vẫn đứng nói chuyện với ông Minh Nghĩa ở hàng hiên. Giọng ông Minh Nghĩa không mấy vui :

- Tôi sợ báo chí phanh phui vụ này ra thì phiền lắm. Không biết anh Vàng làm ăn ra sao mà tội nhà báo nó biết hết.

- Tôi đã nói với anh từ đầu. Thành Tín Ngân Hàng chỉ có bề mặt, anh không tin. Bây giờ anh Vàng tính sao ?

- Anh chỉ còn trông cậy vào những vụ chuyển ngân. Nhưng bác biết đó, các đường giây đều bị phát giác, buro điện cũng chịu, hàng không cũng chịu rồi. Bây giờ anh Vàng kẹt cả mấy trăm triệu.

Ông Nam Hưng châm một điếu thuốc. Thuốc lá giúp ông có thì giờ để suy nghĩ, hoặc tự trấn tĩnh lại được khi gặp chuyện gì bối rối. Ông Minh Nghĩa trông vẻ nôn nóng chờ đợi bạn.

- Tôi không tin. Anh Vàng nói thể chỉ là một cái đòn để bắt buộc các ngân hàng bạn giúp đỡ vớt vát như lần trước. Lần trước cũng y hệt như trường hợp bây giờ, các ngân hàng sợ mang tiếng đã hùa vào củng cố cho anh. Vô lý cứ điệu đó xảy hoài vậy. Tôi nghi lắm.

- Còn vụ chuyển ngân, bác biết anh Vàng đã chuyển ngân bằng cách gì ?

- Chán gì cách. Cả trăm cách. Nhưng được rồi bác cứ yên trí. Anh Vàng không để đổ bể tùm lum đâu. Chuyện tranh cử của bác cứ tiếp tục. Tôi hứa với bác xong vụ cái bin-đing là coi như yên. Bác muốn bao giờ cũng được.

- Tôi tin tưởng ở bác lắm.

- Phải tin chứ. Tôi làm ăn ít khi thất bại lắm. Ngày mai tôi đi gặp thẳng cố vấn sở X. Chính nó phen lại hện tôi. Mà mời bác vào nhà đã chứ. Vào đây đã.

- Tôi phải tới Maxim'S, bác sĩ Thịnh mời ăn cơm.

- Nghe nói bác sĩ Thịnh sẽ có chân trong thành phần nội các sắp cải tổ phải không ?

- Có thể lắm.

Ông Minh Nghĩa dơ tay coi đồng hồ :

- Tôi phải đi bây giờ. Xin lỗi bác nhé.

- Vậy mà con Hồng nó cứ định ninh bác xơi cơm, nó lo từ sáng.

- Tội nghiệp cháu chưa. Kẹt hện từ hai hôm nay. Nghe nói có nhiều người lắm, tôi cũng cần có mặt để quen biết, tiếp xúc thêm. Xin lỗi bác nghe, bác nói với cháu giùm bác Nghĩa xin lỗi cháu.

Ông Minh Nghĩa ra xe. Vân Hồng nghe tiếng xe rồ máy chạy ra, thấy xe đã khuất khỏi cổng, cô bắt tay cha:

- Sao ba không mời bác ở lại xơi cơm.

- Bác có hẹn phải đi liền. Bác gửi lời xin lỗi con.

- Vậy mà làm con lo từ sáng. Không biết, bắt đền ba đó.

Ông Nam Hưng choàng vai con gái đi vào nhà. Thanh vẫn ngồi chơi với lũ nhỏ. Ông nói :

- A, tụi này phá anh quá nhỉ. Đi chỗ khác chơi cho anh nghỉ chớ.

Thanh cười hiền lành :

- Dạ thưa bác các em đâu có phá, các em ngoan lắm.

Vân Hồng cười khúc khích :

- Anh Thanh chỉ thích chơi với con nít thôi.

Ông Nam Hưng mắng yêu con gái :

- Hồn. Này anh Thanh, anh phải nghiêm chớ con Hồng hay được thể lần lượt lắm nghe.

Nó giống tính bác gái. Cứ nhìn thấy bác gái còng chân còng cổ bác mà noi gương nè.

Bà Nam Hưng đang đục chị bếp bày com, nói vọng lên :

- Này, ông nói xấu tôi vừa vừa thôi nhé. Bây giờ tôi đang bận, tôi nhin. Đừng tưởng thấy tôi nhin mà làm tôi nghe.

Một người làm lên dọn bàn ăn. Chị người làm coi bộ hết sức thiếu nảo. Đầu chị rối bù, áo quần xốc xếch, nước da xanh mét như không còn giọt máu nào bên trong cơ thể mà dường như cơ thể chỉ chứa toàn chất nước lã. Chị lại đeo miếng vải đen để tang nơi ngực áo. Bước chân chị đi như quỳnh vào nhau, và chị không dám nhìn ai hết. Vân Hồng nhăn nhó. Khi đó cô cũng đã ngồi ở sa lông, cùng với cha và nói chuyện với vị hôn phu.

- Ba à. Coi chị Năm ở bẩn quá. Chị khóc suốt ngày, nhà u ám theo với chị,

Ông Nam Hưng liếc nhìn chị người làm, nói nhỏ :

- Chồng nó vừa chết, nó mới sanh xong. Vợ thằng Năm, người bị rớt khi xây tòa bin-đing đảng mình đó con.

- Ba đem về làm gì. Trông ghê quá,

Ông Nam Hưng cười :

- Mình giúp đỡ người ta. Nó khóc quá, con phải gửi không có tiền mua sữa. Nhà mình dư người làm nhưng cho nó ở thêm cũng không sao.

- Con nói chị cắt miếng vải đen ở ngực đi mà chị không bỏ đi. Coi kinh quá.

- Chị để tang chồng.

Thanh nói góp. Vân Hồng le lưỡi :

- Bộ để hoài à. Sao chị không chịu thay quần áo. Ba, ba đuổi chị ấy đi. Thằng Tuấn nó cứ kêu chị là : Người điên trong thành phố.

Ở bên phía bàn ăn, chị Năm khẽ ngược mắt nhìn cô gái con ông chủ. Chị chỉ nhìn thoáng một cái rồi cúi mặt xuống. Nước mắt chị muốn ứa ra. Chị đã nghe con gái ông chủ nói gì về chị. Miếng vải để tang chồng, quần áo rách rưới như bản, chị là người điên trong thành phố. Nhưng chị vẫn chịu đựng được, cuộc đời nghèo hèn đã dạy chị biết nhẫn nhục, biết ngu dốt. Tiếng bà Nam Hưng gọi dưới bếp :

- Con Năm đâu rồi. Mày có xuống đem con Mi-Đô ra sân giùm không. Để chó vào bếp cắn hết nè.

Chị lật đật đi xuống. Chị còn thua một con chó, bởi vì con chó mỗi ngày được tắm rửa, cho ăn, dẫn đi dạo một vòng ngoài đường. Còn chị, chỉ biết cái bếp, căn nhà kho và những món ăn thừa cặn sau khi đã lo đầy đủ cho lũ chó trong nhà.

Thấy chị Năm quỳnh quáng đi khắp khếnh, Vân Hồng chỉ tay theo :

- Coi chị đi kìa ba. Đi tức cười không.

Từ ngày chồng chết, chân chị như co lại, lúc nào cũng đi khắp khếnh. Cái không hề mang tật ở chân, nhưng vì đau đốn, vì hèn hạ, lưng chị đã còng xuống và gân chân chị như muốn rút ngắn bớt lại.

Lũ nhỏ đã chán nghe chuyện người lớn. Ông Nam Hưng muốn cho hai trẻ tự do cũng bỏ đi lên lầu. Còn lại Vân Hồng và Thanh. Họ nhìn nhau, mỉm cười với nhau và cùng tràn ngập sự sung sướng. Vân Hồng hơi nghiêng đầu, làm bộ điệu hết sức ngây thơ :

- Anh Thanh, chủ nhật tới xin phép ba đưa em đi bơi nhé.

- Ừ, hồi nãy anh cũng hứa với lũ nhỏ. Chủ nhật mình đi.

Vân Hồng thất vọng. Cô muốn đi một mình với Thanh. Cô muốn chỉ có hai người với những giờ phút hết sức thơ mộng bên nhau. Một bãi cỏ, một hồ tắm, hai chiếc ghế và cặp tình nhân cùng nhìn ngắm cảnh hoàng hôn. Thanh không dám đi một mình với nàng bao giờ, lúc nào cũng có mấy đứa em, không em bên Vân Hồng thì mấy thằng lỏi nghịch như quỷ sứ của bác Minh Nghĩa. Vân Hồng xịu mặt :

- Cho chúng đi chúng phá ai chịu nổi. Em không chịu đâu.

Thanh cười dễ dãi :

- Cho chúng đi với chứ, mình vui một mình đâu có được. Với lại, có tụi nó mình cũng vui hơn.

- Vui hơn ?

- Bộ em không thích ?

Vô lý gật đầu, Vân Hồng phải cười :

- Không, sợ nó phá anh chứ.

- Trẻ con phải để nó nghịch. Mấy đứa em bên anh cũng nghịch như quỷ.

Đâu phải ngồi với nhau để bàn mấy chuyện đó. Vân Hồng muốn lái sang chuyện khác nhưng cô không mở lời được. Chuyện đó là của Thanh. Nhưng Thanh đã nói:

- Mình ra sân chơi với các em đi.

Thanh sốt sắng đứng dậy, nhưng Vân Hồng lắc đầu :

- Anh ra một mình đi.

Cô thu nhỏ người trong ghế như một con mèo con không thèm chú ý tới mọi sự xung quanh nữa. Thanh lại ngồi xuống, anh chăm chú nhìn Vân Hồng. Thanh thấy Vân Hồng quá đẹp, quá đáng yêu. Anh muốn khen người yêu một câu nhưng anh không nói được, và anh thù người ra ngấm. Vân Hồng mở mắt, cô nhìn lại Thanh rồi phụng phịu :

- Ngấm trộm người ta, xấu nhé.

Thanh ngượng quay mặt đi. Tai và má anh đỏ ửng. Bà Nam Hưng đi lên, thấy hai đứa ngồi yên không nói gì, bà cười :

- Hai đứa này thiệt, bộ không có chuyện gì nói hết sao ?

Bà thấy mặt và tai Thanh đỏ rừ, bà buồn cười, hài lòng vì có đứa rẻ hiền lành. Ngừ này rồi con bà sẽ sung sướng. Ngừ này rồi cũng ngừ ông Nam Hưng, lúc nào cũng dịu dàng, cũng chịu vợ. Bà nghĩ tới một câu và định bụng sẽ nói với con : Con may mắn lắm đấy,

Trong khi đó, thấy Vân Hồng ngồi lim dim trên ghé. Thanh hỏi :

- Em có mệt không ?

Vân Hồng uể oải lắc đầu. Có tiếng chuông điện thoại reo. Bà Nam Hưng nói :

- Nghe giùm má đi con. Có bà trung tá thì nói má đi ăn cơm với ba chưa về nghe.

- Dạ.

Đúng là giọng con mụ trung tá Môn. Nhưng Vân Hồng vẫn lễ phép trả lời ba má nàng đi vắng.

Nàng cúp máy điện thoại, nói với mẹ ;

- Đúng là bác Môn má ạ.

- Má rõ khô với bà ta. Điện thoại hoài, điện thoại hoài.

- Ngày mai thế nào bác cũng tới cho xem.

Bà Nam Hưng lẩm bẩm gì đó rồi nói :

- Thôi ngồi vào bàn đi. Mình ăn cơm. Con Năm đâu, lên mời ông. Chùi chân cho sạch rồi mới được lên lầu nghe không.

Với người làm thì thế, nhưng với Thanh, với Vân Hồng thì bà hạ giọng dịu dàng :

- Ăn cơm xong cho các con đưa mấy em đi xi-nê.

Lại đưa mấy em đi. Vân Hồng âm thầm bất bình. Má nàng cũng như Thanh, xưa như trái đất. Nhưng ông Nam Hưng đã xuống tới, ông choàng vai Thanh :

- Nào, chúng ta vào bàn.

Ở phòng trà Maxim' ông Minh Nghĩa gọi «phôn» lại cho bạn. Ông Nam Hưng cũng vừa ăn xong món bánh tráng miệng của cô con gái, chưa kịp khen. Ông lật đật đi nghe điện thoại. Giọng ông Minh Nghĩa hết sức quan trọng

- Bác Nam Hưng đây phải không ? Tôi vừa có tin quan trọng đây. Tổng thống đã trình xuống hai viện chương trình mới về thuế má. Quan trọng lắm. Ngân quỹ quốc gia hao hụt quá rồi. Một thứ thuế mới đánh vào bọn nhà

giàu. Đánh vào tài sản, và chương mục. Tôi tin cho bác để bác lo ngay. Phải lo ngay từ giờ.

Ông Nam Hưng chung hứng :

- Đã gửi rồi sao ? Về phía Quốc hội.

- Dĩ nhiên cuối cùng rồi cũng chấp thuận. Tất cả đã là một sự ăn khớp với nhau. Còn nhiều tin quan trọng lắm, về thay đổi nội các, về chiến tranh, về người Mỹ. Ngày mai tôi sẽ gặp bác. Bác nói cháu về nhà một mình, hôm nay có nhiều việc quan trọng lắm, tôi về trễ không tới đón cháu được.

- Bác yên trí, tôi cho tài xế đưa cháu về. Chúng nó vừa dùng cơm xong.

- Ở đây các ông đang bàn tới việc lập một Mặt trận cứu nguy Tổ quốc đây. Họ đang chọn giữa hai tên : Cứu Nguy hay báo hiệu Dân Tộc. Có lẽ tôi cũng tham dự. Họ thảo luận một kế hoạch chống lại luật thuế mà Tổng thống sắp ban hành. Mình phải đứng về phe người dân, dĩ nhiên trước khi đứng chung với chính phủ, mình phải đứng về phe người dân để được đề cử. Bác yên trí, chuẩn bị mọi thứ. Công việc có vẻ khả quan lắm. Hôm nay tôi gặp nhiều nhân vật quan trọng, tối quan trọng. Thôi nhé, Hẹn gặp bác sau. Nói cháu phon về nhà cho

bà xã tôi biết là tôi sẽ về trễ. Bác nhớ giùm cho.

Ông Nam Hưng gác máy. Thì ra, cổ vấn tới cao, nhà lãnh tụ độc tài của các chính khách, các nhà chính trị, bao giờ cũng là bà xã trước. Tất cả đàn ông đều giống nhau ở việc nể bà xã. Ông vừa cười vừa đi tới bàn ăn nói với Thanh :

- Cháu gọi về nhà cho bác gái biết là ba cháu sẽ về rất muộn, và bác sẽ cho tài xế đưa cháu về. Ba cháu dặn phải gọi ngay.

Thanh đứng bật dậy như cái máy để gọi điện thoại báo tin. Cử chỉ này làm cho bà Nam Hưng yên tâm hơn. Vân Hồng, con gái bà quả là may mắn, chọn đúng một người chồng theo sự mong muốn của bà, bà nói cạnh chồng :

- Người ta cung vợ thế đó, chứ ông bỏ cơm đi ngày đi đêm đâu có thèm cho tôi biết.

- Thôi mà mình, bắt nạt anh vừa vừa kéo con gái nó noi gương. Anh là người chồng thương vợ số một trên đời.

Bà Nam Hưng cố làm mặt nghiêm nhưng trong bụng bà đã muốn cười. Vân Hồng bênh cha :

- Con làm chứng nè. Ba sợ má một vánh.

- Rồi thằng Thanh có như bác không đó.

Thanh cúi đầu, má và tai lại ửng đỏ. Đó là một sự xác nhận. Vân Hồng chúm chím cười, cô hỏi cha :

- Bác Nghĩa chỉ nhờ ba có thể à.

Ông Nam Hưng đang vui chột khựng mặt lại. Những điều ông Nghĩa vừa báo tin làm cho ông băn khoăn. Tuy vậy, ông cười ngay được :

- Ủ, chỉ có thể

Và ông đứng lên :

- Thôi các con nói chuyện với nhau. Ba phải làm ít việc.

Ông trở lên lầu, vào phòng riêng. Ông ngồi thừ ra ghế. Phải lo gấp về vụ bin-đinh, ông gọi điện thoại cho tên cố vấn Mỹ. Hấn không có nhà. Ông gọi cho ông Phúc, ông Phúc cũng không có nhà. Tất cả mọi người giờ này ở trong các hộp đêm, trong đây những cô tàu nồn nà ở Chợ Lớn. Ông nghe giọng con gái ông Phúc trả lời ở đầu giây và hỏi thăm Vân-Hồng. Ông chúc Thục ngủ ngon, trở lại bàn ngồi suy nghĩ. Chính phủ sẽ thay đổi thuế má, sự thay đổi quan trọng như thế nào mà giới

nhà giàu phải lo âu ? Bình thường, bao nhiêu luật về thuế má thay đổi, nhà giàu vẫn bình chân như vại. Càng thu thuế, càng bóp chặt dân đen, nhà giàu càng thu thêm lợi tức, càng béo bở. Lần này là chuyện gì vậy. Tại sao Tổng thống lại ban hành một luật lệ khẩn cấp như vậy. Ông nhớ tới lời ông Vàng nói với ông buổi sáng :

- Sắp có nhiều thay đổi lớn về chính phủ, về chiến cuộc, về người Việt Nam và người Mỹ. Sự thay đổi lần này ảnh hưởng tới bọn nhà giàu. Tôi đã nghe hơi thấy nhà giàu chuyển của đi ngoại quốc. Đồng bạc sắp phá giá tới nơi.

Các ngân hàng cũng có sự thay đổi. Chúng tôi sắp họp để bàn về vụ tăng tiền lãi về những ký Mét giữa các ngân hàng. Rắc rối lắm.

- Bác có thể giúp tôi vay một ít được không. Tòa nhà của tôi sắp hoàn thành rồi.

- Vài tuần nữa mới quyết định được. Bây giờ tất cả tiền trong các ngân hàng phải dồn lại để chính phủ kiểm kê các chương mục và đánh thuế. Bác hãy đợi vài tuần nữa. Tôi với bác có bao giờ tôi tiếc gì đâu.

Lúc đó ông Nam Hưng không nghĩ gì hết. Chắc ông Vàng gặp thế kệt đó thật. Nhưng bây giờ ông nhớ lại lời nói : Tiền bạc được chuyển ra ngoại quốc, ông lại nghĩ khác. Có thể ông Vàng cũng đang âm mưu chuyện gì đây. Ông Vàng âm mưu chuyện gì thì ông Minh Nghĩa cũng ở vào thế kệt cứng, mà ông Minh Nghĩa kệt cũng kéo luôn cả ông. Tất cả mọi người làm ăn chung đã buộc nhau lại bằng một đường dây. Bị giật ở đầu này hay đầu kia đều kéo chùm lại cả đám.

Ở dưới nhà, Vân Hồng và Thanh đã dẫn lũ em đi xem hát bóng. Hai cô cậu không biết gì hết ngoài việc tìm hiểu nhau, tìm kiếm những điểm tốt điểm xấu về nhau. Và họ bỏ qua được những điểm xấu, những khuyết điểm cho nhau được nhờ đời sống bạc tiền của họ che lấp, nhờ sự làm ăn chặt chẽ của người lớn.

Thằng Tuấn về nhà vào khoảng mười hai giờ đêm. Nó đi lên vào nhà, người ở đi kiểm soát một vòng các cửa ngõ và chờ cho cậu con giai ông chủ khuất ở cầu thang mới tắt hết đèn đuốc ở phòng khách ở dưới nhà.

Tuấn đang có chuyện bực mình, khi mới vào nhà, cậu đã đá mấy con chó vì chúng cứ quẩn vào chân cậu, suýt chút nữa cậu đạp cho chị Năm một cái vì lúc đi lên cầu thang, thấy chị Năm đang ngồi khóc ở chân cầu thang. Rồi còn nữa, lên tới bậc thang cuối, cậu vấp chân suýt

té và gây tiếng động nữa.

Ông bà Nam Hưng đã đi ngủ. Ở phòng Vân-Hồng còn đèn sáng, ngang qua phòng chị Tuấn đi thật nhẹ nhưng Vân Hồng cũng đã nghe. Cô hé cửa :

- Tuấn đấy hả ? Đi đâu giờ này mới về.

Tuấn cố cười với chị :

- Tụi em đi xi-nê.

Nhưng thật là Tuấn vừa ở trong một băng Híp-pi trở về. Địa điểm của các cậu là một ngôi biệt thự con của một ông Đại Tá vừa xây cất xong, đang bỏ trống, chờ trang hoàng để cho thuê. Cậu con trai của ông đại tá này coi như đầu đảng, đã nạt được tụi lính coi nhà và ăn cắp chìa khóa đánh riêng để làm nơi tụ họp gần tháng nay. Các cậu vừa nhảy đầm và chơi hết ga ở ngôi nhà đó xong.

- Mà mới nứt mắt đã biết khoái đào xi nê.

Tuấn ưỡn ngực :

- Em mà nứt mắt, chị coi, cao tông ngồng mặt đầy mụn trứng cá nè. Em có năm bảy con bồ choai choai, tụi nó đều đi kích động nhạc, le lăm.

Thằng Tuấn nói bô bô. Vân-Hồng sợ cha mẹ nghe ồn ào mất ngủ, cô nhăn mặt và đóng cửa lại :

- Đi về phòng đi ông nội.

Tuấn về phòng, thay quần áo, nhưng cậu không ngủ ngay được. Cậu mở cửa sổ nhìn xuống khu vườn. Những bóng điện chiếu ra từ các góc vườn, chầy láng trên những mặt lá cây loang loáng. Cậu bấu mạnh tay vào thành cửa sổ. Không khí dịu dàng của đêm không làm nguôi sự bức dọc trong lòng cậu.

Sylvie Hằng, cô nhỏ mà Tuấn thương yêu và cũng thương yêu Tuấn, hôm nay đã có vẻ hờ hững với chàng. Và trong cuộc vui tập thể của lũ trẻ được xã hội Tây phương dạy dỗ, khi đèn tắt, Sylvie đã ở trong tay một thanh niên khác.

Sylvie con của một ông bác sĩ, loại bác sĩ thú y. Ở xã hội này, gái điếm được suy tôn.

Me Mỹ đương thời, được chăm chút, trọng dụng hơn lũ chó mèo, bởi vậy ông làm bác sĩ thú y để không làm gì hết. Mà người ta ai cũng phải có một việc để làm, ông bác sĩ thú y đã chọn chính trị và muốn trở thành một nhân vật lỗi lạc nổi tiếng, hơn là ngồi chờ quanh năm suốt tháng lũ súc vật lũ chó mèo. Thời buổi củi

châu gạo quế, nhà nghèo không đủ ăn mà chỉ có nhà nghèo mới thương chó mèo, mới gần gũi với gia súc, nhưng họ không đủ ăn, chó mèo của họ, gia súc của họ còn bị đói hơn họ. Giá làm một bác sĩ thú y, ông ta có thể chăm sóc được con cái, ít nhất cũng chăm sóc bằng cỡ chó mèo các thân chủ đem đến, vì mãi đeo đuổi để được làm một nhà chính trị lỗi lạc, ông quên là mình có những đứa con đang bị vất bỏ ra ngoài xã hội như lũ chó mèo của bọn bạn cùng bị vất ra những đồng rác ở dọc đường. Sylvie Hằng quả là một cô bé nhỏ tuổi nhất mà ở mức sa đọa thấp nhất của lứa tuổi cô.

Tuấn không hề có ý nghĩ gì về sự cứu vớt. Cậu yêu Sylvie Hằng, không phải vì con bé đẹp, trong băng của cậu, có nhiều con bé còn đẹp, còn thơm, mới mẻ hơn Sylvie nhiều. Nhưng Sylvie chịu chơi nhất, hết mình nhất. Sylvie có nhiều sáng kiến, có nhiều ý nghĩ bạo dạn, liều lĩnh. Và không chỉ có Tuấn, mà đa số trong băng của cậu đều khoái con bé đó.

Con bé đã rất khoái chiếc xe hơi mới của cậu. Nhưng mấy hôm nay con bé đòi cậu đưa đi Vũng Tàu chơi, hai đứa đi chơi riêng, không dính gì cả bọn ở băng hết. Nhưng Tuấn không dám. Có lẽ vì vậy mà Sylvie giận, trả thù cậu bằng cách ngã vào tay những đứa bạn của cậu.

Từ trước đến nay, Tuấn là một thứ dân bảnh, cậu có xe, có tiền. Nhưng gần nửa tháng nay, cậu không dám xin cha, mẹ cậu nuông chiều cậu nhưng cũng bắt đầu chặt chẽ lại. Tuấn thấy thiếu thốn, và cậu oán hận cha mẹ đã bóp chẹt với mình, không có tiền, dứt cuộc sống bay bướm hoang tàng cũ, tất cả sẽ bỏ cậu và cậu cô đơn. Cậu không thể chịu đựng được một cuộc sống cô đơn. Gia đình cậu đã vất cậu ra ngoài đường phố, cậu phải sống chung với số đông ở đường phố.

Lúc này cậu muốn trở ra đường, muốn trở lại ngôi biệt thự, nơi bạn bè cậu còn một số tụ họp. Cuộc vui có thể kéo sáng đêm, một số dân mới chưa dám trốn khỏi nhà đi đêm đã bỏ về trước giờ giới nghiêm. Còn lại một ít, trong đó có Sylvie. Đêm nay, Sylvie, cô gái bé nhỏ chịu chơi sẽ ở trong tay bao nhiêu thằng. Đèn tắt hết, nhạc cuồng loạn muốn nổ tung căn phòng nhốt kín, tất cả sẽ không biết gì, sẽ quên, sẽ chết, sẽ bỏ đời tuổi trẻ.

Tuổi trẻ của cậu sao có quá nhiều rắc rối quá nhiều đòi hỏi, sống cho đủ tuổi trẻ của cậu cũng quá mệt mỏi rồi. Tương lai là cái gì còn xa, mà tương lai, tại sao lại phải lo cho nó khi hiện tại chưa đầy đủ.

Cậu mở cửa phòng đi ra phòng khách. Cậu phải mò mẫn trong đêm tối. Cậu vào phòng đánh bạc của cha, mở tủ rượu lấy được một chai Martel đem về phòng.

Sylvie đã bắt đầu bội phản cậu. Không thể sống nếu cậu không được quên. Cậu ôm những tập Play boy ra, trải tất cả những hình cô gái lỏa thể xuống dưới sàn nhà. Cậu nghĩ tới Sylvie, đứa con gái còn quá nhỏ tuổi, da thịt mướt sữa nhưng đã đầy ma lực hấp dẫn. Sylvie, Sylvie. Cậu kêu lên, nồng nàn, khổ sở, mơ đắm, ham muốn. Và cậu bắt đầu rót rượu. Cậu nằm dài trên đồng sách báo. Chỉ thiếu có âm nhạc, lúc này giá được vụn nhạc kích động vang phòng, được la lối, nhảy nhót. Không, cậu không thể làm ồn trong đêm khuya, nơi ngôi nhà này. Cậu lại rót rượu, lại uống. Cậu đã bắt đầu cảm thấy được quên. Phải quên, quên cậu đi, quên luôn cả tuổi trẻ của cậu nữa.

Cậu ngủ quên khoảng hai giờ sáng. Lúc đó, nơi căn phòng sát nhà kho, chị Năm, người làm công mới còn ngồi khóc. Chị không dám bật điện mà thắp ngọn đèn dầu. Chị đã quen với ánh đèn dầu, chị chỉ nhận ra chị khi chị ngồi bên ánh đèn dầu. Bật ngọn điện lên, chị thấy chị không còn là chị Năm, chị không nhớ ra nỗi khuôn mặt chồng mình. Chị không nhớ rõ mặt con, chị thật sự được sống, còn đau khổ, được nhớ chồng nhớ con, khi chị còn một mình trong căn nhà nhỏ ảm thấp, với ánh đèn quạnh quẽ soi rõ bóng chị lên vách.

Hình như không có tiếng gì buồn hơn trong đêm,
ngoài tiếng thở dài của chị.

3

Mặc dù gặp ít chuyện rủi ro, ông Thành Lợi cũng đã hoàn tất xong căn nhà và hôm nay, ông có thể yên tâm tới gặp ông Nam Hưng, ông tránh tới nhà, chuyện làm ăn giữa đàn ông với nhau, chỉ nên bàn ở các nhà hàng, ở nơi làm việc. Nghĩ thế, ông lại hăng của ông Nam Hưng.

Khi ông tới nơi, cô thư ký cho biết là ông Nam Hưng vừa mới đi xong, và có hẹn sẽ trở về trong chừng nửa tiếng nữa. Nửa tiếng đồng hồ, ông có thể chờ đợi được, vì thế, ông ngồi xuống chiếc ghế sa lông bọc nhung, nơi góc phòng, chỗ ông Nam Hưng dành để tiếp những bạn thân tại nơi làm việc.

Cô thư ký dường như đã xong hết công việc, khi ông Thành Lợi vào cô đang ngồi dũa móng tay. Lúc này, cô đã lúi trong ngăn kéo ra một lọ thuốc móng tay và bắt đầu sơn quét. Cô chăm chú vào sự trang điểm, hầu như quên ông Thành Lợi, một ông khách quá quen chờ đợi ông chủ của cô. Ông Thành Lợi nhìn cô thư ký trang điểm, xòe từng ngón tay mà không cảm thấy khó chịu. Hôm nay ông đang vui, căn nhà không chê vào đâu được. Tuy nhiên, ông kẹt vào đó một số tiền và ông Nam Hưng hứa hôm nay thanh toán. Tính nhẩm ra giá

nhận xây cất cơ sở này ông Nam Hưng giúp đỡ, mua được một ít vật dụng nhập cảng bằng chính thức, và nhờ thêm sự giới thiệu đó, ông trúng thêm một vô thầu lớn cho chính phủ nữa. Có thể ông mới để cho ông Nam Hưng thiếu lại một số tiền lớn, thay vì xây gần xong, ông Nam Hưng phải ứng hai phần ba số tiền như trong giao kèo. Ông Nam Hưng cho tới giờ phút chót, tòa nhà đã xong xuôi, ông còn thiếu ông Thành Lợi tới một nửa.

Ông hỏi cô thư ký cho có chuyện :

- Liệu ông chủ có về nhà không ? Hay tôi gọi điện thoại tới đăng đó ?

- Dạ không biết. Nhưng chắc ông đi có công chuyện. Ông nói ông sẽ trở lại ngay.

Cô không ngừng đầu lên, không có gì xung quanh làm cô chú ý bằng những móng tay hồng của cô đang xòe ra trước mặt, chờ khô. Cô không dám cầm tới một miếng giấy, một miếng giấy cũng sẽ vướng vào móng tay, làm tróc lớp sơn ướm, mất công cô phải chùi đi, sơn lại.

Có tiếng đẩy cửa, ông Nam Hưng xách cặp đi vào. Ông Thành Lợi vội đứng dậy, vui mừng :

- Chờ bác mãi.

Chào bác. Mời bác ngồi. Bác ngồi...

Ông Nam Hưng đặt cặp xuống bàn, rút khăn mùi xoa lau mồ hôi. Cô thư ký đỡ chiếc áo vét tông cho ông và trở lại chỗ cũ yên lặng. Ông Nam Hưng tới ngồi đối diện với ông Thành Lợi, rút bao thuốc lá trên bàn :

- Chờ lâu lắm hả ? Trời ơi, mấy ngày nay tôi bận quá.
- Cũng chừng mười lăm phút thôi.

Và họ bàn nhanh vào vấn đề. Ông Thành Lợi nói :

- Sao bác, hôm nay...
- Tôi vừa ra ngân hàng về đây. Bác Vàng, bác biết bác Vàng chứ. Ra ngoài không gặp bác ấy. Hình như các giám đốc ngân hàng đang họp hành gì đó về vụ thuế kiễm ước mà Tổng thống vừa chuyển qua Quốc hội. Rắc rối quá. Bác đợi vài hôm nữa, tôi gặp bác Vàng. Chắc không có gì trở ngại đâu. Với lại tuần tới là tôi ký hợp đồng với bọn Mỹ về ngôi nhà mới, thế nào cũng xong.

Ông Thành Lợi thất vọng ra mặt :

- Thiệt bác làm tôi xính vính luôn. Hôm nay tôi phải đặt cọc tiền sắt, xi-măng. Sáng ngày mai tôi phải ký quỹ mấy vụ thầu chính phủ. Bác biết vụ hai người thợ chết

tôi vất vả thế nào không ? Một người phải bồi thường ba trăm ngàn, lĩnh một năm lương và phải phụ cấp cho con cái họ. Thiệt nước mình đang chiến tranh cũng bắt chước văn minh rỗi, nghiệp đoàn này nghiệp đoàn nọ. Thời này thợ là cha mình chứ không còn là người làm công của mình. Xây tòa bin-đinh cho bác lần này thiệt tôi chỉ lỗ vào đó chứ không lời một cắc bạc. Nhưng không sao hết, với bác, còn làm ăn lâu dài, lại bạn với nhau, ăn của bác tôi cũng ngượng.

Ông Nam Hưng vội vã :

- Ấy, tôi cũng hiểu lòng bác lắm. Anh em khỏi phải khách sáo làm gì. Bác cho tôi hẹn vài bữa nữa nhé. Thiệt bác coi, lâu nay làm ăn với ai, tôi không hề bê bối về vụ tiền bạc. Gần tháng nay tiền bạc trên thị trường bỗng biến đâu mất hết. Nghe đâu vàng rục rịch lên, vật giá sắp tăng vùn vụt nữa đây. Lần này chính bọn nhà giàu mới kệt tợn.

Ông Thành Lợi thở ra :

- Cái vụ kiệm ước coi như sẽ không xong, bởi quốc hội thế nào cũng làm reo, làm reo bề mặt để chứng tỏ quốc hội luôn luôn là người của dân cử. Tôi còn nghe một tin động trời khác nữa kia. Bỏ kiệm ước và thay vào đó thuế song hành. Cuối tháng này cấm nhập cảng

xe hơi. Xe hơi sẽ tăng gấp đôi gấp ba. Bởi ông kinh tế.

- Chết thật. Bác nghe nguồn tin đó ở đâu ?

- Nhiều người đồn đãi lắm. Giới nhà giàu đang bỏ tiền ra vét hết những xe hơi trong hãng. Chỉ tháng sau thôi là bác biết ngay mà.

Ông Nam Hưng sững người, ngồi trong phòng lạnh mà ông lại muốn đổ mồ hôi. Ông luôn luôn bị đổ mồ hôi mỗi khi có chuyện lo lắng.

- Tôi còn mấy món tiền chưa lấy được, có lẽ cũng phải lo ngay mới kịp.

- Bác có mua xe hơi không ? Tôi giới thiệu cho bác một hãng xe Nhật.

Ông Nam Hưng gượng cười :

- Thiệt tôi là người không thức thời chút nào hết. Cảm ơn bác, tiền tôi còn kẹt lung tung mua bán gì được.

Ông Thành Lợi dặn dò :

- Bác nhớ lo sớm cho tôi, nội trong tuần này chớ tuần sau thì tôi hỏng bao nhiêu việc.

- Bác cho tôi khoảng ba hôm nữa.

- Ba hôm nữa tôi trở lại Bây giờ tôi phải đi.

Ông còn thêm :

- Lần này thì chắc chắn đây nhé. Tôi tin lời hứa của bác.

Ông Thành Lợi đi rồi, ông Nam Hưng còn ngồi rũ ra ở ghế. Cô thư ký trình một ít giấy tờ ông chỉ tay bảo để nơi bàn làm việc. Cô thư ký bấm chuông, người gác đàn vào nghe cô thư ký dặn dò. Một lát ông ta đem vào một ly cam tươi. Ông Hưng uống một hơi rồi ngồi bên máy điện thoại. Ông gọi cho một vài người bạn. Tất cả bạn bè trong giới làm ăn của ông đều xính vính vì những tin về thuế má. Ông Phúc hẹn buông máy sẽ tới ngay văn phòng gặp ông Nam Hưng có chuyện quan trọng,

Ông Phúc cũng có cổ phần trong công ty với ông Nam Hưng. Một lát sau, trong lúc ông Nam Hưng còn nói chuyện bằng điện thoại thì ông Phúc tới, Ông không còn mang cái vẻ mặt tươi vui, lẳng trai hằng ngày. Cô thư ký liếc mắt nhìn ông cười nhưng ông không chú ý. Ông Nam Hưng gác máy điện thoại ra ngồi với bạn. Ông Phúc thở ra :

- Kẹt lung tung hết rồi.

Ông Nam Hưng hình như cũng đã đoán trước được mọi sự, ông nhìn bạn bằng ánh mắt lo âu :

- Có cách gì không ? Cố thử nghĩ xem.

- Còn ba hôm nữa tàu sẽ tới bến. Nhưng lần này không thoát được quan thuế. Vừa mới bị lộ một chuyện, mấy va li bạc của bác Hãn ở phi trường...

- Thôi rồi.

Ông Nam Hưng đưa tay vỗ trán. Nhưng ông còn nghĩ tới món khác :

- Vụ đô la.

- Hồng luôn.

- Bác giúp tôi chạy lên anh Tổng trưởng kinh tế, gặp mấy bác bên ngoại giao coi sao. Lâu nay cùng làm ăn có ơn nghĩa, họ không bỏ mình đâu mà sợ.

Ông Phúc cười mũi :

- Bác tin được như thế ?

Như có tiếng ô hô và tiếng ròn reo trong đầu mình, ông Nam Hưng muốn điên luôn cái đầu. Tuy nhiên, ông Phúc an ủi bạn :

- Mình còn vài hy vọng nữa. Bác đừng lo quá. Hăng mình còn ít đồ tích trữ, thế nào cũng bù đắp được chút ít. Tối mai tôi có hẹn với mấy nhân vật quan trọng. Họ cũng có thể giúp mình, hoặc giúp mình để chia chác với mình. Có còn hơn không

- Tôi trông cậy vào bác đó.

- Còn anh Nghĩa sao ? Ít nhất dạo này anh cũng có chút thế lực, quen biết.

- Ừ nhỉ, quỳnh quá tôi quên bác Nghĩa luôn. Mới đây bác đã gia nhập vào liên minh báo hiệu dân tộc.

Ông Nam Hưng vui vẻ :

- Đúng rồi, tôi thiết lú lẫn không nhớ ra. Bác Nghĩa vừa gọi điện thoại cho tôi hồi tối, bảo bác có nhiều công việc quan trọng lắm. Vờ đã tới tay rồi.

- Chủ nhật này mình phải mở sòng xì phé hay mạt chược mới được. Tại nhà bác đi.

- Xong rồi.

- Còn tối nay tôi mời bác đi giải trí. Bác nhớ tên Minh không ? Đó, tuy hết có chân trong chính phủ, nhưng nó là người cũ, thế lực mạnh lắm.

- Bác đã hẹn.

- Có hẹn rồi. Tên này rất khoái coi thoát y và...

Ông ghé vào tai bạn nói nhỏ. Cô thư ký liếc nhìn bửu môi. Cô biết hai người đàn ông đang nói chuyện gì rồi. Cờ bạc, tiếp tân và gái, đó là đầu mối làm ăn của các ông chủ.

Ông Phúc vui vẻ :

- Sao cô, hôm nào rảnh đi Biên Hòa một tối.

- Hừ, ông chủ ăn nói vậy đó hả ?

Tuy vậy cô cũng cười rất lảng, ông Phúc nhìn chăm chập vào người cô, suýt sao :

- Hôm nào phải đưa cô lên Thủ Đức, trên đó tôi có một biệt thự và một hồ tắm đẹp lắm.

Khi nói tới hồ tắm. ông nghĩ tới thân thể cô thư ký. Cô gái rất hấp dẫn mà ông đã có lần ôm. Ông Nam Hưng cười.

- Tối nay mấy giờ ?

- Khoảng bảy giờ tôi tới đón bác. Mình đi ăn rồi sau đó vân vân và vân vân...

Khi bắt tay ông Nam Hưng, ông Phúc nói :

- Tôi nay tôi sẽ trả ông chủ lại nhà cô sau khi đi nhận đó nghe.

Cô thư ký cúi mặt, cô cũng còn biết hổ thẹn chắc ? Không phải vậy đâu, nhưng đó là một ngón nghề của bất cứ cô thư ký nào. Khi ông Phúc đi rồi, cô thư ký cần nhìn ông chủ :

- Mấy hôm nay em lại phòng chờ mãi mà ông không đến.

- Tôi bận quá.

- Ông chưa ký cho em tám chi phiếu.

Thật là một sự đòi hỏi trắng trợn. Nhưng với ông Nam Hưng là một sự sòng phẳng.

Ông mở phong thư dày cộm của ngân hàng vừa gửi tới, còn mấy trăm ngàn, ông rút tám chi phiếu ký cho cô thư ký một tám chi phiếu hai chục ngàn. Hai chục ngàn thuê bao trong vài ba tháng và còn bạn bè ông nữa. Ông đưa cho cô ký và nâng mặt cô ký đang cúi gằm :

- Đây, tôi cho em.

- Cảm ơn ông chủ.

Ông Nam Hưng quả là một ông chủ đặc biệt. Mặc dù ông cũng như các ông chủ khác không để gì buông tha những con mồi, nhưng những con mồi của ông không thể nào nhờn mặt được với ông. Ông rất sòng phẳng, công việc là công việc, sau mỗi lần đi chơi, ăn ngủ, cô ký lại trở về vai trò cô ký, ông chủ là ông chủ. Cô thư ký nhét tấm chi phiếu vào sổ tay :

- Thưa ông chủ, hôm nào ông chủ đến...

- Tôi đang bận. Không ăn nhằm gì, em cứ đi lĩnh tiền.

Ông trở lại bàn giấy, dở tập hồ sơ đặt trên bàn ra chăm chú đọc. Đã hết giờ, phía ngoài các nhân viên lục đục ra về. Cô thư ký cũng dọn dẹp bàn, cho ngăn nắp. Ông Nam Hưng sực nhớ ra, nhìn đồng hồ :

- Mấy giờ rồi ?

- Dạ tan sở rồi ạ.

Ông Nam Hưng xếp xấp hồ sơ lại. Ông chưa rời khỏi ghế. Lúc này là buổi trưa, về tới nhà một lát rồi phải lo chạy công việc. Đầu óc ông nhiều mối lo quá, tuy vừa mới ló lên chút hy vọng khi nói chuyện với ông Phúc, nhưng bây giờ còn lại một mình, những mối lo lắng lại kéo tới với ông. Ông muốn được quên trong chốc lát. Mai chuyện thế nào cũng xong. Ông nhìn cô thư ký,

ông nghĩ tới sự quên lãng. Phải quên lãng nhất là trong giây phút căng thẳng này. Ông nói :

- Cô ra coi nhân viên về hết chưa ?

Không cần phải ra xem cô thư ký cũng đoán được là phòng ngoài đã trống trơn, chắc ông già gác đàn đang chờ ông chủ về để khóa cửa đi ăn cơm. Cô nói :

- Dạ chắc còn ông già gác đàn.

- Bảo để khóa lại lát cô khóa cho, hôm nay tôi làm việc trễ. Cô đóng cửa rồi đem khóa vào đây.

Khi cô ký vào, cô đặt ổ khóa nơi bàn. Ông Nam Hưng kéo tay cô, và tay kia ông mở hàng cúc nút bấm nơi chiếc áo dài. Ông cần quên và ông không có nhiều thì giờ. Cô thư ký không ngạc nhiên gì hết, đây cũng là một công chuyện mà cô phải phục vụ ông chủ. Cô biết ông chủ đang có chuyện buồn bực, cô đi theo đà tay kéo của ông chủ tới chiếc ghế dài, dùng làm sa lông kê sát tường. Đèn không tắt và hơi máy lạnh như tảng tốc tộ.

Bà Nam Hưng nhìn mâm cơm rồi nhìn ra sân. Hai ba buổi trưa ông Nam Hưng bỏ cơm không về. Vân Hồng bắt đầu sốt ruột nhưng cũng cố vui vẻ, cô so đĩa, nói với mẹ :

- Chắc ba lại đi ăn cơm khách rồi, thôi má con mình ăn cơm trước đi má ạ,

Thằng Tuấn hưởng ứng liền :

- Phải đó, hơi đâu chờ ông già. Chắc ông dẫn gái vô Chợ Lớn ăn cơm tàu rồi.

Vân Hồng nạt em :

- Mày ăn nói tầm bậy tầm bạ. Ba đang gặp phải chuyện lo lắng mà mày còn không thương ba. Mày không thấy đêm nào ba cũng thức tới hai ba giờ sáng trong phòng làm việc sao ?

- Thì em nói đùa cho vui chứ bộ.

- Mày nói vậy má không hiểu má buồn.

Bà Nam Hưng nhìn Vân Hồng, Vân Hồng nói có lý. mấy hôm nay bà thấy ông buồn bực lắm. Mặc dù khi về nhà, ông vẫn vui vẻ với bà, nhưng bà có cảm tưởng là ông vui gượng. Khuôn mặt ông đăm chiêu, ông hay đi lui đi tới. Đôi lúc bà hỏi gì ông không nghe, dường như ông không chú ý gì cả. Bà hỏi con gái

- Ba có nói gì với con không ?

- Dạ không, nhưng con biết ba gặp nhiều chuyện lo âu. Mấy hôm nay mấy bác cứ điện thoại cho ba hoài, và con nghe lóm hình như công ty đang gặp chuyện khó khăn. Chắc vậy chứ ba con ít khi bỏ cơm nhà.

- Từ trước tới giờ ba con là người đàn ông chùng mực.

Thằng Tuấn nhìn đi chỗ khác cười. Vân Hồng thấy nụ cười đó, cô nhú mày khó chịu. Nhưng bà Nam Hưng không thấy, bà thở dài nhẹ nhẹ :

- Má cũng biết thể. Nhưng gia đình mình buồn quá, ba bỏ con, má không muốn ăn cơm nữa.

Vân Hồng cô so đo đưa đưa cho mẹ. Bà Nam Hưng cầm lấy. Bữa cơm bắt đầu. Lũ nhỏ vô tư vừa ăn vừa vùi vãnh. Chỉ có bà Nam Hưng và Vân Hồng, mỗi người đeo đuổi một ý nghĩ. Bà Nam Hưng chỉ mong gia đình yên vui, niềm an vui đó sắp mất. Còn Vân Hồng, cô lo lắng theo với nỗi lo lắng của cha. Cô sắp lấy chồn tương lai của cô đã được bảo đảm. Bên nhà Thanh không đến nỗi nào, nhưng chỉ riêng nàng, còn cha, còn mẹ, còn bảy em thơ. Thằng Tuấn coi như đã hư hỏng, lũ em nàng sẽ hư hỏng theo nếu nàng không còn ở trong gia đình này nữa. Mới hôm qua, Vân Hồng thấy Tuấn dẫn một con bé choai choai đi vào hiệu kem, lần đầu tiên nàng

thấy cậu em mình mang một khuôn mặt đại gái. Cô ta kênh kiệu mà Tuấn thì khờ khạo, cô bé ít tuổi hơn Tuấn, nhưng so sánh tuổi vào đời, cô bé có thể là cô giáo của Tuấn được.

Vân Hồng muốn có một buổi nào đó ngồi nói chuyện với em. Nhưng thằng Tuấn, ngày như càng xa lánh nàng, càng ngày nó càng như dứt hết liên lạc với gia đình, với mẹ cha. Lâu nay, ông Nam Hưng bận việc vắng nhà luôn. Tuấn cả ngày cũng biến mất. Bà Nam Hưng ăn vội vã rồi đi lên lầu nằm. Vân Hồng lo đỡ lũ em nhỏ đi ngủ, xong cô cũng lên phòng riêng. Cô muốn gọi điện thoại hỏi thăm cha còn ở văn phòng không, nhưng điện thoại reo hoài hử mà không có ai nghe hết. Vân Hồng gọi tới Thục hỏi xem ba có đi ăn cơm với bác Phúc không, nhưng Thục nói ông bố cô trưa nay ở nhà, ở nhà để lấy điểm, chắc buổi tối ông có mục đặc biệt nào đó.

Thục cười tỉnh như không, và báo tin với Vân Hồng : Đạo quân đánh ghen đã lên đường đi vào Chợ Lớn.

Vân Hồng thấy thương mẹ ghê gớm. Bà Nam Hưng luôn luôn tin tưởng chồng, không bao giờ bà nghi chồng bà có thể phản bội bà. Ông Nam Hưng cũng thế, Vân Hồng tin cha hết sức đàng hoàng. Có thể ông có ăn chơi bay bướm chút đỉnh nhưng đối với vợ con, ông là người cha, người chồng hết lòng, không thể chê được.

Gần ba giờ chiều, Vân Hồng nghe điện thoại. Lần này bác Phúc gọi tới. Vân Hồng hỏi thăm cha, ông Phúc ngơ ngác : Trưa ba không về à ?

- Dạ không ?

- Vậy bác không biết. Lạ nhỉ. Bác vừa gặp ba sáng hôm nay và có hẹn ba chiều tối, khoảng bảy giờ bác lại đón ba đi có việc cần. Bác sợ ba quên nên gọi điện thoại nhắc lại.

Tối nay ba nàng lại không ăn cơm. Vân Hồng lại phải nghe tiếng thở dài của mẹ.

Nàng gọi phen tới hăng, cô thư ký cho biết là ông Nam Hưng không có ở đây.

Buổi chiều lúc mẹ bảo làm cơm. Vân Hồng nói là có thể tối nay ba đi ăn cơm khách. Khuôn mặt bà Nam Hưng chảy dài :

- Lại cơm khách

May quá, bà Nam Hưng đang buồn thì có khách. Khách là bà Xinh cùng đi với bà Trung Tá Môn. Bà Nam Hưng đang buồn cũng không muốn tránh khách. Phen ngồi chủ khách xong, bà Trung tá mở chuyện :

- Đó, hôm nay tôi đưa chị Xinh tới đề chị tin. Chị Xinh, chị Nam Hưng đã nghi ghê lắm, không gặp chị là chị Nam Hưng không có tin tôi rồi.

Bà Xinh, đúng với phong độ một người làm ăn giỏi, một tay áp phe ít khi ngửi hơi không đúng, cười giã lã :

- Làm ăn phải thế chứ. Ít nhất chị em cũng phải biết nhau đã chứ. Chị Nam Hưng à, tôi nghe nhiều người nói tới anh chị lắm mà tôi chưa có dịp thân. Năm ngoái gặp chị trong buổi tiếp tân của ngân hàng anh Vinh một lần đó tới giờ. Tôi có ý định tới thăm anh chị nhiều lần mà thấy đường đột quá.

Bà Nam Hưng còn thật thà, không đủ mảnh lới để đối chọi với lời ăn tiếng nói của người đàn bà từng trải này :

- Dạ, tôi còn nhớ, năm ngoái có gặp chị. Dạ tôi ít đi đâu, mấy cháu đã lớn nên bận lắm, nhà tôi lại khó...

- Ôi, tôi nghe người ta đồn anh chiều chị ghê lắm. Thiệt chị có phước ghê vậy đó, có tuổi như anh chị hạnh phúc ghê, tụi này phát ghen với chị rồi đó.

Bà Nam Hưng hơi ngạc nhiên, sao chuyện gì ở trong nhà bà người ta cũng đồn ra ngoài đường hết trơn vậy. Bà Trung tá Môn góp :

- Tuy anh Nam Hưng làm ăn lớn nhưng việc gì cũng hỏi chị hết. Nói vậy chứ ông nào cũng thế, làm tướng làm tá chi rồi cũng dưới quyền bà xã, phải không chị Xinh. Ông nhà tôi...

Và bà Trung tá Môn lại nói về ông nhà tôi một lúc. Bà Nam Hưng nghe đã quen, chừng như sốt ruột, nhưng bà Xinh thì đưa đẩy rất hợp tình hợp cảnh. Nào các chị có phúc, nào các anh ấy biết yêu chiều vợ con. Còn bà, bà kẻ lẽ nào chồng bà hiền lành quá, liêm khiết quá, không biết kinh doanh, chỉ một tay bà xông xáo làm ăn. Nào thầy tướng coi cho bà, nói bà là người vượng chông ích con, nào vất vả, quanh năm suốt tháng chỉ biết lo cho chồng con. Nhưng người nói nhiều nhất vẫn là chị Trung tá :

- Chị bác sĩ tính toán giỏi lắm, công việc làm ăn không bao giờ tính sai. Tôi làm ăn với chị bác sĩ lâu tôi biết. Giới thiệu với chị Nam Hưng, tôi phải lựa người tin cậy chứ không vợ chồng tôi mang tiếng đời.

Bà Nam Hưng bị dồn vào thế kẹt, muốn té xỉu :

- Tôi đã thưa với chị, mấy hột soạn sắp về có lẽ nay mai thôi. Tối nay chị Lộc cũng lại chơi chắc bàn về mấy vụ đó.

Chị trung tá Môn cười :

- Ôi, chị mua cả thùng hột soàn cũng không sao kia mà. Đẳng này, chúng tôi chỉ xin chị hùn vào có năm triệu. Năm triệu đối với chị như muối bỏ biển, thấm gì. Thiệt ra chị bác sĩ cũng có thể gọi người khác bỏ vốn, nhưng chị bác sĩ đây quý chị, muốn làm ăn chung để kết thân. Thiệt bọn đàn bà mình hiểu nhau ít lắm, gặp được nhau là quý. Chị tính đi, không có từ chối tội này buồn nghe.

Bà Xinh :

- Thôi cứ để chị Nam Hưng nghĩ lại. Tôi chẳng muốn ép buộc rồi chị em mất lòng nhau. Tới thăm chị để làm quen, bây giờ tội này phải ghé thăm chị Bính. Từ ngày anh Bính làm nghị sĩ tôi ít lại chơi lắm, chị nghị sĩ trách hoài.

Bà trung tá nói theo :

- Tôi đi với chị, nhưng ngồi chơi với chị Nam Hưng một chốc đã nào.

Quanh co mãi bà Nam Hưng vẫn chưa từ chối được để thoát khỏi sự làm ăn chung đụng mà chồng bà đã ngăn. Bà lơ chuyện :

- Nghe nói chị Lộc có nhiều hột soàn mới lắm, chị Xinh có định xem không ?

- Chẳng có thì giờ mà diện hột soàn nữa chị. Tôi có năm bảy cái nhẫn kiểu mới mà có thay đổi bao giờ đâu. Tôi chỉ đeo có chùng này...

Chùng này của bà Xinh là một hột soàn lớn lóng lánh nơi ngực, hai hột bự nơi hai trái tai và đồng hồ nạm hột soàn, hai ba chiếc nhẫn lóng lánh. Nơi vòng tay lại một vòng ngọc thạch xanh nổi những gân máu đỏ.

Đó là vốn liếng để bà Xinh nói các chuyện làm ăn, những vụ áp phe lớn. Bà trung tá Môn cười :

- Nói hột soàn thì phải đề tên chị Nam Hưng đầu tiên, ở đây tôi cũng biết một chị sành hột soàn lắm, chị Trọng, chắc chị Xinh biết chị Trọng chứ nhỉ ? Anh Trần quan Trọng trước làm Bộ Trưởng....

- Biết, biết. Trời, chị Trọng dễ thương lắm, tôi với chị mà gặp nhau dứt áo không ra được. À, hay để tôi mách chị Trọng tới đây đấu hột soàn với chị Nam Hưng ?

Bà Nam Hưng thủng thẳng :

- Chị ấy vẫn tới đây chơi hằng ngày.

Bà nhìn lơ đãng ra sân, mấy đứa con bà đang chơi ở ngoài đó. Bà gọi : Con Năm đâu, ra bảo mấy cô mấy cậu lên lầu. Quay lại bà trung tá, bà Nam Hưng tiếp :

- Nghe nhà tôi nói đồng bạc sắp bị phá giá, các chị có nghe gì không ?

Bà Xinh cười :

- Phá giá thì phá giá chứ ăn thua gì, tiền phá giá thì đồng đôn nó lên. Tôi thấy chẳng có chi thay đổi hết.

Bà Môn :

- Cũng canh chừng chứ chị. Vừa rồi vụ đổi đôn đỏ tôi suýt đi đứt mấy triệu. May nhờ nhà tôi quen với Mỹ.

Hết nói chuyện làm ăn, quen biết, họ lại đua nhau nói chuyện quần áo, son phấn.

Bà Xinh :

- À chị trung tá này, dạo này chị còn gửi mua được nước hoa của Pháp không ?

- Thiếu gì. Thằng em chồng tôi là phi công, nó bay Hồng Kông, Cam Bốt hoài. Mua đồ ở Cam Bốt sướng lắm nghe. À, có mấy cái peugeot 504 mới tinh ở Cam Bốt mới về, có chị nào thích tôi giới thiệu cho. Rẻ rẻ hà.

- Sao chị có được.

- Ông nhà tôi rành mấy vụ này lắm. Toàn chỗ quen biết không.

Bà Xinh chớp ngay, đó là công việc chính của bà trong các mối giao thiệp :

- Được, chị trung tá dẫn tôi đi xem nhé. Loại đó ở Saigon mình chưa có chiếc nào. Mà nghe đâu số siệc lôi thôi lắm.

- Chẳng có gì lôi thôi hết. Xoay thì xong. ông nhà tôi bảo đảm mà. Chị không mua mai một xe cắm nhập cảng chị tiếc hùi hụi. Chị Nam Hưng có lấy một chiếc không ?

Bà Nam Hưng coi chừng như đã hết hứng thú với cuộc nói chuyện này :

- Tôi tiền bạc đâu mà mua chị

Bà nghe có tiếng phon reo ở trên nhà, một lát Vân Hồng đi xuống :

- Chào bác, chào bác ạ.

Bà trung tá giới thiệu :

- Con gái lớn của chị Nam Hưng đó chị bác sĩ.

- Chà cháu nhớn quá nhỉ ? Coi tướng cháu sang không kém gì chị.

Bà Nam Hưng chờ đợi con gái :

- Ai gọi phen đó con. Gọi cho má hả.

- Dạ. Bác Lộc gọi. Dạ bác Lộc nói má chuẩn bị tiền để lấy hột soàn. Bác bảo tối nay bác bận chưa đến được, có lẽ ngày mai.

- Chỉ có vậy thôi à ?

- Dạ bác nói có nhiều chuyện lắm, nhưng phải gấp má mới bàn được. Bác hủy bỏ vụ đi Đà Lạt rồi. Bác nói má đừng mua vé máy bay nữa.

- Lạ nhỉ.

- Con không biết, nhưng trông bác có vẻ bận rộn lắm.

Chị bác sĩ và chị trung tá thấy cũng đã đến lúc phải từ giã. Chị trung tá đứng lên trước :

- Thôi tụi này về đây. Chị Nam Hưng nhớ trả lời cho tụi này biết nhé.

Bà Nam Hưng :

- Coi như tôi chưa hứa gì hết. Các chị cứ mở cổ phần kêu người hùn hạp. Tháng này ông nhà tôi lo nhiều chuyện quá, tôi lại kẹt ba mớ hột đó chị.

- Kêu hùn vốn thì nói gì. Muốn có chị, chỗ chị em kia chứ.

Bà Xinh :

- Không sao, chị em mình gặp nhau vài lần thế nào cũng xong. Hôm nào mời chị đến nhà em chơi.

- Cám ơn chị, rảnh tôi tới liền.

- Chị làm gì mà không rảnh, chỉ có chị em chúng tôi là vất vả, phải không chị trung tá.

- Mình thì còn phải nói.

Đưa khách xong, trở lên phòng bà Nam Hưng lại buồn. Cả ngôi biệt thự như rộng lớn hơn, trống trơn hơn từ ngày ông Nam Hưng bận rộn công việc. Bà Nam Hưng có nhiều bạn bè, nhưng bà ít thích đi chơi, chỉ mới ít lâu nay rảnh rồi quá, bà mới mở cửa tiếp các bà bạn, thỉnh thoảng bà cũng ghé người này người nọ.

Nằm một lúc, bà lại chỗi dậy gọi Vân Hồng :

- Con sửa soạn đi với má.

Vân Hồng mở lớn mắt :

- Đi đâu vậy má. Chiều rồi, có lẽ ba cũng sắp về.

- Thì má con mình đi đón ba.

Vân Hồng reo lên :

- Phải đấy má. Đi đón ba chắc ba vui lắm. Mà sao tự nhiên má nghĩ ra điều hay vậy ?

- Ở nhà buồn quá con ạ. Đi, mình đi thay đồ. Gọi con Năm bảo nó kêu thằng tài xế lau xe, sửa soạn trước đi.

Vân Hồng nín vai mẹ :

- Giờ này còn sớm, trước khi ghé hẵng má cho con đi dạo một vòng trong thương xá Tax nghe má.

- Ừ.

Vân Hồng nhảy cẫng lên, cô đi xuống gọi chị Năm, rồi cô đi thay quần áo. Vào thương xá với mẹ thế nào cô cũng vùi mua được ít đồ. Hôm nay đi với mẹ tha hồ cô ngắm nghía, chọn lựa. Cô phải xin mẹ may một chiếc áo dài thật đẹp. Thục vừa phon cho biết là có rất nhiều

hàng áo dài mới về. Vân Hồng thấy mình đã lớn, cô bắt đầu chán những jupe ngắn cũn cỡn, cô thích một chiếc áo dài kiểu mini, một kiểu áo mới mà các cô thường mặc với quần patte. Cô có rất ít áo dài bởi vì cô chạy theo thời trang quá đáng.

Bà Nam Hưng lịch sự, quý phái trong chiếc áo dài thêu hoa màu kem và chuỗi hạt ngọc nơi cổ. Vân Hồng mặc đồ Tây, đi ngắm phố, mua hàng, mặc quần áo này vừa tiện vừa gọn, và trẻ trung nữa.

Lên xe, Vân Hồng ngồi nép bên mẹ, cò cầm tay mẹ :

- Má, cái ví của má cộm quá, chắc con sẽ mua được nhiều đồ.

Bà Nam Hưng vui lây với sự trẻ trung của con. Tuy nhiên bà cũng gắt yêu :

- Mà chỉ được cái vôi vĩnh.

Rồi bà thắc mắc :

- Không biết có ba ở hăng không ?

Vân Hồng không dám trả lời. Có thể không gặp ba nàng ở hăng. Ông Nam Hưng vẫn không muốn vợ con tới nơi này. Vân Hồng nói với mẹ :

- Má, mình bảo chú tài rẽ qua coi building đã xong xuôi hết chưa ? Lâu nay con chưa ngó tới.

Nhưng bà Nam Hưng gạt đi :

- Thôi, để bữa khác con.

Chiếc xe chạy thật êm, Vân Hồng mỉm cười một mình khi cô có ý nghĩ ngộ nghĩnh là chiếc xe êm hơn mọi ngày là nhờ sức nặng của mẹ. Cô nhìn bàn tay đầy múp của bà Nam Hưng đặt trên chiếc ví đen, và cô thấy thương mẹ quá chừng. Cô chỉ muốn cầm mãi bàn tay của mẹ.

Vân Hồng mua cho cha một hộp bánh ngọt.

Khi hai mẹ con hơn hờ tới hăng, cô thư ký cho biết ông Nam Hưng lại mới vừa đi. Bà Nam Hưng tiu nghỉu. Vân Hồng thương mẹ, nói là dẫn mẹ đi dạo mát bằng xe hơi một vòng ra bờ sông, lát sau sẽ trở lại hăng.

Ông Nam Hưng lúc đó đang ngồi với tên cố vấn Mỹ tại một căn phòng máy lạnh hết sức an ninh. Khu sở Mỹ nào mà không an ninh, ở Sài gòn, trừ dinh Độc Lập giăng kẽm gai, tất cả các khu khác có giăng kẽm gai đều là sở Mỹ, không thì cũng dính líu tí ti tới người Mỹ. Giăng dây kẽm gai, hai ba bót kiểm soát, vài ông lính Mỹ, vài ông lính Việt mắt gườm gườm, súng gườm

gờm xe cộ nào vô phúc đi ngang qua đó thì còi thổi đến quỳnh quáng kẻ đi đường. Nhưng ông Nam Hưng, đã được hẹn trước với tên cố vấn, lái xe bon bon vào tận trong sân, sau hai cánh cửa sắt kín mít.

Tên cố vấn Mỹ lôi trong túi áo ra một bao sa-lem, lạnh lùng rút một điếu hút không mời khách. Dân Việt Nam đã quen lối ăn xài của Mỹ, nên ông Nam Hưng cũng không thắc mắc gì hết. Có điều ông hơi lúng túng vì tiếng Mỹ ông không được thạo lắm. Ông hơi tiếc là không đem con gái đi để nó nói giùm. Vân Hồng học chuyên hai ba thứ sinh ngữ, và cô rất có khiếu. Tuy nhiên ông cũng đủ chữ cho tên cố vấn Mỹ hiểu vừa đủ câu chuyện. Giọng ông chậm lại vì phải suy nghĩ, tìm tòi, vận dụng trí nhớ nhiều quá.

- Ông john, hôm nay tôi tới để bàn với ông về tòa building. Coi như xong rồi.

- Tốt, tốt lắm. Hôm nào chúng ta có thể đi coi nhà được.

- Cái đó tùy ông cố vấn.

- Tốt, tốt lắm,

- Về tờ hợp đồng...

- Tốt, xong rồi. Đi coi nhà xong là thảo luận ngay hợp đồng. Thứ năm này tôi sẽ đi xem.

Thứ năm là còn có ba ngày nữa. Ông Nam Hưng đầy lòng hy vọng :

Cám ơn ông cố vấn. Căn nhà đã xong, nhưng ông cố vấn cần sửa chữa gì cứ cho ý kiến, chúng tôi sẽ sửa chữa lại ngay.

- Tốt. Ông tốt lắm. Nhưng việc sửa chữa chúng tôi sẽ đảm nhiệm. Cứ làm hợp đồng, khi chúng tôi đến làm việc, trong tài khóa mới của chúng tôi có cả ngân khoản dùng để tu bổ cơ sở và mua sắm, thay đổi những dụng cụ cần thiết. Chúng tôi dành lấy phần trang hoàng.

- Ông tốt lắm, ông John. Ông là một người Mỹ tốt nhất trong những người Mỹ mà tôi đã gặp.

- Ô, người Mỹ chúng tôi người nào cũng tốt, Chúng tôi sang đây đều vì lý tưởng.

Tiếng Mỹ của ông Nam Hưng bắt đầu khó khăn, một phần vì ông học quá ít, một phần vì sự vui mừng đã làm ông lú lẫm đi. Ông cố vấn Mỹ chỉ những tấm hình lồng dưới tấm kiếng lót mặt bàn.

- Đây là vợ tôi.

Rồi hấn rút bóp. Ông Nam Hưng thấy hấn lôi ra một xấp hình, hấn khoe từng hình một :

- Vợ tôi ở Mỹ, vừa gửi cho tôi ít quà. Tôi nhớ vợ tôi lắm, tôi muốn về. Ông xem, nàng đẹp quá, hấp dẫn quá.

Ông Nam Hưng hơi ngượng, người đàn bà Mỹ chụp nhiều kiểu hình quá ác ôn, đủ kiểu nằm ngò. Tên cô vẫn cười khoái trá :

- Nàng đẹp lắm, nàng đa tình. Nhưng gái Việt cũng đa tình lắm. Tôi rất mê gái Việt, vậy mà ở đây tôi chưa có bạn gái. Xong việc ông giới thiệu tôi một bạn gái Việt Nam. Tôi thích áo dài Việt Nam lắm.

- Tôi sẽ biếu bà cố vẫn mấy chiếc áo dài may sẵn ở Việt Nam.

- Tốt, ông là một người bạn Việt Nam tốt.

Rồi hấn trở lại công việc :

- Cơ sở này chúng tôi thuê lại của một ông cha. Sắp phải trả lại, vì thế chúng tôi cần một nơi mới để dời cơ sở. Cuộc điều đình với chủ nhà cũ coi như thất bại. Ông cứ yên trí.

Hắn hứa hẹn thêm :

- Tôi sẽ cố gắng đề nghị trả tiền nhà bằng Mỹ Kim.

Hắn đưa ông Nam Hưng ra tận xe, bắt tay thật chặt :

- Người Mỹ chúng tôi làm việc rất khoa học. Chúng tôi muốn đối xử với tất cả các nước bạn bằng sự bình đẳng, công bằng. Chúng tôi hứa xong rồi là xong rồi. Ông vui không ?

Dĩ nhiên là ông Nam Hưng vui lắm. Ra khỏi hai cánh cửa sắt, lúc xa hàng rào kẽm gai, ông Nam Hưng không kịp ghé lại hăng mà đến nhà ông Minh Nghĩa. Ở đây ông gọi phen cho ông Thành Lợi, cho ông Phúc. Ông Minh Nghĩa đắc chí, bàn với ông về chuyện chính trị :

- Vậy là nhờ công việc của anh mà công việc của tôi coi như xong xẻ. Số tiền tôi cần chả đáng bao nhiêu. Ba triệu thôi, nhưng công việc hăng ra sao, cuối năm chắc tôi cũng có số tiền lời gấp đôi thế.

- Tất cả công việc ở hăng kẹt cứng. Năm nay, bác biết đó, coi như cầm cự không lỗ là may rồi. Tôi sẽ cho họp một buổi để công bố rõ ràng về sổ sách. Nhưng bác yên trí, tuần tới là có thể ký hợp đồng. Ký xong là có tiền. Bác biết không, tôi đang lo bán người thì tòa nhà cất xong, lại gặp tên Mỹ làm ăn đàng hoàng. Vậy cho

biết, số mình còn hên thật.

- Vâng, cảm ơn bác. Công việc của tôi cũng hên lắm. Có lẽ tôi sẽ nhận một chức vụ khiêm nhượng trong Mặt trận Báo hiếu dân tộc.

- Chắc mặt trận có nhiều tiền lắm, có đối lập với chính phủ không ?

Ông Minh Nghĩa cười :

- Thì bác bảo đảng phái nào mà không kêu là đối lập. Nhưng có ngàn kiểu đối lập chớ. Tại Mỹ nghe đâu đã dò biết mặt trận báo hiếu đã cho người tới tìm hiểu rồi đó bác.

- A, thì lại tiền của Xia chứ gì. Cả hội của đô la và xia, Hoan hô.

Ông Nam Hưng đùa nhưng ông Minh Nghĩa nghiêm trọng :

- Bác đùa như vậy không phải. Ít nhất trong hoàn cảnh này phải có những người dám đứng ra làm, dám chịu mang tai tiếng. Như tôi, tôi không dám tự phụ là yêu nước, nhưng tôi có một chút lòng, chút lòng đó hướng về xã hội.

Rồi như chợt nhận ra mình đã nghiêm trang hơi quá, ông cất tiếng cười :

- Nhưng không sao, bác với nhà tôi mà. Hai ta đừng có những mối bất hòa mà con cái nó bắt chước bất hòa theo. Nào, bây giờ tôi mời bác đi nhà hàng. Phải đi nhà hàng ăn cơm chiều, sau đó, tôi trả bác về nhà.

Ông Nam Hưng nhớ tới vợ con. Mấy hôm nay ông vắng nhà gần như một sự đều đặn. Ông từ chối :

- Tôi phải về qua nhà một chút. Mấy hôm nay bận công việc đi tới ngày sáng đêm, bà xã không hài lòng

Ông Minh Nghĩa bắt tay sui gia thật chặt :

- Xong rồi nhé. Chúng ta đều phải giữ lời hứa.

Lời hứa đây là vụ lo cho ông Minh Nghĩa một số tiền để ông dùng trong mùa tranh cử sắp tới. Ông Nam Hưng gật gù :

- Nhất định.

Ngồi sau xe do tài xế lái, ông Nam Hưng thấy vui hơn bao giờ hết. Đời sống thường có những may rủi nối tiếp không ngừng. Số mạng ông, hình như sau cái rủi, cái may vượn lớn hơn.

Ông nhìn phố phường, thấy cái gì cũng vui. Ông bảo lái xe qua tòa bin-đing, tòa nhà xây cất xong xuôi trông đồ sộ quá. Chỉ vài tuần nữa, nơi đây sẽ tấp nập, sẽ là nơi của giường máy, của công việc.

Ngang qua hăng ông ghé lại. Các nhân viên về hết, duy chỉ có cô thư ký còn ngồi. Cô đang nói chuyện bằng điện thoại với một người nào đó. Ông đẩy cửa, cô thư ký vội đưa máy cho ông :

- Có ông Phúc gọi lại, thưa ông.

Ông cầm lấy máy :

- Phúc đó hả ? Sao, có chuyện gì nữa.

Ông nhớ là ông vừa gọi điện thoại cho ông Phúc ở nhà ông Minh Nghĩa. Bên kia giây. ông Phúc cười ròn :

- Có chuyện gì đâu. Tán cô thư ký của bác cho vui. Con bé đáo để quá.

Ông Nam Hưng cười khà khà, ông không trả lời vì sợ cô thư ký nghe. Ông nói qua chuyện khác.

- Tôi nay đi ăn nhậu đâu rồi ?

- Vào chợ lớn. Động ỏ rồi, phải lo dời đi. Mụ vợ biết hết, lại thêm sự hỗ trợ của con gái, họ hợp thành phe

mạnh. Thiệt mình ngu quá, phát phơ như bác không đầu vào đầu mà khoẻ người.

- Rồi, lo thu xếp đi. Còn gì nữa không ?

- Moa muốn mượn con bé thư ký của ông để đánh lạc hướng.

Ông Nam Hưng cau mày, rồi ông chợt nhớ là bạn không thấy cái cau mày của ông, ông nói :

- Không được. Tôi không muốn dính vào mấy vụ đó. Không phải con bé quý hóa gì, nhưng chỗ mình là bạn thân, hai bà lại quen nhau, rồi tôi ở giữa kẹt cứng à.

- Nhưng con bé đang chịu tôi.

- Cái đó tùy bác chứ tôi không đồng ý.

Ông Phúc không năn nỉ thêm. Ông còn lo lắng về vụ rắc rối gia đình. Ông giã từ bạn và hẹn mai gọi phen lại. Ông Nam Hưng đặt máy xuống, ngồi vào bàn ; ông quay sang hỏi cô ký :

- Sao hết giờ mà chưa về ?

- Định về thì ông Phúc gọi. Gớm cái ông đó cù nhầy quá chừng, đeo như đĩa vậy đó ông chủ.

- Bây giờ cô về đi.

Cô thư ý đứng dậy đi tới bên ông Nam Hưng, cô vòng tay qua cổ ông :

- Hôm nay em ở lại đợi ông chủ...

Nhưng ông Nam Hưng gạt cô ra. Ngày hôm nay là ngày vui vẻ của ông, ông phải dành cho vợ con. Chỉ có khi nào bực mình, buồn chán ông mới cần rượu, cần gái.

- Thôi, hôm nay tôi bận.

- Hồi nãy bà và cô vừa đến kiếm ông.

Ông Nam Hưng vội vã nhòm dậy :

- Thật hả, có chuyện gì không ? Tôi phải về.

- Bà đi phở với cô tiện đường ghé lại.

Rồi cô đứng sát vào ông chủ, cô còn muốn được vò vĩnh một chút tình, một chút tiền.

- Ông chủ.

- Gì ?

- Ông không nhớ em ?

- Tôi đang nhớ lắm, nhưng hôm nay nhớ vợ nhớ con.

Ông cầm chiếc cặp nhỏ, đập nhẹ vào vai cô thư ký :

- Tôi đang có nhiều việc phải lo. Tôi xin cô lưu ý đừng có lộ liễu lắm, hậu quả không hay cho cô. Tôi đã nói trước là bà nhà tôi dữ hơn cộp.

Ông cười vui vẻ :

- Bởi vậy, tôi không muốn em là sư tử cái.

Cô thư ký xách ví đi ra trước. Không biết cô có buồn lòng nhiều không, nhưng đáng điều cô vô cùng thiếu nã. Cô khá thành công trong vở kịch nhỏ, có thể ông Nam Hưng sẽ động lòng gọi cô lại. Nhưng ông Nam Hưng là một người đàn ông chỉ mê công việc, mê tiền, và mê vợ con nữa. Lúc này ông đang nghĩ tới Vân Hồng, con gái ông khi nghe tin chắc sẽ vui mừng lắm. Ông nghĩ tới một món quà cho con gái cưng, món quà đó nhất định sẽ không nhỏ. Ông nhấn chuông gọi lão gác dãn. Lão đã sặc mùi rượu. Ông dãn dò khóa cửa ngõ rồi lên xe về nhà.

Ông dãn tài xế lái xe ngang qua tòa building. Tòa nhà đứng ngạo nghễ, vươn lên cao, ông hài lòng vô cùng, trong tương lai, ông sẽ còn có nhiều tòa nhà cao hơn thế nữa.

Ông về tới nhà, mâm cơm vẫn còn chờ ông. Chưa ai ngồi vào mâm cơm hết. Vân Hồng vui vẻ đón cha, nhưng bà Nam Hưng có vẻ buồn. Những giờ giấc thất thường của ông Nam Hưng làm bà cảm thấy cuộc sống bắt đầu bị xáo trộn, buồn tẻ. Bà chỉ là một người đàn bà, yêu chồng, thương con, đã lỡ có danh vọng, có một nền nếp trưởng giả. Nỗi ao ước duy nhất của bà là hạnh phúc gia đình êm ấm. Sự đi về đúng giờ, bữa cơm đúng giờ, giấc ngủ đúng giờ, đó là hạnh phúc. Mất đi thói quen đó là hạnh phúc đã lu mờ.

Ông Nam Hưng hôn con gái, choàng vai vợ :

- Mẹ con đi phố vui chứ ?

- Sao ba biết hỏi ba ?

- Má con con làm gì mà ba không biết. Ba đi đâu mất và đầu cũng để ở nhà canh mẹ con con.

Bà Nam Hưng cảm động, sự phiền muộn trong lòng bà đã giảm bớt, tuy nhiên, giọng bà vẫn đầy hờn trách :

- Ông mà cũng còn nghĩ tới mẹ con tôi cơ à.

- Nghĩ chớ, suốt đời.

Và ông cầm tay vợ :

- Đừng có nghĩ bậy, anh đang cố hết sức vật lộn với hoàn cảnh, mình biết đó, tất cả mọi ngành đang xáo trộn, chính trị xáo trộn, kinh tế xáo trộn, tiền bạc mất giá. Để yên cho anh lo công việc, bao giờ anh cũng quý mình với các con.

Ông chợt nhớ tới thằng Tuấn :

- Thằng Tuấn đi đâu ? Sso dạo này nó vắng nhà luôn vậy ?

Vân Hồng không muốn cha bận thêm về thằng Tuấn, thương cha, cô dẫu cho em :

- Dạ nó vừa ăn cơm xong với tụi nhỏ. Tụi nhỏ yếu đuối lắm ba, chúng nó hư, chúng nó không biết đọi ba. Nó đi học rồi ba.

- Học gì ?

- Dạ nó đi học thêm anh văn.

Vân Hồng sợ cha hỏi thêm nàng không dẫu được, bèn làm bộ lảng xãng :

- Ba đi thay áo, rửa mặt ăn cơm chớ ba. Má con con đói muốn xỉu rồi đây nè.

Ông Nam Hưng còn quay sang vợ, ân cần :

- Xin lỗi mình nhé. Để anh đi thay áo xuống ăn cơm. Tối nay vợ chồng mình đi xi nê, anh có chuyện này nói cho nghe, vui lắm.

Bà Nam Hưng mỉm cười, bà muốn nói gắt với ông một câu, nhưng nụ cười đã xóa hết. Bà lặng lẽ đi lại bàn ăn, gọi chị Năm kêu chị bếp hâm nóng thức ăn. Vân Hồng nhảy nhót theo cha lên cầu thang, cô cũng phải khoe với cha về những món hàng vừa vò được của mẹ.

Ngày thứ năm tới, ông Nam Hưng ăn mặc trịnh trọng tới tận sở rước tên cố vấn Mỹ để đi xem tòa bin-đinh. Jonh rất dễ thương, hấn đón ông Nam Hưng tận cổng ngoài, trước khi đi, hấn còn mời ông Nam Hưng vào văn phòng ngồi uống nước, nói chuyện, đợi giờ tan sở. Người Mỹ làm ăn đúng nguyên tắc, giờ giấc. Đi coi một ngôi nhà, không thể lấy giờ của công sở mà đi được, vì cơ sở đó chưa thuộc về công việc.

Ông Nam Hưng đã sẵn sàng mọi sự. Trong túi ông đã đủ tiền để sau khi đi xem nhà, ông mời tên cố vấn đi ăn chơi, sống nửa đêm để vương ở hòn ngọc viễn đông này.

Họ ra khỏi sở lúc năm giờ rưỡi, chiếc xe hơi của ông Nam Hưng chưa bao giờ được đánh bóng như thế. Tài xế cũng phải thay đồ mới, bọc nệm mới, và ông Nam Hưng đưa ra mời vị cố vấn Mỹ một gói thuốc ba con 5 vừa mới bóc thơm nức. Nhưng cố vấn xua tay cảm ơn, rút trong túi ra một bao thuốc sa-lem. Người Mỹ thích dùng thứ thuốc lá này, bởi thế trẻ con nhà nghèo Việt Nam, khốn khổ chạy theo bạn đồng minh để nài nỉ : Ô kê Sa-lem... Người Mỹ nghe thế thích lắm chứ.

Tòa nhà hôm nay sáng rỡ. Từ sáng, ông Nam Hưng đã nhờ ông Thành Lợi cho mười nhân công đến quét dọn, lau sạch từng phòng, từng bậc thang mà vị cố vấn Mỹ sắp đặt bước chân lên. Không ai ngờ dưới nền nhà, thảm trong xi măng gạch ngói kia còn có những dây máu khô của hai người thợ. Mọi dấu vết đã được bôi xóa dễ dàng, cũng không ai còn nhớ trước kia nơi đây là một đồng rác đầy ruồi nhặng. Họ đặt chân lên bậc thang, người gác dan đã hiện ra đằng sau lưng hai người.

- Ông ạ.

Ông Nam Hưng quay lại gật đầu. Tên cố vấn Mỹ cười cười. Họ bước lên các tầng lầu, người gác dan đi lẻo đẻo theo sau. Tên cố vấn Mỹ ra dáng hài lòng lắm, hắn đưa tay sờ vào tường đậm đậm chân trên nền đá mài màu sắc thật hòa hợp. Ông Nam Hưng hy vọng tràn

trề :

- Chắc hẳn ông bằng lòng lắm ?

- Ô-Kê. Nhà rất đẹp, nhà xây đúng theo lối Mỹ chúng tôi.

Và hắn đập tay lên vai ông Nam Hưng :

- Hôm nào phải làm buổi tiệc khánh thành. Tôi sẽ chịu giúp ông phần rượu.

- Ô, không giám làm phiền ông. Tôi chỉ mong công việc giữa chúng ta không có gì trở ngại xảy ra. Đây là lần đầu tiên tôi làm ăn với người Mỹ, tôi đặt hết mọi sự tin cậy vào ông.

Tên cố vấn Mỹ vẫn tươi cười :

- Còn vài hôm nữa chúng tôi nhận được chỉ thị của Hoa Thịnh Đốn. Tôi vừa nghe tin là quân đội Mỹ sắp về nước một số lớn. Nhưng không sao, tôi vẫn hy vọng ở tài khóa mới.

Ông Nam Hưng hơi chột dạ :

- Vậy chứ không phải việc thuê tòa nhà này đã có trong dự án năm nay.

- Dĩ nhiên, nhưng phải chờ tài khóa mới mới quyết định được. Chúng tôi vừa nhận lệnh là giảm bớt mọi chi phí không cần thiết.

Họ đang đứng ở tầng lầu thứ sáu, trời không gió mà Ông Nam Hưng cảm thấy lạnh trong khi tên cố vấn Mỹ áo sơ mi phong phanh ngực, thở hít không khí trên cao một cách sáng khoái.

- Như vậy về công việc giữa chúng ta...

Tên cố vấn Mỹ quay lại cầm tay ông Nam Hưng :

- Tin tôi đi, chắc không có gì xảy ra đâu. Tôi sẽ cố gắng hết sức.

Và hắn cười :

- Bây giờ mình trở về chứ ?

- Tôi mời ông đi ăn. Tôi sẽ đưa ông về nhà trước giờ giới nghiêm.

- Ô-kê.

Ông Nam Hưng vẫy tay gọi người gác dan bấm cầu thang máy. Khi lên, họ phải đi cầu thang để xem các tầng lầu, nhưng khi xuống không cần thiết nữa.

Tên cố vấn Mỹ trước khi lên xe, còn khoanh tay nhìn lên mấy tầng lầu gật gù ra vẻ thích ý. Ông Nam Hưng gạ chuyện khi xe chạy vào thành phố :

- Ông thấy lối kiến trúc tòa nhà có tân kỳ không ?

- Tôi nghĩ ông đã nhờ một kiến trúc sư có tu nghiệp ở nước tôi...

- Đúng, một kiến trúc sư còn trẻ, vừa ở Mỹ về. Để hoàn thành kiểu nhà trên, hần đã vẽ tới hai mươi bốn kiểu, chọn lựa, hòa hợp lại. Ông xem, mỗi phòng đều nhìn ra một khoảng bacon có cây cối. Làm việc ở một nơi nhìn ra thấy bóng cây, người ta thấy thoải mái hơn.

Tên cố vấn Mỹ lắc đầu :

- Điều này đối với người Mỹ không đúng. Cây cối, cỏ hoa sẽ làm cho đầu óc con người ủy mị, mơ mộng, như thế công việc sẽ bớt chạy. Chúng tôi khác, giờ làm việc là làm việc, giờ giải trí là giải trí. Với lại, nhà ở có cây cối gần cửa quá không khí không được sạch, ông hiểu không, lá cây cũng hít thở như người... Nhưng không sao, chúng tôi sẽ sửa sang lại theo nhu cầu của một công sở.

- Còn các phòng vệ sinh ?

- Diện tích thì được. Nhưng chúng tôi cũng cần phải thay đổi chút ít. Chúng tôi cần thiết mọi sự tiện nghi.

Và hẳn hứa hẹn :

- Còn chừng tháng nữa chúng tôi nhận tài khoá mới, nhưng tôi có quyền ký hợp đồng sớm hơn cho ông. Vô hợp đồng là coi như xong xuôi rồi. Tôi sẽ cố gắng để hoàn thành công việc này.

Họ đã vào tới trung tâm thành phố. Ông Nam Hưng đưa tên cổ vắn vào một nhà hàng lớn, có ăn, có xem trình diễn. Họ được đưa lên lầu trên, nơi trình diễn đặc biệt và có những show bất ngờ nhất. Tên cổ vắn có vẻ hài lòng với sự tiếp đãi của ông Nam Hưng, hẳn ô-kê luôn miệng. Và khi đến phần vũ sexy thì hẳn mất hết vẻ đạo mạo của một tên cổ vắn, sang dẫn dắt cho công dân một nước nhược tiểu. Hẳn cười, hẳn nói, vỗ tay, nốc rượu. Hẳn ghé vào tai ông Nam Hưng :

- Gái Việt Nam nhất thế giới.

Ông nhạc sĩ chủ nhà hàng thấy khách quen chạy lại chào hỏi. Ông Nam Hưng giới thiệu John với ông chủ nhạc sĩ. Hẳn bắt tay tên cổ vắn rất chặt :

- Hân hạnh được biết ông John.

- Hân hạnh biết ông.

Nói chuyện vài câu, hân ghé tai ông Nam Hưng :

- Các em đó, «toa» cần em nào cứ bảo «moi» nghe không ? «Moi» nói một tiếng là các em nghe.

Và hân quay sang nói một câu tương tự như thế bằng tiếng Mỹ với tên cô vắn. Mắt tên cô vắn sáng lên. Hân nói với ông Nam Hưng :

- Lát nữa ông sẽ đưa tôi về nhà trước giờ giới nghiêm với một người bạn nữa.

Và hân cười, búng tay.

- Bạn gái. Còn ông ?

Ông Nam Hưng lắc đầu, ông muốn nói một

câu đại ý như : Nhường đại ca, nhưng ông không đủ tiếng. Ông nhạc sĩ đã chào bỏ đi, và tên cô vắn đang ngấm đoàn vũ đang tung tăng chạy, lui chạy tới trên bụi, xoè váy, liếc mắt, cười cười trông khi có duyên, khi vô duyên để chọn lựa. Hân lựa kỹ lắm, và như theo thói quen của người Mỹ, chọn người, hân đang tính chiều cao, vòng eo, vòng ngực, màu tóc, màu mắt của người mà hân sẽ đem về đêm nay.

Khi tính tiền, ông Nam Hưng bót xót ruột vì tên nhạc sĩ lấu cá đã làm tên cô vắn Mỹ vui, giúp thêm cho ông một bước thành công trong công việc nữa. Hắn ghé vào tay ông :

- Rồi nhé, nhớ đãi anh em nghe. Trúng áp phe rồi phải không ?

Ra khỏi cửa, ông đụng độ với ông Phúc đang cặp tay một người đẹp, hình như cũng vừa từ trong nhà hàng đi ra. Hai người bắt tay nhau. Người đẹp của ông Phúc đứng riêng rẽ. Tên Mỹ đang lo bé cô vũ nữ thân hình nảy lửa. Ông Phúc xì tai bạn :

- Gớm lắm nhé, dẫn gái đi chơi khơi khơi rồi. Tiền bộ lắm.

- Đâu có, của tên cô vắn Mỹ. Cái tên Mỹ mà tôi nói với bác về vụ cái nhà...

- À...

Và ông bầu tay bạn :

- Con nhỏ này vừa mới bắt được đó, để đánh lạc hướng bà xã.

Ông nói thêm :

- Ngày mai tôi tới bác. Nhiều vụ động trời lắm. Tiền mất giá rồi, các ngân hàng vỡ mất. Thuế song hành ra đời thay kiệt ước. Tha hồ sướng. Nhớ đục vụ thăng mất xanh này mau lên chớ không hỏng đấy. Tụi nó sắp rút quân.

- Bây giờ bác về không ?

- Có, tôi có xe. Nhưng về nhà em chớ không phải về nhà bà xã.

- Bác thật già đời mà cứ vậy hoài, khổ vợ khổ con.

- Thiệt ra tại vợ mình muốn khổ, tôi thương bà ghê lắm chớ. Nhưng mình có tiền, mà con gái đẹp nhiều quá, đời bây giờ lại dễ dàng, mình không hưởng thăng khác cũng hưởng tội gì. Vợ tôi mà hiểu tôi thì đâu có khổ...

Ông hạ giọng, chắc sợ người đẹp nghe :

- Kể ra thom như vậy mà rẻ tiền, không xài rồi mai một chết lại hối tiếc... Thôi chia tay nghe.

Người đẹp khoác tay ông Phúc đi phom phom. Ông Nam Hưng cũng lên xe đưa tên cố vấn Mỹ và cô vũ nữ về một biệt thự nhỏ, nơi nhà riêng của tên cố vấn. Ông

về tới nhà vào khoảng hơn mười hai giờ. Vân Hồng còn thức đợi cha. Ông mắng con :

- Con gái gì mà nhõng nhẽo quá, ba đi khuya đợi làm gì ?

- Con học thi chớ ba. Đâu phải thức đợi ba.

- Ừ, thi cho đỗ, mai mốt còn làm bà bác sĩ chớ. À, Thanh hôm nay có lại thăm con không đó ?

- Dạ thưa ba có. Anh tặng con bó hoa hồng Đà Lạt đẹp lắm.

- Tụi bây chỉ hoa lá cành. Thôi đi ngủ đi con.

Ông đi thay quần áo, tắm rửa rồi sang phòng vợ. Bà Nam Hưng vẫn thao thức chưa ngủ. Ông ngồi bên bà.

- Mình chưa ngủ hả mình, thức chi khuya vậy ?

- Ông đi hoài, đi đâu mà đi dũ vậy ?

- Chiều anh đã phen về rồi, anh đi với tên cố vấn Mỹ, hấn đồng ý rồi, hấn hứa sẽ làm hợp đồng trong nay mai.

Bà Nam Hưng thở dài :

- Tháng này tiền ở nhà không còn một cắc, bao nhiêu ông lấy hết. Ông lại còn nợ lung tung nữa. Thiệt khổ

quá, đang yên lành ông cứ bày chuyện ra làm gì. Cuối tháng này tôi cần năm triệu, ông nhớ trả bớt cho tôi.

Ông Nan Hưng hứa đại :

- Mình yên tâm, anh sẽ đưa mình số tiền đó. Tuần tới anh sẽ mở một buổi tiếp tân trọng đại để khánh thành tòa nhà. Dù sao mình cũng phải giữ thế, đừng lộ vẻ bết của mình khó làm ăn lắm.

Ông cúi xuống hôn vợ :

- Yên tâm để anh lo. Mình đừng buồn.

Tuy nói thế cả hai ông bà đều đang buồn. Ông Nam Hưng vẫn chưa tin tưởng gì ở lời hứa của tên cố vấn Mỹ. Tên cố vấn sẽ quyết định mọi chuyện ở công sở nhưng còn dưới quyền cấp trên của hắn nữa. Ông nghĩ tới việc rút lót cho tên cố vấn một số tiền để hắn lo tích cực hơn. Ông nghĩ tới buổi tiếp tân sắp tới với số tiền chưa trông thấy ở đâu hết. Từ đầu tháng tới giờ ông đã vay mượn lung tung ở các ngân hàng. May mà ông quen biết nhiều ngân hàng, số tiền lời rất nhẹ mà sự vay mượn kín đáo không ai biết, cũng nhờ một người bạn thân, ông Trần Quan Trọng đã giới thiệu và bảo đảm. Ông lại nghĩ tới ông Trọng với số tiền nhỏ sắp phải dùng.

Ông nằm xuống cạnh vợ, bà Nam Hưng nhích khối thịt nặng nề của bà vào bên trong. Và quay lưng lại phía ông, bà cầu nhàu :

- Thiệt chưa bao giờ tôi túng quẫn như dạo này. Tôi kẹt lung tung, có số tiền nhỏ thì ông đã lấy hết.

Ông Nam Hưng an ủi vợ :

- Không sao đâu, rồi tình hình sẽ sáng sửa lại. Mình nên đi chơi một thời gian để tĩnh dưỡng, mọi chuyện anh lo. Mình thích Nha Trang hay Đà Lạt ?

- Không thích đi đâu hết.

Ông Nam Hưng ôm vợ, ông cảm thấy khối thịt của vợ lạnh ngắt. Bà Nam Hưng vẫn quay lưng vào khoảng tường của bà, bây giờ bà không còn đợi ông về nhưng hình như linh tính bà đang chờ đợi một chuyện gì đó, buồn lắm, vì khoảng tường vôi mờ mịt.

Họ không nói gì thêm, nằm ôm vợ trong tay, ông Nam Hưng cũng bận nghĩ tới ngày mai với những công việc rồi bù. Nhất định phải tìm một lối thoát, phải giải quyết cho xong. Còn món nợ ngân hàng, còn tòa nhà, món nợ ông Thành Lợi, số tiền đã hứa với ông Minh Nghĩa và đám cưới cô con gái vào đầu xuân. Ông không ngủ mặc dầu ông biết phần đêm còn lại cũng qua mau lắm.

4

Vân hồng nghe thấy tiếng mẹ khóc ở trong phòng. Lần đầu tiên, nàng nhìn thấy cảnh cha mẹ xô xát bất hòa. Gia đình Vân Hồng từ nửa tháng nay bỗng thay một bộ mặt mới. Ông Nam Hưng đi suốt ngày, bỏ bê cơm trưa, cơm chiều, tối về ông không còn chơi với con cái, săn sóc vợ. Ông ngồi ở phòng làm việc, đôi lúc Vân Hồng hé cửa lén nhìn vào thấy cha ngồi im như pho tượng, không làm gì hết. Buổi trưa hôm nay ông Nam Hưng về thành linh. Mâm cơm đã dọn cất, bà Nam Hưng mặt mày lấm lấm lì lì. Hai ông bà vào phòng, một lát nghe tiếng cãi nhau. Vân Hồng chạy ra thấy ba đang mặc áo thùng thùng bỏ đi. Cô xanh mặt :

- Ba...

- Ba đi có chút việc, con ở nhà coi mấy em.

- Ba, ba đừng đi.

Cô định sà tới, nhưng ông Nam Hưng đã nhanh chân bước xuống cầu thang. Vân Hồng đứng trước phòng mẹ, cô gõ cửa, nhưng cửa bên trong đã gài kín, và cô nghe tiếng khóc âm ức của mẹ.

- Má, má mở cửa cho con vào với.

Không có tiếng trả lời.

- Má ơi, má.

Vân Hồng cũng muốn bật khóc theo mẹ. Nhưng bà Nam Hưng vẫn lì lợm, không mở cửa, bà nằm úp mặt vào khoảng tường vôi trắng. Hơn mười năm nay, từ ngày làm ăn khá giả tới giờ, đây là lần đầu hai vợ chồng cãi nhau kịch liệt, nói với nhau những câu nặng nề. Những lời nói đã nặng nề lắm. Bà đã không kìm hãm được cơn giận dữ : Ông chỉ lo cho mấy con đi chứ lo gì. Hả, mình chửi tôi thế con nào ? Bà không biết mặt mũi con nào hơn là con thư ký ông a ông ọ của ông, con thư ký mà ông Phúc nói với bà là con cháu gái của ông ta. Bà nghiêng rằng : Con đi ngựa ở văn phòng ông chứ ai nữa. Bao nhiêu tiền bạc nó bòn rút rồi phải không ? Rồi cực thân quá bà kêu rêu nào là đàn ông mà không lo nổi cho gia đình, nào bỏ bê vợ con, nào nói dối làm ăn để đem tiền cho gái, nào là tháng này hết tiền bà phải đi chạy nợ. Đàn ông như thế là hèn, hèn lắm. Bà vừa khóc vừa nói, vừa tỏ vẻ hết sức khinh bỉ ông. Cuối cùng ông Nam Hưng đứng dậy bỏ ra ngoài.

Vân Hồng vẫn còn đứng ở ngoài cửa, nàng gọi nhỏ :

- Má, má ơi. Mở cửa cho con với.

Bà Nam Hưng ngồi dậy, vắn tóc :

- Con đi nghỉ đi. Không có chuyện gì hết.

Bà yên trí là ông vẫn còn ở bên phòng, nằm chút cho đỡ mệt bà sẽ qua hỏi tội ông nữa. Nhưng Vân Hồng đã nói :

- Má ơi, ba đi rồi. Ba giận ba bỏ nhà đi rồi.

Bà Nam Hưng nằm vật xuống, cơn giận ứ lên nghẹn ở cổ, bà thở muốn không ra hơi. Bà rít lên.

- Trời ơi, chồng với con, chẳng tha tôi chết còn sướng hơn.

Vân Hồng sợ bọn người nhà nghe thấy, nằng vội đóng mấy cánh cửa kiếng lại rồi mở máy lạnh. Bà Nam Hưng vẫn vật vã, rên rỉ ở trong phòng. Có tiếng điện thoại reo, Vân Hồng đến nghe, giọng bà Lộc ở đầu giây. Nàng muốn bảo là mẹ vắng nhà nhưng nhớ là mẹ đang buồn, nghe điện thoại chắc mẹ vui hơn, và cô hy vọng mẹ sẽ mở cửa. Vân Hồng trả lời :

- Xin bác đợi chút, cháu xem mẹ cháu đã ngủ chưa.

Và nàng đi tới bên cửa phòng mẹ :

- Thưa mẹ có bác Lộc gọi.

Vân Hồng đứng yên nghe nghe ngóng, có tiếng chân xỏ dép, tiếng cửa mở rồi bà Nam Hưng đầu tóc bù xù đi ra. Vân Hồng nhường lối cho mẹ, nàng thấy mắt mẹ xung húp.

Bà Nam Hưng nhắc điện thoại lên, Vân Hồng đứng cạnh nghe ngóng.

- Chị Lộc đó hả. Tôi đây chị... À có sao đâu, bị mệt sơ sơ.... Vâng, cảm ơn chị. Vâng. Vâng. Dạ được. Để khoảng sau ba giờ tôi tới chị. Vâng, chắc chắn mà. Có cả chị cự tinh trưởng Đà Lạt nữa hả ? Vâng, chị bác sĩ yên tâm, tôi tới mà, nhưng sau ba giờ. Tôi còn mấy việc đang phải lo... Vâng, chào chị bác sĩ. Dạ, cảm ơn chị...

Bà Nam Hưng thần thờ đặt máy xuống, Vân Hồng tới bên mẹ :

- Má.

Bà Nam Hưng nhìn con gái, bà chợt nhớ lại vụ cãi nhau với chồng vừa rồi và nước mắt lại ứa ra :

- Má khổ quá con ơi.

Vân Hồng dìu mẹ vào phòng, nàng ngồi xuống ôm mẹ :

- Má ạ, ba con cũng lo lắng lắm, má đừng nghi kỵ ba con. Chuyện làm ăn đang gặp lúc khó khăn, con biết ba cũng đang mệt mỏi lắm.

Bà Nam Hưng cũng muốn ngồi ngoài để mặt mày tỉnh táo, lát nữa còn đi gặp chị bác sĩ Lộc với chị cựu tỉnh trưởng. Bà thở ra :

- Thì má có muốn xào xáo đâu. Xưa nay má vẫn nhìn ba con. Nhưng dạo này tiền bạc hết quá, nhà ta bắt đầu sa sút mà ba con đi tối ngày sáng đêm.

- Tối ngày thì có chớ sáng đêm thì ba con đâu dám. Má nói oan không à. Thôi má ạ. Má nằm nghỉ một chút rồi sửa soạn đi chơi cho vui. Lát nữa má gọi con qua làm tóc cho má nghe. Con bồi tóc hay lắm.

Vân Hồng ôm tay mẹ :

- Má nhé. Má ngủ một giấc là quên hết. Má khóc xấu lắm, bình thường má đẹp, má hiền, tội bạn con đứa nào cũng thích má.

Bà Nam Hưng vẫn chưa bớt bận lòng vì chồng :

- Ba nói ba đi đâu không ?

- Ba tới sở để tránh má cần nhần, lát chiều con tới lớp rồi con ghé đón ba về luôn cho má. Má yên tâm.

Bà Nam Hưng thấy con gái ngoan, chột nhớ tới đứa con trai :

- Con à má thấy thằng Tuấn dạo này đi chơi nhiều quá, nó vùi tiền suốt ngày.

- Thì cũng tại má cưng nó quá. Má đừng cho.

- Nhưng thấy nó năn nỉ tội nghiệp.

Vân Hồng làm thính, cô biết thằng Tuấn đã hư hỏng thái quá. Nhưng trong lúc gia đình đang bối rối thế này, Vân Hồng không đủ sức lo cho em nữa. Nàng khuyên mẹ đi nghỉ rồi cũng về phòng đóng cửa lại.

Phòng Vân Hồng cũng gắn máy lạnh. Đã vặn nút điều chỉnh tới mức nhỏ nhất, Vân Hồng cũng cảm thấy người cô lạnh toát như bị ướp nước đá. Cô nhớ tới Thanh, cả tuần nay cô không gặp mặt vị hôn phu. Nhưng có điều lạ là lòng nàng không mấy nôn nao mong nhớ. Tình yêu đối với Vân Hồng vẫn hình như còn xa chưa vùi tới, hay đã vùi tới mà không được hài lòng, nhưng cũng không thể rút bỏ được. Tại sao thế nhỉ ? Vân Hồng úp mặt xuống gối, cô muốn mình được vùi mặt mình sâu lút vào mớ bông, muốn mình được biến mất đi trong giây lát. Chỉ giây lát thôi, bởi vì cô vẫn còn quá yêu đời. Cuộc đời cô, dài quá, cô mới bước chân vào thôi, thật

thế, cô mới chỉ đặt chân vào, hay còn chân trong chân ngoài, còn bao nhiêu ngõ ngàng nữa. Nhưng Vân Hồng tin ở cha cô, dù hôm nay chính cô nhìn thấy những giọt lệ của mẹ nhìn thấy quả mẹ có đau khổ. Nhưng cô cho đó chỉ là đám mây nhỏ làm rơi xuống một cơn mưa bất chợt. Một cơn mưa quá nhỏ như một giọt thuốc điễm cho con mắt bầu trời xanh thêm sáng sủa long lanh. Cô cảm thấy yên tâm. Má cô đã vui vẻ trở lại, lát nữa bà sẽ đi gặp mấy bà bạn, bà sẽ quên, và khi cha nàng trở về, ông sẽ xin lỗi má, thế là huê.

Nhưng ở một phòng khác cùng trong ngôi biệt thự này, bà Nam Hưng không nghĩ thế ? Chưa bao giờ bà thấy khổ sở lẻ loi như lúc này. Nước mắt bà muốn trào ra nhưng bà cố nén. Đừng khóc nữa, người đàn bà luống tuổi cố quên điều đau đớn quá nặng nề đến lần đầu trong đời sống vợ chồng. Đời đã xé chiều. Cuộc đời bà quả thật không còn gì nữa hết ngoài chồng con. Nhưng chồng bà đã phụ bà. Chắc chắn thế. Và như bất cứ người đàn bà lớn tuổi nào, đứng trước tấm kiếng, thấy lòng đầy mặc cảm. Tuổi trẻ như chiếc bánh hạnh phúc đã cũ mờ, đầy tiếc nuối.

Bà cũng đã qua thời kỳ trẻ trung, cũng đã có thời nao nức những ước mơ, đã có thời ông Nam Hưng đeo đuổi. Ông Nam Hưng cũng như bà, đã chịu sự phụ rẫy của

thời gian, thời gian là một người đàn bà xấu xí, già nua hơn bất cứ người già nua nào, đầy lòng đố kỵ, đầy sự xấu xa ích kỷ, đã không tha bất cứ một ai. Nhưng tuổi già của người đàn ông là tuổi già của sự phát triển tốt độ của trí tuệ, sự nương cậy của tuổi trẻ chính của họ đã gửi gắm, còn tuổi già của một người đàn bà là sự tàn tạ của đời người. Người đàn ông nhìn lại tuổi trẻ của họ với niềm hãnh diện, với sự hoài niệm sùng kính, người đàn bà nhìn lui tuổi trẻ của mình để nuối tiếc đến khổ đau, như một người bị lưu đày, mà tuổi trẻ là quê hương, không bao giờ họ còn nhìn thấy được. Bà Nam Hưng cũng thế, bà đã xa hút tuổi trẻ, và giờ đây, chồng con bà cũng sắp trở thành những kẻ xa lạ. Bà không trông thấy gì hết, việc làm ăn của ông Nam Hưng, những khó khăn ông gặp phải, bà chỉ nhìn thấy một điều là sự già nua tàn lụi của bà, sự lẻ loi của tuổi già. Ông Nam Hưng đã nhìn thấy, đã chán và phai lạt tình nghĩa.

Bà nhớ tới những bà bạn, lúc nào mặt họ cũng chan hòa hạnh phúc. Bà Lộc, bà Xinh, chị Trung Tá Môn, bà Thành Tín. Không bao giờ bà trông thấy họ lo lắng, lúc nào họ cũng tươi vui, nói tới chồng như nói tới một kẻ phục tòng, bị chi phối bởi bà vợ từ việc nhà tới việc nước. Không đâu, còn một người đàn bà đau khổ nữa, đau khổ, điên cuồng còn hơn bà, đó là chị Phúc. Ông Phúc chả là bạn thân với chồng bà là gì ? Gần mực thì

đen. Ông Nam Hưng đã bị ông Phúc lôi cuốn. Và những kẻ đau khổ thường tìm tới nhau, nương dựa nhau. Bà Nam Hưng nghĩ tới bà Phúc và muốn tới thăm bà bạn này. Phải rồi, gặp nhau, tâm sự với nhau, ít nhất họ cũng chia sẻ cho nhau, còn hơn mỗi người ôm lấy trong lòng mà đau khổ.

Nghi thê bà vùng ngồi dậy, lát nữa khi ở nhà bà Lộc ra, bà Nam Hưng chắc không quên ghé nhà bà bạn này, bà bạn mà bà chỉ mới nghĩ tới sự lẻ loi, buồn hận của bà ta, bà đã thấy vô cùng thân thiết. Bà trở dậy đi tắm rồi trang điểm. Vân Hồng nghe tiếng nước rào rào ở buồng tắm biết mẹ đã trở dậy, nàng chờ mẹ tắm xong, qua phòng bà để làm tóc giùm. Thấy mẹ bớt râu rĩ, Vân Hồng vừa chải tóc cho mẹ vừa đùa :

- Má khóc một chút trông má trẻ và đẹp ra.

Vân Hồng tưởng mẹ sẽ cười, nhưng bà Nam Hưng làm thinh. Câu nói của Vân Hồng không làm bà vui mà còn làm cho bà bực mình, nếu không phải là con gái mà một người nào khác, bà sẽ cho đó là một câu mỉa mai một lời chửi khéo nữa. Vân Hồng thấy mẹ làm thinh, nàng muốn đùa nữa cho mẹ vui.

- Má ! Chắc má nhớ ba rồi phải không ? Con biết chắc giờ này ba cũng đang nhớ má lắm.

- Mày đừng có bênh ba mày mà nói cái giọng đó. Giờ này ba mày nhớ con dĩ thì có.

Vân Hồng tiu nghỉu, chưa bao giờ nàng nghe mẹ nói những câu hằn học, lạ tai đối với nàng như vậy. Câu nói của mẹ làm Vân Hồng sửng sốt và ngạc nhiên quá đỗi. Mẹ không còn thương ba nữa, mẹ nói như nói với một kẻ thù. Nàng lặng người đi, nhưng cũng cố chải cho mẹ đầu tóc thật đẹp, hy vọng để mẹ vui trở lại. Nàng giúp mẹ trang điểm. Bà Nam Hưng càng nhìn mình trong gương càng nổi sùng hơn. Son phấn không che lấp nổi già nua thâm hại của bà. Trước đây sự già nua không làm bà bận tâm chút nào, nhưng từ giờ phút này trở đi, bà bắt đầu thấy sự già nua là một gánh nặng của khổ đau và tủi nhục.

- Má.

Vân Hồng cùng soi chung với mẹ trong cùng một tấm gương, nàng vừa nhìn thấy mắt mẹ ứa lệ. Nàng chỉ biết gọi lên tiếng gọi thương yêu đó để mong an ủi mẹ, chia sẻ với mẹ ? Nhưng bà Nam Hưng đã cứng đặc trong nỗi sầu riêng. Bà đứng lên đi lại tú áo mở lấy chiếc ví da. Bà sửa lại nếp áo. Vân Hồng đi theo sau lưng mẹ :

- Má nhớ về sớm nghe má. Má đi chơi cho vui, cơm nước, mọi việc trong nhà con coi cho.

- Ủ.

- Má tới bác Lộc ?

- Hỏi làm chi. Tao đi nhiều chỗ, ba mày về cứ ăn cơm trước không phải đợi nghe không.

- Dạ.

Vân Hồng theo mẹ xuống tận sân. Nàng dặn bác tài :

-Đưa bà đi công chuyện, nhớ lái xe cẩn thận.

Bác tài xê dạ thật ngoan và đầu cúi thấp.

Vân Hồng còn nhìn vào cửa xe :

- Má đi chơi vui nghe má.

Thấy con chăm sóc mình kỹ càng, bà Nam Hưng có vẻ cảm động. Bà gượng cười :

- Con lên lầu ngủ trưa tiếp đi.

Giọng nói dịu dàng của mẹ làm Vân Hồng tươi nét mặt. Chiếc xe đã đến cổng Vân Hồng gọi chị Năm ra đóng cửa. Chị Năm rụt rè tới bên Vân Hồng :

- Thừa cô, chiều nay cho em về thăm đứa nhỏ một chút, em nhớ nó quá.

Đôi mắt chị đỏ hoe chứng tỏ chị vừa mới khóc xong. Những buổi trưa vắng vẻ, người đàn bà này thường chui trong một xó tối để khóc chồng, nhớ con. Dù vậy, chị vẫn cảm thấy mình đang dần thay đổi đời sống cơm trắng cá tươi đã làm người chị đầy đà hơn, và nhờ sự sang trọng của nhà chủ, áo quần chị cũng đã bớt bần thiêu. Vân Hồng không còn thấy khó chịu vì sự ngu dại, nhóp bảnh của chị Năm như hồi chị mới tới. Nàng nói :

- Chị khóc đó hả ? Nhớ con thì xin bà hay nói tôi, tôi cho đi thăm việc gì mà khóc.

Đối với Vân Hồng, mọi việc còn đơn giản quá. Vân Hồng làm sao hiểu được nỗi lòng của chị. Chị Năm cố gượng cười :

- Dạ em có khóc đâu. Dạ em lau cánh cửa bị bụi. Cô cho phép em đi nhé. Em chỉ xin cô khoảng hai tiếng đồng hồ rồi em về.

- Chị cứ thông thả, muốn về giờ nào cũng được. Cơm nước có chị bếp, nhà cửa có anh bồi. Chị khỏi lo.

Nhưng chị năm không biết đi đâu sau những giờ thăm viếng đứa con nhỏ của chị. Chị chắc chắn khoảng hai tiếng đồng hồ sau chị có mặt lại ở nhà chủ. Chị trả lời :

- Dạ cảm ơn cô. Em đi chút thôi, em không muốn đi chơi đâu hết.

Vân Hồng lên lầu lấy tiền xuống cho chị Năm đi xe. Chị Năm đi rồi, chị bếp tơn hót với cô chủ nhỏ :

- Đi thăm con gì mà đi hoài. Tuần nào cũng đi. Em cũng có con cái vậy mà mỗi tháng em chỉ xin bà đi có một lần. Thấy cô để con mụ đó bắt quen đó cô.

Vân Hồng mỉm cười độ lượng. Nàng không nghĩ gì hết. Cả buổi trưa lẳng xăng lo lẳng vì mẹ, cô chưa chợ mất được một chút. Cô đi lên phòng nằm nghỉ. Nhưng chỉ một lúc cô lại buồn quá, cô gọi điện thoại tới Thanh. Thanh có nhà và hai người nói chuyện. Vân Hồng cố lấy giọng vui vẻ

- Anh Thanh đó hả. Em, Vân Hồng đây.

- Có chuyện gì không em ?

- Cả tuần nay anh không sang, anh có đau ồm gì không ?

- Không, anh khỏe lắm. Anh đang lo xong lô bài vở, sắp thi rồi.

Giọng Vân Hồng bắt đầu chán nản :

- Vậy hả ?

- Có gì cần không em ?

- Không, tưởng anh rồi thì sang chơi. Em ở nhà mãi buồn quá.

- Anh bận lắm, có lẽ hết tháng này mới xong được. À...

Hình như Thanh định nói thôi nghe, nhưng chàng đã đổi ra tiếng à lạc điệu.

Vân Hồng muốn để cho tay máy rơi xuống đất :

- Cúp nghe anh. Chào anh.

Và nàng nằm vật xuống giường, mắt nhắm chặt. Nàng muốn ngủ, nàng không muốn chịu thêm sự bức mình do đâu đưa đến nữa. Ngủ đi. Ngủ đâu có phải dễ. Vân Hồng mệt mỏi, cô ứa nước mắt sống.

Mấy đứa em cô đã ngủ giấc trưa dậy, chúng gọi mẹ inh ỏi. Như thường lệ, Vân Hồng chạy ra với các em ngay, nhưng hôm nay cô lười biếng quá. Cô nghĩ tới ba cô, lúc này ba cô đang làm gì ? Chắc ba sẽ về sớm. Và bà Nam Hưng nữa. Đi chơi một chốc mẹ sẽ nguôi giận. Thôi nằm nghỉ một tí, lát nữa cô sẽ xuống phụ với chị bếp làm cơm. Ba má sẽ vui. Cô hy vọng thế.

Bà Nam Hưng ít khi ra đường lúc trời còn nắng gắt lắm. Bà không có công ăn việc làm gì, lúc nào ra khỏi nhà bà cũng đợi lúc chiều mát. Hôm nay bà ra khỏi nhà lúc nắng còn gắt. Xe đi một đoạn cả người bà muốn chảy mỡ. Mồ hôi lưng, mồ hôi trán đổ ra như tắm. Chiếc xe hơi gần máy lạnh ông đã mang đi lúc trưa. Bà Nam Hưng lôi cái quạt nhỏ trong xách ra quạt. Anh tài xế biết ý bấm nút cái quạt nhỏ phía góc cửa trước, nhưng hơi mát ít ỏi phả xuống tới chỗ bà ngồi thì đã bị sức nóng hút mất hết rồi. Bà Nam Hưng dục dãi trong khi tay quạt tay lau mồ hôi :

- Chạy nhanh lên, nóng chết được.

- Dạ khoảng trưa mà sao đường kẹt quá.

Anh tài xế cố khoe tài lái xe giỏi của mình cũng không được. Mồ hôi cũng thấm ướt lưng áo, và đầy trán, chảy xuống mặt anh. Lách được một đoạn đường kẹt, anh thở phào, quay lại cười nịnh bà chủ :

- Con phải lách sát lề, qua mặt cái cam nhông mới thoát được chớ không giờ chỉ nhích được vài phân là cùng.

Mọi khi nghe anh nói thế, bà chủ cười và khen ngay anh một câu. Hôm nay bà không nói gì hết, anh tiu

ngiủ. Xe tới một ngã tư đèn đỏ, bà Nam Hưng liếc qua xe bên cạnh, bà giật mình. Ông Phúc đang chở một cô gái trên xe hơi, một cô gái lạ hoắc, ăn mặc kiêu đọt sống mới. Bà cố nhìn kỹ coi có phải con Thục không, nhưng mặt cô gái lạ hoắc và cử chỉ vô cùng lơ lả. Bà bỗng nổi giận. Dám chồng bà lúc này cũng đang chở một con đĩ nào trên xe. Xe hơi ông gắn máy lạnh như xe ông Phúc. Họ sẽ du dương, mát mẻ lắm, đâu có nóng nực buồn phiền như bà lúc này. Đèn vừa bật đỏ chiếc xe ông Phúc đã lao đi. Anh tài xế của bà có vẻ chậm chạp quá, xe của bà bị vùi lại sau xe của ông Phúc hai chiếc. Bà cắn nhả :

- Chú lái xe gì mà dờ quá thế.

- Dạ bị xe Mỹ. Dạ tụi Mỹ lái ẩu lắm, con ngán nhất xe Mỹ, nó lách...

- Thôi lo lái đi, đừng nhiều lời nữa.

Chú tài xế liếc nhìn trong kính chiếu hậu thấy cái nhú mày của bà chủ, chú vội lặng thinh nghiêm trang nhìn phía trước.

Chiếc xe hơi của ông Phúc đã rẽ mất vào một con đường nào rồi. Bà Nam Hưng lại càng bực mình hơn. Bà mang nỗi bực tức đó cho tới lúc xe đậu trước nhà bà

Lộc.

Bà chị bác sĩ này đã nghe tiếng chuông, khi người mở cửa bà đã đứng sẵn trước hàng hiên. Xe vào đậu tận trong chiếc sân rộng lối đi lát sỏi, cây cối, chậu kiểng trưng bày rất đẹp mắt. Bà bác sĩ Lộc ra tận xe đón bạn :

- Trời, tụi này chờ chị quá. Ngủ dữ há ?

Và bà ríu rít dẫn bạn vào phòng khách. Chú tài xế de xe vào một góc sân cho gọn, chú bỏ cái mũ ra, mở cánh cửa xe. Chú biết còn lâu lắm chiếc xe này mới phải di chuyển, chú có thể yên tâm nhắm mắt ngủ được một giấc.

Phòng khách nhà bà bác sĩ Lộc không kém sang trọng, các bà chung diện, khoe bày nhà cửa cũng như khoe bày đồ nữ trang, hột soàn, đua đòi nhau mà sầm. Bà Nam Hưng đã quen lối nói chuyện, hỏi thăm của các bà lớn, nhìn quanh nhà :

- Chà, chị vừa thay bộ sa lông, đẹp quá.

- Dạ nhà em mua ở phòng triển lãm tháng rồi đó, của hãng Sơn mài Thiên Thanh, dạ hơn ba vạn đó. Kỳ trước nhà em định mua thì Phó thủ tướng mua mất rồi. Trước nữa thì chị Bộ trưởng Thịnh. Lần này nhà em phải mua gấp gấp rồi vì bộ này tốt hơn...

Bước tới vài bước nữa bà Nam Hưng đứng độ bà lớn khác đang ngồi ở sa lông, phía trong cùng. Bà ta bỏ tờ báo xuống, ngừng lên nhìn ; bà Lộc vội vã :

- Đây là chị Nam Hưng, xin giới thiệu với chị tỉnh trưởng. Nào, hai bà ngồi chung một ghế, tôi ngồi đây.

Bà Nam Hưng ngồi xuống chiếc ghế sa lông dài với bà tỉnh trưởng. Bà chị tỉnh trưởng lùi người lại một góc như mình bé nhỏ lắm, sợ bất cứ thứ gì to lớn, cũng có thể vì thói quen muốn rút người lại một mình. Bà kín đáo liếc nhanh khuôn mặt bà khách mới đến và đơn đả :

- Tôi nghe chị bác sĩ nhắc tới chị hoài, chắc hai bà thân nhau lắm.

- Thân lắm thì không đảm nhận, nhưng miếng bánh xẻ đôi thì có xẻ rồi... Chị tỉnh trưởng cười. Chị bác sĩ đỡ lời.

- Ai người ta nói miếng bánh xẻ đôi. Người ta nói con chấy cắn đôi thì có.

Và chị tỉnh trưởng càng cười lớn hơn, tưởng câu nói đùa của mình có duyên lắm. Bà Nam Hưng đã bỏ quên sự phiền muộn từ khi còn ở bên ngoài cánh cửa. Bà cũng vui vẻ trả lời :

- Tôi cũng được chị bác sĩ nói tới chị luôn. Chị mới ở Đà Lạt xuống....

- Vừa mới xuống tới hôm qua, hôm nay phải tới trình diện chị Lộc liền. Chị Lộc hay giận lắm, không đến bà rồi bà lên Đà Lạt bà đâu thềm tới nhà mình, nhà mình không bằng một góc nhà bà chị mà...

- Thôi lạy bà chị đi. Nói móc nhau làm chi. Mà thiệt đó chứ, chị về không ghé em em từ luôn. Nhà em nói chị tới thì bắt cóc chị không cho đi đâu hết.

- Dữ không, người ta có phải con bệnh đâu mà giữ riết, để anh bác sĩ về đây biết tay tôi. À, chị Nam Hưng này, nghe chị Lộc nói dạo này chị phát tài lắm phải không ?

Đang vui, bà Nam Hưng trạnh lòng, bà cố cười tự nhiên :

- Ôi phát tài gì đâu mà phát. Tôi có phát phì thì có.

- Đó, phát phì là phát tài. Trông tướng chị biết chị đang thu tiền như nước.

Chị bác sĩ chen vô :

- Còn chị thì bộ không ? Em ham địa vị của chị quá trời.

- Ở đó mà ham. Chị không biết đó, từ ngày nhà em hết nhiệm kỳ, ông đâm ra lười, suốt ngày họp hành đảng phái, chính trị, có làm ra một cục bạc đầu. Kể ra thì ông cũng lớn tuổi rồi, để cho ông nghỉ ngơi.

Bà bác sĩ Lộc :

- Chị nói phải đó. Anh chị giàu có rồi, kiếm tiền làm chi cho khổ. Tụi này đưa nào cũng ham mấy hột soàn của chị. Chị Nam Hưng mê hột hời chị gửi mua bên Mỹ đó. Trời, dạo đó chị làm xôn xao bao nhiêu giới...

- Ôi cái bọn nhà báo cứ ưa vạch lá tìm sâu. Chúng chỉ trích tôi tại vì nhà tôi làm tỉnh trưởng. Tôi mua hột soàn chúng gán cho nhà tôi tham nhũng, hối lộ. Tưởng thế chứ tiền bạc do một tay tôi đào tạo ra chứ ông ấy biết gì mà tham nhũng với hối lộ. Mang tiếng vậy chứ mình có gì, mấy hột của mình thấm chi với hột của mấy chị bộ trưởng. Chị Lộc thì thiếu chi hột tốt, phải không ?

Bà bác sĩ Lộc đẩy nẩy như đĩa phải vôi :

- Chết, chị gán cho em vậy là chết em rồi. Nhà em là bác sĩ từ ngày từ chức tới giờ hành nghề mà ăn. Bác sĩ cũng đói dài đó chị.

- Chị mới đi ngoại quốc về nữa này, chắc kiếm cả chục triệu chứ ít gì.

-Thiệt chị sướng ghê vậy đó, còn cơ sở ở bên Pháp nữa chi. Tôi muốn đi Pháp quá trời, từ ngày ông nhà tôi thôi làm tỉnh trưởng mình còn thua người dân nữa, xin đi đâu cũng khó khăn đâu như hồi trước càng sao.

Bà nào cũng cảm thấy mình thua bạn. Bà Nam Hưng thì cảm thấy mình càng sa sút hơn nữa. Bà cố nén tiếng thở dài. Ở đây bà phải giữ vẻ quý phái sang trọng vì bà đang ngồi với những bà hết sức sang trọng. Chị tỉnh trưởng xòe bàn tay có ngón đeo nhẫn, chiếc nhẫn nhận hột soàn thật bự, đã nổi tiếng trong giới các bà lớn nổi tiếng và làm nhiều bà ước mơ. Chị bác sĩ Lộc cầm lấy bàn tay đeo nhẫn của chị tỉnh trưởng dơ cao :

- Chị Nam Hưng coi nè, chiếc nhẫn này trông ham không ?

Bà Nam Hưng nhìn chăm vào chiếc nhẫn gắn viên hột soàn hình trái tim lóng lánh. Chắc chắn bà bác sĩ cũng đã kiếm cho bà được một hột lớn như thế này, không giá trị hơn thì cũng bằng chứ nhất định không kém được. Bà nghĩ tới món tiền phải chi ra để có một viên hột soàn lớn, đẹp như thế.

Món tiền đó ? Bà cố nén tiếng thở dài. Tự nhiên bao nhiêu niềm vui gặp bạn bay đâu mất hết. Lòng bà nôn nao sự lo lắng, buồn bực khó tả. Bà Lộc cười :

- Rồi, trông mặt chị Nam Hưng kìa, mê lâu rồi phải không ? Ôi, hột của chị cũng không thua gì, lát nữa tôi đem chị xem.

Bà Lộc muốn kéo dài sự chờ đợi của Bà Nam Hưng, càng chờ đợi lâu, khi nhìn thấy viên hột soạn sự thích thú, ham muốn của bà càng mãnh liệt. Mặc dù nhận lời đi mua giùm, nhưng với một hột soạn trị giá lớn lao như thế, bà Bác sĩ Lộc không khỏi tính cho mình một phần lời để trả công rất đáng giá. Chị tỉnh trưởng rút bàn tay về :

- Nói vậy chớ viên hột soạn của tôi đáng giá gì. Mấy bà còn nhiều hột ác hơn, tại họ dấu kỹ không ai biết đó thôi. Tôi thì khỏi cần dấu, tiền của mình, mình mua chớ có xin xỏ chỉ ai hay áp lực chi ai. Chồng tôi cho, tiền của chồng mình mình xài, phải không mấy chị.

Bà chỉ biết tiền của chồng bà, bà không thèm tiết tiền đó do đâu mà có. Bà quên bà đã nuốt bao nhiêu giọt mồ hôi của người nghèo khổ để có nhà lầu, xe hơi, có nữ trang lóng lánh cùng mình. Tuy vậy bà Lộc và bà Nam Hưng cũng hưởng ứng liền.

Ba bà gặp nhau nói chuyện vui lắm, nhiều lắm. Hết chuyện hột soạn, họ nói chuyện các ông nhà. Bà Lộc :

- Nhà tôi định đi Tây nhưng ông còn kẹt. Nghe đâu nhà tôi đang được mời ra làm bộ trưởng lại. Nhưng ông từ chối.

- Dễ chừng anh còn cho ghé Thủ tướng.

Bà chị tỉnh trưởng nói bằng giọng cười cợt khó hiểu.
Bà Lộc xua tay :

- Nhà tôi ngán làm chính trị lắm rồi. Chắc nhà tôi cố thu xếp công việc để đi Tây.

Bà chị tỉnh trưởng :

- Nhà tôi bây giờ cũng yên phận lắm, làm mấy năm mà tai tiếng đủ thứ, bởi làm việc mà thanh liên lắm cũng mệt.

Chị bác sĩ mỉm cười, nụ cười cũng khó hiểu không kém nụ cười của chị tỉnh trưởng vừa rồi.

- Vâng, anh tỉnh trưởng quả chịu tiếng oan, khổ cho anh, dạo đó tại nhà báo chúng nó làm quá lắm.

Chị tỉnh trưởng bắt đầu kể xấu người khác để mình oan cho chồng

- Các chị tính coi, dạo ông nhà tôi làm tỉnh trưởng, chúng tôi giàu có từ trước, nhà cửa xe hơi nào thua ai.

Tôi còn biết chán chi bà lớn muốn cho chồng nên danh phận đã làm đủ trò bỉ ổi. Chị có nhớ con mẹ Hải không, nó phải đi ngủ với... thôi, dấu tên không thì anh ấy nghe rồi nói tôi mách lẻo. Đó, cái chức đại tá của thằng cha Hải nhờ con mụ đó mà có. Còn con mẹ Chuông mới khổ thân chứ, đi năm ba cửa quan lớn, hở ngực khoe đùi mãi mới nhắc nổi cho anh chồng một chức vụ chẳng lớn lao gì. Trời ơi, đàn ông chi mà hèn, không có tài thì ở nhà nín váy vợ cho xong, bày đặt chương mặt ra ganh đua với đời. Nói thiệt như anh chị Nam Hưng lại khỏe, chê chính trị, ngành thương gia mà ăn chắc mặc bền.

Bà bác sĩ Lộc không kém :

- Vậy mà dạo đọc báo, tụi nhà báo cũng viết về chị tùm lum, dạo lễ lược chi đó ở Đà Lạt có ông Phó, ông Thủ tướng, nghe nói mở bal, chị cũng nhảy đầm ghê lắm.

- Ô ! cái tụi đó thiệt thối mồm thối miệng. Mình là bà tỉnh trưởng, mình phải biết phép xã giao, lịch sự chớ. Vô lễ tiệc tùng toàn khách lớn mà mình nhà quê quá cũng không được. Ông nhà tôi tuy vậy mà xưa lắm, cái gì đúng hoàn cảnh, đúng việc ông để, chớ bình thường ông xưa rích à.

Và bà quay sang bà Nam Hưng :

- Ủa, chị Nam Hưng sao không nói gì cả vậy ?

- Tôi cả ngày trong bếp, ít khi đi đâu, tôi ít biết chuyện lắm.

- Chị khiêm nhượng vậy chứ...

Bà Lộc bênh :

- Chị Nam Hưng nói thật đó, anh bắt chị ở nhà riết, ở nhà cho trắng, ra nắng sợ đen đi.

Cả hai bà đều cười, chị tỉnh trưởng hít hà :

- Chà, anh cưng chị quá trời hén.

Thấy sự chờ đợi của bà Nam Hưng đã chín mùi, bà Lộc đứng dậy :

- Xin phép chị tỉnh trưởng nghe, tôi lên lầu lấy hột soàn cho chị Nam Hưng. Mời hai chị ngồi chơi, xơi nước đi chứ.

Còn hai người ở phòng khách, bà chị tỉnh trưởng hỏi :

- Chị nhờ chị bác sĩ mua giùm hột đây hả chị ?

- Vâng, tôi nhờ lâu rồi, tại chị Lộc bận quá, đến nay mới có đó.

- Chị Lộc lựa hột giỏi lắm, chị ấy mà lựa giùm thì khỏi chê. Đạo trước chị cũng lựa giùm tôi đấy chứ. Tôi com năng gặp lúc chị ấy đi Mỹ, chị tới tận hãng Sears lựa rồi mang về giùm. Chị Nam Hưng biết không, chị Lộc lựa hên lắm. Hột mới về đã có người ưa, hồi đó ông Tuấn chưa cưới cô mình tinh, cứ năn nỉ tôi để lại để ông làm quà tặng. Thấy ông năn nỉ quá tôi cũng ngạc nhiên, ông ấy muốn mua mấy chục hột mà không được, chắc tại muốn tặng gấp quá, sợ com mặng lâu. Đạo đó tôi bán đã có lời ngay rồi.

- Vâng, bây giờ chắc còn lên giá nữa.

- Nghe nói chị Lộc lựa cho chị hột này cũng khá lắm.

- Dạ, tôi đang chờ để coi...

Hai bà không chờ lâu vì bà Lộc đã xuống tới. Tay bà cầm cái hộp nhỏ. Chỉ cái hộp nhỏ đó thôi mà bao nhiêu villa, bao nhiêu xe hơi đẹp cũng không cân nặng nổi. Bà Lộc đẩy hai bà hai bên và ngồi xuống giữa :

- Nào, mời các chị coi.

Bà mở nắp hộp ra, ở giữa nền nhung đen thẫm nổi bật một mớ hột soàn lớn nhỏ đủ cỡ. Bốn con mắt, cũng có thể cả sáu con mắt cũng đang sáng lóng lánh theo. Bà Lộc nhắc hột lớn nhất lên, mấy con mắt đều rời chiếc

hộp và nường theo ánh sáng của xiên hột xoàn nằm kênh kiệu trong lòng tay bà Lộc :

- Chị Nam Hưng, chị xem cho kỹ đi.

Viên xoàn từ tay bà Lộc sang tay bà Nam Hưng, rồi chuyển qua tay chị tỉnh trưởng, rồi lại qua bà Nam Hưng. Bà Nam Hưng tròn mắt nhìn viên xoàn, giá trị của viên xoàn không cần thêm những lời tô bóng của ba bà nữa. Hột không thua gì hột của chị Tỉnh trưởng, không thua mà còn hơn. Bà chị tỉnh trưởng cũng suýt xoa :

- Trời ơi, hột này trong quá, sáng quá. So với hột của tôi, hột của tôi chìm chìm à.

Bà Lộc châm chế :

- Nói vậy chớ cũng một chín một mười. Chị Nam Hưng đã bằng lòng chưa nào : Gớm, cứ dục mãi làm người ta sốt ruột. Thiệt tôi lo cho chị còn hơn lo cho ông xã tôi nữa.

Bà Nam Hưng lịm người đi vì mê mẩn viên xoàn. Bà như quên cả trời đất bên ngoài, trời đất trăng sao, không có thứ nào có thể sáng bằng viên xoàn đang kênh kiệu, sáng giá trước mắt.

Nhưng có điều kệt cho bà là hiện tại bà không còn đủ tiền để lấy viên soàn nữa. Kệt cứng thêm là bà không thể lấy viên soàn mà cũng không từ chối được. Chính bà đã nhờ bà Lộc mua hộ, nói bà hết tiền càng không ai tin. Lòng bà ngổn ngang trăm mối. Bà Lộc cười ròn hơn bao giờ hết :

- Chị Nam Hưng thấy sao ? Hải lòng không ? Đẹp lắm.

- Sáng quá chị ? Tôi phải đợi cả tuần lễ, bắt đổi đi đổi lại mới vừa ý.

Bà Nam Hưng đặt viên soàn vào chiếc hộp nhỏ. Bà Lộc lại cầm lên :

- Để tôi bỏ riêng cho chị

Bà bấm chuông, chị người làm đi ra. Bà Lộc sai :

- Lên bảo cô Phương lấy cho tôi cái hộp nhỏ, thứ tôi để trong ngăn kéo ở trong phòng.

Cô con gái của bà bác sĩ cầm cái hộp nhỏ xuống cho mẹ. Bà cự tỉnh trưởng khen :

- Cháu xinh quá. Năm nay cháu bao nhiêu rồi đó chị bác sĩ ?

- Cháu mười bốn. Con chị nó hai mươi học ở bên Pháp. Thằng anh nó học ở Thụy sĩ. Chỉ có con bé này nó đeo theo tôi, nó không chịu học ở ngoại quốc. Con này là dân chỉ thích xài mắm ruốc mà. Con bé lạ lắm chị ạ, ăn cơm thiếu chén nước mắm nó không chịu.

Bà vừa gói hột cho bà Nam Hưng vừa tiếp :

- Kể ra không vì tính gàn dở của ông nhà tôi tôi không ở xứ này làm gì. Xứ gì mà mọi rợ quá không bằng một góc xứ người ta. Nước người ta làm gì có ăn mày chị. Các chị đi chợ một bữa mà coi. Mình chỉ đi mua trái cây, sắm đồ thôi mà về cũng ghê cả người. Ăn mày cùi hủi đâu mà nhiều thế không biết. Thiệt người ngoại quốc người ta thấy người ta khinh cho.

Bà chị tỉnh trưởng đùa :

- Bởi thế nên các ông cứ mời anh bác sĩ ra làm Tổng trưởng xã hội, anh bác sĩ từ chối là có tội lớn với xã hội.

- Thôi chị ơi; làm tổng trưởng xã hội để suốt ngày nhìn bọn phong cùi, bọn trẻ con mất dạy đầu đường xó chợ hả ? Tôi không ham.

Bà quay lại cô con gái đang đứng gần đó :

- Con lấy đĩa nho ra đây cho mấy bác thời. A, có gói táo Thái Lan bên bác Hiệp mới đem biếu đó, đem ra đây luôn. Khiếp, bà Hiệp sao mê đi Thái Lan quá, bác bảo bác mê nhãn Thái Lan, táo Thái Lan. Kể cũng ngon đặc biệt lắm các bà.

Bà đưa cái hộp cho bạn :

- Chị Nam Hưng bỏ vào ví đi không lát lại quên.

Khoan đã, nào đã tích tiền nong gì đâu.

- Lát nữa hãy hay mà chị.

Bà Nam Hưng cầm cái hộp nhỏ, bà không bỏ vào ví mà đặt lên đùi. Bà chị tỉnh trưởng cười :

- Chị Nam Hưng sắp nổi tiếng rồi nhé. Chị diện vô thế nào các bà cũng lác mắt, nhón nháo cả lên cho xem. Loại hột này hiếm lắm, các bà đặt mua phải sang tận Mỹ để lựa. Mà tìm tới hãng cũng đã mệt rồi. Bảo mấy ông mua mấy ông sức mấy mà lặn lội đi tìm, phải không mấy chị.

- Ông nhà tôi thì khỏi nhờ được rồi. Ông đi đâu cũng công này chuyện kia lu bù.

Bà cụ tỉnh trưởng :

- Năm nay chị còn đi chuyến nào nữa nhớ rủ tôi với nhé. Hai đứa mình chạy giấy tờ một lượt. Nói vậy chớ chị thì dễ rồi, tôi kẹt lắm. Để tôi hỏi nhà tôi thử xem.

- Chị tỉnh trưởng cứ chuẩn bị sẵn đi. Nhà tôi lo chắc được.

Bà cụ tỉnh trưởng mừng như bắt được vàng. Bà chụp vai bà Lộc, reo lên như trẻ con. Bà quên là bà đã đứng tuổi, những cử chỉ đó trông chẳng hợp thời tí nào mà còn lộ bịch quá đáng :

- Trời ơi, nhất chị rồi. Thương chị quá. Đưa em mi mi một cái nào.

Và bà hôn đánh chụt một cái vào má chị bác sĩ. Bà Lộc hơi né người :

- Coi chừng mừng hụt nhé.

- Anh bác sĩ lo thì chẳng mừng hụt được. Đừng dọa nghe.

Trong khi đó bà Nam Hưng vẫn cười cười nói nói mà trong lòng rối như tơ vò. Lát nữa đây bà phải xoay xở làm sao để mang viên soàn về. Bà phải mang viên soàn này về, viên soàn là của bà. Nhưng ông Nam Hưng đã

hốt hết tiền của bà, bà không có tiền mặt để trả. Mà vay mượn thì biết vay mượn đâu, xưa nay những chuyện tiền nong đều do một mình ông Nam Hưng xoay trở.

- Cát vào ví đi chợ chị Nam Hưng.

Thôi cứ gửi nơi chị, hôm nay (tôi) không mang tiền sẵn.

- Chị cứ cầm đi, mai chị cho người mang tới cũng được.

- Ý, đâu được, phiền chị quá.

- Không sao, chỗ chị em mà.

- Thôi được, để tôi ký ngân phiếu.

- Được rồi, lát hãy hay. Chị cứ cất đi đã.

Bà Nam Hưng bỏ cái hộp vào xách. Lòng bà bỗng nhẹ bõn, bỏ viên soàn vào xách, bà có cảm tưởng như mình đã quyết định một công việc khó khăn. Phải đó, bà sẽ ký chi phiếu. Lát nữa bà nói với bà bác sĩ lúi ngày lĩnh lại mười hôm, trong mười hôm chắc chắn sẽ có tiền. Bà đòi lại ông số tiền, nếu không bà nhờ ông đi xoay hộ. Bà yên tâm, ngồi góp chuyện tiếp. Bà cự tỉnh trưởng :

- Chị Nam Hưng có hay lên Đà Lạt chơi không nhỉ ?

- Nhà tôi cứ bảo tôi đi mà dạo này bận quá. Dễ hơn một năm tôi chưa đi Đà Lạt lại.

Bà Lộc :

- Ông bà này lo làm ăn lắm. Chị tỉnh trưởng biết không, ông bà đang cất tòa building cao nhất Sài gòn này. A, mà hình như xong rồi chị nhỉ ? Hôm kia tôi đi ngang thấy đẹp lắm.

- Chưa xong hẳn chị ạ.

- Nhà tôi kể lại là hai anh chị định cho Mỹ mượn phải không ?

- Không biết chị, nhà tôi làm ăn những gì tôi ít để tâm lắm.

- Bác Nghĩa kể lại với nhà tôi thế. Nghe đâu sắp làm hợp đồng rồi.

Chuyện buôn bán, làm ăn, chuyện thiên hạ, rồi vẫn chưa hết, họ nói chuyện đánh ghen. Đà bà chỉ cần hai người gặp nhau cũng đầy đủ tin tức bốn vùng chiến thuật. Bà Lộc :

- Lâu nay chị gặp chị Phúc không ?

- Tôi định lát nữa ở đây ra là đến thăm chị Phúc đây.

- Tội nghiệp, anh Phúc ăn chơi quá, chị Phúc ghen đến người gầy đét ra như con mắt.

Bà tỉnh trưởng :

- Ôi hơi súc đầu mà ghen. Ông nhà tôi thì thả ra ngoài đường, cho đi chơi cũng chả dám. Tại vì người đàn bà không biết cách giữ chồng...

- Chị giữ cách nào ?

- Thì coi chị Phúc gầy đét như con mắt, khóc lóc cả ngày anh Phúc làm sao anh không bức dọc muốn vui ở ngoài được. Tội gì mà ghen, gặp tôi, tôi đập cho con đi một trận, lột quần áo, rách mặt luôn.

Bà Lộc cười lớn :

- Vậy mà chị bảo không ghen. Không ghen của chị đã vậy rồi, chị ghen chắc cả Đà-Lạt cháy rụi luôn.

- Chớ sao. Mình cực khổ đủ thứ, họ đem tiền cho đi xài sao được.

Bà Nam Hưng :

- Tội nghiệp chị Phúc, chị đi bắt ghen trộm hoài đó

chớ. Đàn ông họ dẫu tài lắm.

Bà Lộc :

- Đúng đó chị. Chị biết con mụ Si-Mông không. Đó con mụ hay làm tóc ở hiệu Mây Huyền đó. Con mụ ghen trời sợ luôn. Mà không những ghen cho mình mà ghen giùm nữa chứ. Đám chính cống chớ không lai chút nào hết. Con mụ nghe bà nào than chồng có mèo là con mụ làm ầm lên, đi đánh ghen giùm nữa. Cả thành phố đều biết, vậy mà thằng chồng Việt-Nam của mụ đang có mèo mụ chẳng biết mô tê gì cả. Máy chị cứ kể chuyện nghe cười muốn chết.

Bà tỉnh trưởng :

- Sao không cho con mụ đó biết. Tội nghiệp chưa.

- Rồi chắc con mụ cũng biết. Để cho con mụ thâm đòn. Máy bà họ ghét con mụ đi đâu cũng khoe ầm lên là chồng mụ ngoan lắm, sợ mụ như cọp. Để con mụ thâm lâu, đau lâu.

Bà cười lớn hơn :

- Ôi, mấy cái con nhỏ đeo theo mấy ông là để làm tiền chớ yêu đương bấu gì. Ông nào cũng già rui, vác con nhỏ đáng tuổi con cháu trông chán quá. Thời bây giờ

thật loạn, cứ coi cái vụ cô ca sĩ gì đó làm bé bác Vàng là buồn cười. Bác Vàng kể chuyện thôi cười chết được. Nghe đâu cũng sinh viên mới ra trường, đẹp lắm. Bác Vàng dấu một chỗ thiệt kín vậy mà chị ấy cũng biết. Chị bắt được anh Vàng đưa con nhỏ đi ăn. Bắt tại trận nghe. Con nhỏ xụp xuống lạy chị Vàng như tể sao. Chị Vàng vừa giận vừa thương kêu con nhỏ dậy. Con nhỏ khóc hứa bỏ đảng hoàng, vậy mà giờ vẫn làm bé, có con với anh Vàng rồi.

- Bộ anh Vàng đeo bông luôn hả ?

- Đeo bông quái gì. Cũ xì rồi. Hôm nọ chị Vàng tới đây kể chuyện con nhỏ bé con tới khóc với chị, nói là anh bỏ bê, bây giờ đói lắm. Chị Vàng cho mấy chục ngàn bảo về lo cho con. Con bé khóc nói : Bà tốt quá, con đội ơn bà, con hồi hận lắm, trước đây con đã làm bà buồn lòng...

- Mẹ cha nó chớ hồi hận. Anh Vàng bỏ nó chứ còn mê nó, nó không vác cái mặt lên : Tại chồng bà mê tui chứ tui có quyến rũ chồng bà đâu. Giọng mấy con đi giựt chồng là thế. Con nào cũng vậy, cứ giả vờ đàn đàn độn độn chớ thật ra khôn bỏ đời được. Ngu chi mà giựt chồng người ta, đàn bà phải có tự ái chớ. Tui mà gặp mấy con đó tui đập chết luôn.

Bà Nam Hưng nhìn đồng hồ. Gần sáu giờ chiều rồi. Bà đã ngồi đây hơi lâu. Bà càng sốt ruột hơn khi nghe mấy bà nói chuyện ghen tuông. Nghe họ kể chuyện bà không thể nghĩ tới chồng. Ông Nam Hưng cũng dám có mèò lắm. Đàn ông đều trông gương nhau, nhất là những kẻ có tiền. Người ta bảo giàu phụ bạn sang phụ vợ mà. Ông Nam Hưng đã sang từ lâu, dám phụ bà từ lâu lắm.

- Ngồi chơi đã chị, còn sớm mà chị nhìn đồng hồ hoài vậy.

- Tôi phải về, còn ghé chị Phúc một chút nữa.

- Thì thông thả đã nào.

Bà Nam Hưng rút tập chi phiếu :

- Thôi để tôi trả chị tiền. À, ông nhà tôi đang bỏ tiền ra mua đồ, hàng chưa tới, trong băng của tôi chưa có tiền sẵn. Chị cầm tạm chi phiếu này mười ngày sau hãy lĩnh nghe chị.

- Không sao, kẹt lắm chị cứ để nửa tháng cho tiện.

- Vậy hả. Tôi lui ngay nghe.

- Được mà. Chỗ chị em. Chắc chuyện này anh com-măng nhiều hàng hóa lắm nhỉ ?

- Nghe đâu sắp tăng thuế, anh làm vụ này phải lời bạc tỷ chứ chơi.

- Chuyện làm ăn của ông nhà tôi quả thật tôi không biết, nghe ông nói mua hàng, tôi biết vậy.

Bà Nam Hưng trao tám chi phiếu cho bà bác sĩ Lộc. Ba người đàn bà nói lúc chuyện vãn một rồi mới chia tay. Khi lên xe, bà Nam Hưng mới thấy hồi hộp, bà không thể tưởng tượng được bà có can đảm ký một tám chi phiếu không tiền bảo chứng như thế. Nhưng rồi bà tự an ủi : Còn nửa tháng nữa, trong nửa tháng thế nào bà cũng lo xong cho đủ số tiền đó. Lòng nao nức với món trang sức quý giá, bà quên cả ghé nhà bà Phúc. Nói chuyện vãn tưởng là ít thì giờ lắm, vậy mà ra đường, bà nhìn thấy hai dãy đèn đường đã bật đỏ từ bao giờ. Giờ này không biết ông đã về chưa ? Nghĩ tới ông, bà cảm thấy cơn giận tràn ứ lên cổ. Nhưng cơn giận đôi lúc cũng tan đi vì những cơn gió rất dịu.

Cô thư ký quay mấy con số xong, đợi cho chuông reo, hỏi, trả lời xong cô đưa máy cho ông Nam Hưng :

- Thua ông bà đi vắng, chỉ có cô Vân Hồng ở nhà,

Ông Nam Hưng cầm máy. Ở đầu giây bên kia ông nghe giọng con gái : A lô. Giọng có vẻ sốt ruột. Ông lên tiếng :

- Ba đây con, Vân Hồng đấy hả ?

- Dạ, ba đó hả ? Ba.

- Nhà có gì lạ không con ?

- Dạ không.

- Má con đi đâu ?

- Dạ má con đi tới bà Lộc.

- Còn thằng Tuấn. Hai hôm nay hình như nó không về nhà. Nó đã về nhà chưa ?

- Dạ em có về. Dạ nó lại đi học rồi.

Giọng Vân Hồng có vẻ ngập ngừng như phải dừng lại đôi phút để nghĩ ngợi. Ông Nam Hưng nhú mào, nhưng rồi ông cũng hỏi tiếp :

- Má có giận ba lắm không con ?

- Dạ không, má vui rồi ba.

- Má đi chơi hay đi vì giận ba, con ?

- Dạ thưa ba, bác Lộc gọi phen tới mời má, má mới đi. Ba ơi, chiều nay ba về ăn cơm nhà nghe ba.

- Có lẽ ba về hơi trễ. Má về con nói má chờ ba về ăn cơm với, đừng bỏ đói ba tội nghiệp.

- Ba.

- Thôi nghe con. Chiều tối ba về.

Ông gác máy, dựa người vào thành ghế. Từ trưa tới giờ đầu óc ông quay cuồng bao nhiêu chuyện. Đôi lúc ông có cảm tưởng ông sắp ốm nặng nhưng rồi không phải, ông không thể ốm được lúc này. Vì buổi trưa ông đã cãi nhau với vợ. Đã lâu hai vợ chồng ông sống rất êm đềm. Tuổi càng lớn ông càng thương quý người vợ chịu thương chịu khó bao năm bên ông. Bà Nam Hưng sống bên ông như cái bóng của hạnh phúc, lúc ông ở nhà, bóng hạnh phúc trước mắt, lúc ông xa nhà, bóng hạnh phúc làm cho ông nhớ nhung, muốn quay về, muốn chiếm giữ mãi mãi. Trưa nay, bà đã nói tiếng to với ông, nói những tiếng hết sức nặng nề, đến giây phút này mà ông còn chưa tin là bà đã nói những câu như thế. Nhưng bà Nam Hưng đã nói, có nói, nói ngay trước mặt ông, đóng vào tai ông. Ông không chịu nổi, phải đi ra khỏi nhà. Dù thương vợ, nhớ tới những lời nặng nề của vợ ông còn giận ghê lắm. Vợ ông dám chửi

ông, dám nói ông mê theo cái con đĩ ngồi kia. Con đĩ là cô thư ký. Con đĩ. Chỉ hai tiếng đó làm ông bực mình. Ông không muốn người đàn bà ông thương mến nhất đời lại chê ông theo những con đĩ, dù ông có đi lại với loại gái không ra gì.

Có người đàn ông nào không tự ái khi vợ bảo rằng mình chỉ mê những con đĩ. Chỉ mấy tiếng đó càng làm ông bực bội thêm, nếu không nhờ vừa nghe giọng nói dịu dàng của con gái, ông dám giận bà đến đêm nay không thềm về nhà lắm. Cô thư ký như đoán được lòng ông chủ đang gặp nhiều buồn phiền. Cô ngồi thật yên lặng, từ trưa tới giờ ông chủ gặt gồng với cô không biết bao nhiêu lần, cô vẫn nhẫn nhịn chịu đựng. Thấy ông chủ tựa người vào ghế, cô tới bên nhỏ nhẹ :

- Thưa ông, ông dùng cam tươi hay sô-đa hột gà ?
- Mặc tôi.
- Dạ em thấy ông mệt lắm, dạ đề em gọi...

Cô không đợi ông chủ trả lời, lui về chỗ. Cô gọi cho chủ một ly nước cam vắt. Nhưng ông Nam Hưng đang bực mình cùng độ, ông nhíu mày :

- Cô có để tôi yên không.

Tức thì cô thư ký ngồi yên. Ly nước đặt trước mặt ông thật ngọt, thật mát. Cô thư ký soạn hồ sơ, lúi cuội làm việc, cô không dám gây một tiếng động nhỏ. Ông Nam Hưng nhìn ly nước cam, ông cảm thấy khát. Ông cầm ly nước uống một mạch. Ly nước cam ngọt như làm dịu hẳn cơn buồn bực trong lòng ông. Ông nhìn qua cô thư ký, thấy cô ngoan như con cừu non, ông thấy ân hận vì đã gắt gỏng với cô thư ký. Giận vợ, ông trút cơn giận lên đầu một kẻ luôn luôn phục tùng ông, chưa hề làm ông phật ý bao giờ. Đàn ông chỉ bị trói buộc bằng khổ nhục kế của đàn bà. Sự nhẫn nhục của cô thư ký đã chiếm rất nhiều cảm tình của ông, ông bớt coi thường cô thư ký, trước đây, ông cho cô thư ký là một loại gái dễ dãi, thác loạn. Cô thư ký đã nắm được một phần lớn sự thành công, cô biết rõ phải làm thế nào để nắm giữ linh hồn một người đàn ông già, một ông chủ khó tánh.

Ông Nam Hưng, cũng như phần nhiều người đàn ông khác cũng chỉ chịu bị trói buộc trong sự dịu dàng, chịu đựng của một người đàn bà. Bà Nam Hưng đã dần mất sự dịu dàng, chịu đựng. Phần nhiều các bà vợ đáng thương đều bị kẻ khác giựt chồng bằng khổ nhục kế. Kẻ đến sau bao giờ cũng thành công bằng nhan sắc, bằng sự chịu thương chịu khó, bằng vai trò làm kẻ thua thiệt, ngu đần, để người chồng dần dần bị ngọn lửa ghen tuông của người vợ thổi rạt qua bóng mát của họ. Cô thư ký

quả có nhiều kinh nghiệm, cô có một lớp bạn bè, những bạn bè của cô đã thành công. Ông Nam Hưng cũng có một số bạn bè, những bạn bè này phần đông cũng đã rơi gọn lỏn trong những chiếc bẫy sập đó.

Nhờ ly nước cam ngọt lịm, ông Nam-Hưng đã đẩy lui được một phần sự mệt mỏi.

Ông dịu giọng với cô ký :

- Tôi nhắm mắt một chút. Ai tới nói không có tôi nghe không.

- Dạ.

Ông vẫn dựa lưng vào ghế, nhắm mắt lại. Ông thường hay nghỉ ngơi bằng lối này, nhắm mắt, không nghỉ ngơi gì trong khoảng mười lăm, hai chục phút đầu óc bớt căng thẳng nhiều lắm. Nhưng ông chưa chợp mắt được bao lâu, tiếng điện thoại đã reo vang. Cô thư ký vội vàng chộp máy nghe. Cô nhìn ông chủ ngáp ngừng :

- Dạ thưa... dạ đề tôi... Dạ thưa ông có.

Cô đặt máy xuống bàn ông Nam Hưng cũng vừa mở mắt :

- Ai gọi vậy ?

- Dạ ông cảnh sát trưởng.

- Hử, ông cảnh sát trưởng...

Ông vội vàng nhắc máy nghe chính nơi bàn ông. Giọng ở bên kia đầu giây đúng là giọng ông Quỳnh, cảnh sát trưởng cũng là bạn ông.

- Anh Quỳnh đó hả ? Chuyện gì vậy anh... Thăng Tuấn hả ? Hả... Anh nói to hơn một chút. Vâng, thăng Tuấn làm sao ?... Vâng, vâng, tôi chưa đọc báo, cả ngày hôm nay lu bù trăm việc. Vâng. Mà sao lại có cháu dính vô đó ? Hả. Thật à ? Hả, trời, thăng Tuấn.

Ông ngừng lại một lúc để nghe ông Quỳnh trình bày :

- Tôi vừa đọc lời khai đây này. Đúng là một ổ trộm xe hơi mà. Tụi nó khai có cháu Tuấn trong bọn nữa. Tôi vừa ngăn đàn em bảo khoản đi bắt đã, để tôi coi. Tôi gọi điện thoại cho anh ngay. Chúng nó có ba đứa, mà hình như thăng Tuấn mới dính vô băng của tụi này. Để tôi coi có cách nào.

- Nhờ anh..

- Anh phải cho tôi gặp cháu để hỏi xem vụ này ra sao để tìm cách gỡ cho cháu chứ.

- Vâng, xin anh đừng cho nhà tôi biết, tôi sẽ tìm cháu đem đến gặp anh.

- Sáng mai nhé. Phải gấp, để lâu không được đâu, rồi lòi thối lắm.

- Cảm ơn anh nhiều lắm. Sáng mai.

Đặt máy xuống, ông ngồi thủ người ra, mồ hôi ông vã ra. Ông rút khăn lau mồ hôi, vừa buồn bực vừa giận con đến muốn đập đổ cả cái bàn trước mặt. Phải tìm cho ra thằng nhóc, hình như mấy hôm nay ông không trông thấy mặt mũi nó đâu hết. Ông đứng dậy bảo cô thư ký :

- Tôi về nhà có chút việc, cô trông chừng đây nghe.

- Thưa vâng.

Nhưng rồi cô chợt nhớ ra một điều quan trọng :

- Dạ ông có dặn nhắc ông chiều nay đi gặp ông Nghĩa.

- À, chút nữa tôi quên. Bác ấy có gọi điện thoại tới nói tôi hẹn gặp bác tại nhà ông Phúc, đúng 9 giờ tối nay.

Ra xe thấy anh tài xế ngồi ngủ gục, ông gắt :

- Anh coi xe thế đó hả ?

- Thưa ông...

- Không thừa gửi gì cả, mau đưa tôi về nhà.

Ông nhìn đường phố kẹt cứng xe cộ, nỗi buồn bức càng nặng nề thêm. Cùng một lúc bao nhiêu mối họa đổ xuống gia đình ông : đứa con trai ông đặt bao nhiêu hy vọng đã hư hỏng, ông tưởng chừng như giòng dỗi ông tới đây là tuyệt tự. Ông nôn nóng muốn gặp thằng Tuấn, gặp nó ông cho nó một bạt tai hay phải nói với nó làm sao ? Lâu quá rồi ông đã quên mất vai trò làm cha. Phải, lâu quá rồi ông rồi nùi trong công việc.

Về tới nhà ông lên lầu. Nhà cửa có vẻ vắng ngắt. Mọi ngày ông về mấy đứa nhỏ túa ra mừng rỡ. Ông vào phòng vợ, không có bà Nam Hưng, ông qua phòng con gái, phòng bỏ trống. Ông lại đi xuống nhà, Vân Hồng đang ở trong bếp, thấy cha, cô bước ra, khuôn mặt hai cha con cùng đánh lại khi bốn mắt chạm nhau định báo hiệu cho nhau những điều lo lắng trầm hẳn xuống.

- Má đâu con ?

Giọng Vân Hồng mất hết bình tĩnh :

- Má đi tới bác Lộc.

- Má chưa về kia à.

Ông nhìn đồng hồ. Vân Hồng bước tới gần cha hơn, và cô kêu :

- Ba.

- Thăng Tuấn đâu.

Vân Hồng đưa tay lên ngực :

- Ba, thằng Tuấn bị cảnh sát tới bắt rồi. Vừa bắt tức thì.

Nước mắt cô chảy dài. Khi quá lo lắng chuyện gì cô chỉ biết khóc, và cần được che chở, cô ôm lấy cha. Ông Nam Hưng cũng ôm con gái, vỗ về :

- Con bình tĩnh lại đi con. Ba biết chuyện hết rồi.

- Ba, thằng Tuấn có chân trong tổ chức ăn cắp xe hơi. Ông Nam Hưng sững sờ :

- Bác Quỳnh vừa tin cho ba biết, bác đã hứa che chở vậy mà.

Ông buông con gái ra :

- Để ba gọi điện thoại cho bác Quỳnh hỏi lại xem sao. Cảnh sát ở đâu tới bắt nó vậy ?

- Dạ, họ nói họ đăng quận 1.

- Ủa, ở trộm bị khám ở quận 2 kia mà, bác Quỳnh báo tin cho ba mà.

Ông lật đật chạy lên lầu, Vân Hồng đi theo cha. Ông không muốn gọi phon dưới nhà, sợ kẻ ăn người ở nghe thấy. Ông Quỳnh vẫn còn nghe phon của ông Nam Hưng gọi. Khi nghe chuyện giọng ông đầy vẻ lo lắng :

- Chết thật, bên Quận 1 đã nhận được hồ sơ gửi tới, tôi đâu ngờ công việc lẹ tới thế. Nếu sáng nay tôi có mặt ở quận thì gần kịp, đằng này cấp dưới gửi đi, buổi sáng tôi bận họp, chiều tới sở muộn. Anh để tôi gọi qua bên anh Toàn thử xem. Tôi hứa cố gắng giúp là tôi giúp.

Vân Hồng không nghe gì hết, chỉ thấy khuôn mặt ba đầy lo âu rồi ba gác máy điện thoại, ngồi phịch xuống ghế.

- Máy đưa nhỏ đâu hết ?

- Dạ khi cảnh sát tới, chị năm dẫn tụi nó ra vườn chơi, tụi nó sợ quá, thấy thằng Tuấn tụi nó khóc.

- Hừ, con với cái, chúng nó giết tôi.

Ông Nam Hưng nói như gằm lên. Vân Hồng tái mặt, cô nhìn cha, ứa nước mắt :

- Ba, xin ba đừng buồn.

- Ba phải lo cho nó, đằng nào cũng lỗi tại ba một phần.

- Con dọn cơm ba xoi nhé. Ba, đằng nào chuyện cũng lỡ rồi, xin ba thương em con.

Ông Nam Hưng lặng người đi khi nghe con gái nói. Vân Hồng, đứa con gái đầu lòng của ông luôn luôn như một cánh hồng xinh đẹp, hiền dịu. Ông muốn ôm lấy con, ôm thật chặt, chỉ khi nhìn thấy con gái ông mới thấy hạnh phúc gia đình còn bền. Nhưng kìa bóng hạnh phúc như đã lung lay, vợ chồng đã cãi lộn, con cái đã hư hỏng, chỉ còn Vân Hồng. Nếu Vân Hồng cũng mất đi nữa. Ông toát mồ hôi, có cảm tưởng như mình vừa rớt cái bịch xuống một hố sâu thẳm. Ông đứng lên :

- Thôi đợi má con về ăn luôn thể. Ba đi đằng này một chút.

Vân Hồng biết ba đi lo cho em trai. Cô ra ban-công nhìn chiếc xe đi ra cổng. Ông Nam Hưng vội đến nỗi anh tài xế không kịp ngừng xe lại đóng cửa như mọi khi mà chị bếp phải lật đật chạy ra đóng hộ. Cô cũng nóng ruột ghê gớm, cô mong mẹ sớm về, nhìn mẹ quay quắt Vân Hồng đau sót lắm, nhưng dù sao cũng còn hơn cô quay quắt một mình, sự sung sướng hay nỗi khổ đau cũng cần sự chia xẻ.

Bước chân vào nhà, bà Nam Hưng lại dùng nỗi giận. Phòng khách tối thui, nhà vắng như chùa bà đanh. Không thấy xe hơi ông Nam Hưng bà lại càng điên tiết thêm. Biết ngay mà, đồ đàn ông. Đàn ông chúa tàn nhẫn, bạc ác. Giờ này ông chưa thềm về tức là ông coi khinh bà, muốn chọc giận bà. Đã thế thì được lắm, để rồi coi. Tuy lòng bà hăm dọa thâm thế nhưng bà chưa biết làm cái gì để cho ông biết tay. Chưa nghĩ ra, bà càng giận, và đứng giữa phòng khách bà la lớn :

- Tụi bây đâu hết mà đèn đuốc tối thui vậy nè.

Hai ba người chạy lên. Năm sau ngọn điện cùng được bật một lúc làm bà choáng váng.

- Bật làm gì mà dữ thế, đồ ăn hại.

Mấy đứa nhỏ được chị Năm dẫn vô nhà đứa nín áo, đứa nín tay bà Nam Hưng. Chị Năm biết bà chủ giận vội lúi túi từng đứa ra phòng sau. Bà Nam Hưng kêu chị bếp :

- Tư đâu. Sao không lo dọn cơm dọn nước lên vậy hả? Dọn cho mấy cô mấy cậu ăn chứ.

- Dạ.

- Tao đi một lúc là nhà cửa tanh banh hết.

Bà vừa bước lên cầu thang vừa tủi thân. Vắng bà một chút là nhà cửa bẽ bộn đến lộn ruột. Hình như bà sinh ra để lo những công việc đó. Những công việc bếp núc, nhà cửa quả là công việc đẹp nhất của người đàn bà, của hiền phụ, lúc này đối với bà như một sự ràng buộc bức bối. Ông cười bà về để lo những việc đó, còn ông, ông vung vãi, bay bướm ở đâu đâu. Hứ, giờ này ông đâu thềm về. Quả là ông không có chút thiện chí nào hết, bà đã không giận thì thôi chớ.

Trên nhà đèn đuốc sáng sủa, vẻ thân ái của nhà cửa làm bà dịu bớt sự giận dữ. Phòng khách ngăn nắp, chiếc điện thoại luôn luôn đặt ngay ngắn trên tấm nhung màu đỏ thẫm, thảm lót chân thật mềm, bình hoa luôn luôn tươi tắn và Vân Hồng chục sẵn, ra đón mẹ :

- Má về.

Bà hơi mỉm cười trả lời con gái và nói,

- Sao con không dọn cơm cho tụi nhỏ ăn, dưới nhà đèn đuốc tối thui vậy ?

- Dạ để con xuống bảo...

- Bảo gì nữa, má vừa mắng tụi nó xong.

Vân Hồng muốn kể việc thằng Tuấn bị bắt nhưng cô lại nói khác đi :

- Má đi chơi vui không má ?

Bà Nam Hưng nhớ tới viên soàn đang nằm trong ví. Bà định khoe với con, nhưng bà chợt nhớ tới sự vắng mặt của ông, bà lại giận :

- Đi có công chuyện chớ đi chơi bởi gì mà vui.

- Ba nói má chờ ba về ăn cơm với.

- Chờ, chờ tới đêm mai đêm mốt. Tao không ăn.

- Không má, ba vừa về, ba đợi má không được lại đi có việc.

Tưởng Vân Hồng về hòa với chồng, bà giận luôn con:

- Mà kết phe kết đảng với ba mà, mà mà thương ai.

- Má.

Bà Nam Hưng làm thinh. Vân Hồng tới bên mẹ :

- Ba về hồi nãy. Khi chiều ba có gọi điện thoại về xin lỗi má, nghe má đi chơi ba vui lắm. Chiều ba về sớm để đưa má đi ăn, nhưng về tới nhà lại có chuyện...

- Hừ, ba mà lúc nào mà không có chuyện.

- Thiệt mà má. Chuyện buồn lắm, thằng Tuấn...

Bà Nam Hưng giật mình đánh thót. Bà vừa bắt gặp khuôn mặt con gái buồn thiu, và hình như Vân Hồng vừa mới khóc xong, mắt đang còn đỏ hoe. Bà lắp bắp :

- Thằng Tuấn làm sao ? Nó làm sao hả ?

Bà nghĩ tới những tai nạn và sợ thất người lại. Vân Hồng muốn dẫu mẹ cũng không được nữa. Mà làm sao đâu được, lát tới bà cũng sẽ biết, kiếm đâu ra một thằng Tuấn để đem về nhà tới nay ? Vân Hồng nhìn mẹ :

- Má, má bình tĩnh nghe con nói, má bình tĩnh con mới nói.

- Thì nói lẹ đi. Nó làm sao ?

- Dạ cảnh sát bắt nó hồi chiều.

- Trời đất ? Cảnh sát ?

Chân bà đứng không muốn vững, mắt bà hoa lên. Cảnh sát bắt thằng Tuấn, con bà mà cũng bị cảnh sát bắt. Giọng bà rên rỉ :

- Làm sao mà bắt nó. Hả, làm sao ?

- Dạ nó có dính líu trong một vụ trộm xe hơi.

- Xe hơi ? Vô lý, nó mà đánh cắp xe hơi. Nhà thiếu gì xe hơi mà nó đánh cắp.

Vân Hồng không biết trả lời sao, mà cũng không ai trả lời được bà Nam Hưng câu hỏi đó.

Đã từ lâu, Tuấn bị vớt ra khỏi gia đình, nó sống bên những đồng rác của xã hội. Cha mẹ quay cuồng trong sinh kế, giàu quay cuồng trong lối giàu, nghèo quay cuồng trong lối nghèo, rất nhiều đứa trẻ bị vớt ra lề đường như thế. Sống vội vã, bây giờ còn chưa đủ thì ai đủ sức mà lo tương lai, và lũ trẻ bị vớt bỏ đó cũng phải sống quay cuồng. Bà Nam Hưng không thể hiểu thấu những điều đó, bà chỉ thấy một điều con bà bị bắt và bà quá khổ sở. Con bà mà cũng bị bắt, sự bắt bớ là để dành cho kẻ nghèo hèn, những đứa trẻ không cha không mẹ, đầu trộm đuôi cướp. Thằng Tuấn muốn gì cũng được. Tiền à ? Lúc nào nó xin tiền mà bà không cho đâu ? Nó cũng có xe hơi, quần áo sang trọng, mẹ cha có tên tuổi.

Nó cần thêm một chiếc xe hơi nữa làm gì mà phải đi trộm cắp. Không, bà không thể hiểu được, và khi không hiểu được bà chỉ còn có nước hỏi trời.

- Hà trời, nó mà bị bắt vì ăn trộm xe.

Trời cũng không trả lời, vì trời không biết. Nhưng có biết thì trời cũng không biết nói bao giờ. Giây phút chờ đợi hiểu biết cũng đã qua, bà Nam Hưng chỉ còn thấy một việc là cảnh sát đã mang con bà đi, bà chụp lấy Vân Hồng :

- Nó bị bắt bao giờ ? Hà, mà đầu đuôi ra sao mà y kể tao nghe với chứ.

- Dạ bị bắt trước khi ba về một lát, ba mới đi tức thì đây má. Con cũng có biết gì đâu, thấy ba bốn người cảnh sát tới hỏi nó rồi bắt nó đem lên xe. Con chạy ra hỏi, họ nói nó dính líu một vụ trộm xe hơi, họ chỉ bắt về ty cảnh sát để hỏi cung, nếu vô can họ sẽ thả liền.

- Thả liền sao giờ này nó chưa về. Nó mà ăn trộm, ai mà tin.

- Dạ ba con nói ba con biết khi còn ở sở làm, bác Quỳnh gọi điện thoại cho biết.

- Rồi ba mà y với Bác Quỳnh để cho họ bắt nó đi ?

- Ba chạy đi lo rồi, không sao đâu má.

Bà Nam Hưng ôm mặt khóc. Tội nghiệp thằng Tuấn, bà tin là nó bị oan. Lâu nay bà thấy con giao du với những đứa có vẻ không đàng hoàng mấy, nhưng những đứa này chỉ lấp ló ở cửa, vô tới sân là cùng. Thằng Tuấn không dám mang lũ bạn của nó vô nhà, sợ mẹ để ý cúp sổ tiền cho riêng cậu hàng tháng. Bà nghĩ tới nhà tù. Ừ, cảnh sát bắt đi chẳng để giam tù là gì. Con bà phải ngồi nhà đá lạnh lẽo, hôi hám. Rồi họ đánh đập nữa chứ. Bà chưa trông thấy nhà tù bao giờ, nhưng bà tưởng tượng ra được. Nhà tù để giam cầm đánh đập. Con người bị bắt là bị tước đoạt hết tự do, có bị đánh chết cũng không kiện ai được. Nhỡ con bà chết ? Bà chỉ có một mình thằng Tuấn là con trai lớn, bà cưng chiều nó hơn đứa con nào trong nhà. Nuôi một đứa con, chao ơi, ai có nuôi con mới hiểu được lòng mẹ. Và bà đang giận ông, bà trút hết mọi trách nhiệm lên đầu ông :

- Biết ngay mà, ba mày bỏ nhà bỏ cửa như thế làm sao nó không theo chúng theo bạn. Rồi bây giờ ông đi đâu ? Ba mày đi đâu mới được chứ ?

- Dạ ba đi lo cho nó. Chắc ba sắp về rồi má. Thôi má đi thay quần áo, chuyện không sao đâu.

Vân Hồng chỉ biết khuyên mẹ như thế. Tuy cô nói với mẹ chuyện sẽ không sao nhưng lòng cô cũng đang vô vàn lo sợ. Cô nóng lòng mong ba về, cô chờ đợi từng giây phút.

Bà Nam Hưng đi thay quần áo, bà quên khuấy mất viên soạn ở trong xắc tay, quên luôn cả vụ tắm chi phiếu. Bà đi lên đi xuống cầu thang, bắc ghế ngồi đợi hiên nhà chờ ông về. Chị bếp dọn cơm lên bàn, mâm cơm nguội ngắt và chị Năm đã cho tụi nhỏ ăn cơm xong. Tụi nhỏ được đem lên lầu giao cho Vân Hồng, chị cũng đi tìm chỗ tối tắm của chị, chưa cần thắp ngọn đèn dầu nhưng chị cũng đủ bóng tối để nhớ chồng nhớ con. Chị thấy bà chủ quay quắt cho con trai, chị cảm thấy chị thua kém nhiều, chị là người nghèo, chị không được quyền thương con đến quay quắt như thế. Mà chị có muốn quay quắt cũng chẳng còn có ai để cho chị quay quắt, biết lòng chị quay quắt. Chị cũng không bao giờ tự hỏi là mình có thương con bằng bà chủ nhà thương con không nữa. Chị không được quyền thắc mắc đến như thế.

Đến hơn tám giờ ông Nam Hưng mới về tới nhà. Ngọn đèn pha sáng quét ở sân, quét qua khuôn mặt bà Nam Hưng đang chậm chậm nhìn ra cổng. Nhìn thấy cái dáng nặng nề của ông, bà Nam Hưng đã đoán là

không còn hy vọng gì rồi. Quả thế, ông cố mỉm cười khi trông thấy bà :

- Mình về rồi đó à ?

Bà Nam Hưng không màng tới lời thăm hỏi đầy vẻ săn sóc đó. Bà hỏi ngay :

- Sao, ông đi có được việc không ? Thăng Tuấn...

- Mình lên lầu, lên lầu rồi anh nói chuyện.

- Nó đâu rồi ?

Ông Nam Hưng lăm lũi đi lên cầu thang. Chị bếp, anh bồi, cả chị Năm lấp ló ở phòng trong nhìn ra, rồi họ nhìn nhau, chờ đợi một lời phê bình, nhưng không ai nói gì hết. Ông Nam Hưng lên tới phòng khách lớn, ngồi phịch xuống ghế. Chị Năm cũng đã lên tới dẫn mấy cậu mấy cô đi ngủ. Vân Hồng đón chiếc cà vạt nơi tay cha

- Ba.

Bà Nam Hưng :

- Sao ? Nó sao rồi.

- Nó bị giam rồi.

Giọng ông Nam Hưng tuyệt vọng cùng độ. Chuyện không giản dị như ông đã tưởng. Tuấn là thủ lãnh một tổ chức trộm xe hơi, trong nửa tháng trời cậu đã thổi được ba chiếc xe du lịch. Ông đã biết trễ quá, cậu đang bị giam, chờ đợi nhân viên thẩm quyền kết thúc hồ sơ xong là đưa ra tòa. Vân Hồng cũng điếng người khi nghe câu nói của cha. Còn bà Nam Hưng, nghe tới chữ bị giam là bà muốn xỉu. Thằng Tuấn bị giam, thôi rồi, cảnh lao tù khôn khổ hiện ra trước làn nước mắt. Bà bù lu bù loa :

- Trời đất ơi, khổ thân con tôi.

Ông Nam Hưng cũng xót lắm, nhưng càng xót con ông càng giận con. Ông nói để hả dạ :

- Cho nó biết thân, con với cái.

- Ông mà nói thế. Hừ, ông còn nghĩ tới ai trong nhà này nữa.

- Thôi mình, tại anh buồn quá chớ anh cũng thương con lắm.

- Thương, ông thương nó mà nó bị tù bị tội.

- Thì tại nó ăn cắp xe hơi, chớ tại anh sao mình.

- Ông không biết dạy con. Tại ông không thương nó, ông bỏ bê nó. Ông chỉ thương có mỗi mình con Hồng. Nó bênh ông, nó về phe với ông. Thằng Tuấn bị bắt ông hài lòng nhé ông...

Và bà lại khóc. Môn võ của người đàn bà là nước mắt. Thừa còn trẻ nước mắt của bà Nam Hưng làm cho ông thương yêu lịm người, nước mắt tuổi già của bà Nam Hưng làm cho ông Nam Hưng sợ, rồi khó chịu. Không phải là ông không thương vợ. Đối với ông Nam Hưng, vợ con là thứ quý nhất trên đời, nhưng để giữ vợ con, để vợ con hạnh phúc còn một thứ cần hơn nữa là tiền. Tiền, chẳng phải vì tiền mà con ông đang nằm trong nhà giam, chẳng phải vì tiền mà ông Nam Hưng đang nặng thân lo lắng. Nhưng bây giờ cũng chỉ có tiền mới thoát được những sự khủng hoảng này. Thằng Tuấn sẽ ra tòa, chỉ có tiền mới gỡ được cho nó nhẹ tội, ông Nam Hưng cũng chỉ trông cậy vào tiền đưa ông thoát vòng bị cực. Ông nhìn những giọt nước mắt của bà lăn dài trên đôi má núng nính mỡ. Tội nghiệp bà Nam Hưng, sau cơn giận chồng và xót con, bà già đi có thêm chục tuổi. Ông Nam Hưng thở dài, tiếng thở dài đó như cũng kéo ông già thêm ra mấy tuổi nữa.

- Mình để anh lo. Đừng làm cho anh rối ruột nữa tội nghiệp.

- Bộ ông rồi còn tôi sung sướng lắm hả. Tôi tưởng ông đi lo cho con, vậy mà ông để cho con bị giam cầm đánh đập. Ông chỉ biết sợ hãi lấy thân.

Nói tới sự sợ hãi của ông, bà Nam Hưng càng tủi lòng, nước mắt bà lại đầm đìa. Vân Hồng dịu mẹ :

- Má đi nghỉ một chút rồi ăn cơm nghe má. Con van má, con sợ cảnh ba má cãi nhau lắm. Tôi nghiệp chúng con mà má.

Bà Nam Hưng như tỉnh lại. Tiếng nói của Vân Hồng như tiếng khóc. Ông Nam Hưng quay mặt đi dấu sự xúc cảm, còn bà Nam Hưng, tuy đã mềm lòng vì con nhưng còn cứng lòng với chồng :

- Ăn gì được mà ăn. Con để mặc kệ má.

Ông Nam Hưng đưa tay lên vai vợ :

- Con nó nói phải đó mình. Mình đi ăn cơm anh ăn với. Anh đói quá rồi, cả buổi chiều bao nhiêu chuyện. Thôi mình.

- Con xuống nói chị bếp dọn cơm nghe má.

Bà Nam Hưng làm thỉnh. Khi bà làm thỉnh là bà đã ngùi nhiều lắm. Vân Hồng lẹ làng đi xuống lầu dưới. Ông Nam Hưng rút khăn tay lau nước mắt cho bà Nam

Hung :

- Mình đi rửa mặt cho khỏe. Chuyện con anh cố làm hết sức. Đừng giận anh, nó bị đưa ra tòa là chắc rồi. Anh phải đi chạy thuốc cho nó, phải chạy đúng chỗ, chắc tốn kém cũng nhiều. Mình để anh có sức để lo. Cứ gây gổ nhau rồi anh bận lòng lên làm sao lo cho con được.

Lại tiền. Bà Nam Hưng thấy nhói trong lòng. Bà nhớ lại viên hột soàn vừa mới lấy ở nhà bà Lộc về với món nợ là tám chi phiếu không còn tiền trong băng. Hoàn cảnh này không cho phép bà nói với ông về việc bà vừa mua hột xoàn cũng không thể mở miệng hỏi ông số tiền ông đã lấy để lo công việc. Tuy nhiên bà cảm thấy là bà phải làm dịu sự căng thẳng giữa hai vợ chồng để còn cơ cứu gỡ hơn là giận hờn trách móc. Bà lặng lẽ đi rửa mặt, nhưng vừa dợm mấy bước bà nghe tiếng điện thoại reo, bà dừng lại. Ông Nam Hưng nhắc ông lên nghe :

- A lô. A lô. Á, bác Nam Hưng đó phải không ? Tôi, Phúc. Ủ. Phúc. Trời ơi, sao anh ác vậy, hẹn bác Nghĩa lại đây rồi không tới. Có nhớ không đó ?... Ủ, chúng tôi đang đợi. Nhiều việc quan trọng lắm... Không thể nói trong điện thoại được... Bác phải tới ngay... Sao ? Việc gì ? Việc gì cũng bỏ đó tới gặp tôi đã. Bác Nghĩa đang kêu trời ở đây nè. Hà... Thôi cúp nghe, đợi đấy.

Ông Nam Hưng chưa kịp giải thích gì thì đầu giây kia đã cúp. Ông Nam Hưng không thể bức dọc với ai được lúc này cả, và vô lý bức dọc với cái tê-lê-phôn. Ông phải gác máy xuống thật nhẹ, rồi ông bước lại bên bà :

- Mình biết ai gọi anh không ? Bác Nghĩa bác Nghĩa đang đợi anh ở nhà bác Phúc.

- Hừ.

Nghe tới tên Phúc là bà lại muốn gây rồi. Nhưng bà cố nín. Ông Nam Hưng vẻ khổ sở như không biết làm sao để giải thích cho bà hiểu :

- Các bác ấy muốn gặp anh.

Bà vẫn làm thinh. Ông Nam Hưng vuốt ve vai vợ :

- Anh phải đi. Mình chịu khó ăn cơm với con. Anh đi lo công chuyện, rồi luôn tiện anh hỏi ý kiến mấy bác ấy về vụ thằng Tuấn luôn. Anh đi mình nhé.

Bà vẫn làm thinh, mặt bà nặng một đống. Ông Nam Hưng cũng nhìn thấy vẻ nặng nề của vợ, nhưng ông không thể không tới nhà ông Phúc.

- Anh sẽ cố về sớm. Đừng giận anh tội nghiệp.

Bà Nam Hưng vẫn làm thỉnh. Quả tình bà đang cố nhịn, vì nếu nói ra tiếng thì bà phải hét, phải khóc, phải la. Có thể ông Nam Hưng cũng biết điều đó nên ông vừa bước đi vừa nói :

- Anh đi nghe mình.

Bà vẫn đứng như trời trồng, ông Nam Hưng đi ra khỏi phòng, lát sau bà nghe tiếng xe ra cổng, tiếng cổng mở cùng lúc với sự vỡ òa cơn giận trong lòng bà. Bà chạy huỳnh huých xuống cầu thang. Xe ông đã đi hút. Vân Hồng tần ngần đứng đằng sau lưng mẹ :

- Má.

Bà vẫn đứng im. Vân Hồng ôm vai mẹ :

- Má đi ăn cơm với con má.

- Đẹp đi, đẹp đi, ăn mới uống.

Sức bà còn hét to hơn nữa, còn la lối được hơn nữa nhưng bà kịp ngừng vì nhìn thấy khuôn mặt xanh mét của con gái. Bà bước quay vô, mâm cơm dọn ở bàn ăn không còn chút gì mời gọi. Cơn giận ứa lên, bà muốn đá mâm cơm một cái. Nhưng việc đó không thể do một người đàn bà làm, một người đàn bà không thể đá mâm cơm, cũng không thể đập bể một đồ vật, cho nên

cơ tức càng cứng đặc, càng muốn lịm người. Bà Nam Hưng đưa tay lên ngực :

- Trời ơi.

Vân Hồng vội dìu mẹ lên lầu. Trước khi dìu mẹ lên lầu, Vân Hồng kêu chị bếp :

- Thôi dọn cơm đi rồi mấy chị ăn cơm dọn dẹp nhà cửa. Lát ông về hãy hay.

Chị bếp tò mò nhìn theo Vân Hồng dìu bà chủ đi khuất cầu thang mới trở tại dọn dẹp. Chị gọi anh bồi, anh làm vườn, chị Năm ra ăn cơm. Nhưng chỉ có anh Tư làm vườn, anh Bảy bồi và chị. Chị Năm đang bận khóc ở trong góc tối đâu đó. Anh Bảy Bồi cầu nhàu :

- Nó khóc cả ngày. Thôi kệ, gọi nó ra ăn cơm đi.

- Đi mà gọi. Ai hơi đâu đi mời.

Anh Bảy Bồi đi ra phía sau, một lát trở vô :

- Nó đang nhớ chồng nó, tội nghiệp.

- Ở đó mà tội. Bộ thương lắm sao ? Tui biết nè, anh liệu hồn ghen.

- Nói tầm bậy, người ta tu từ lâu rồi.

- Sức. Cái mặt đó mà tu. Cứ rà rà bên con Năm. Hồi có con năm tới giờ lên mặt dữ. Trước đó ai mà không biết...

- Đừng ghen mà em Ba, anh thương hết mà.

- Đồ khi. Ăn cơm đi.

Anh Tư làm vườn :

- Thôi để phần cho nó. Tội nghiệp.

Mâm cơm hết vèo. Họ ăn vội vàng không nề hà gì. Bà chủ buồn phiền là việc của bà chủ. Người ăn ở trong nhà phải có sức để làm việc. Tuy nhiên họ cũng giữ gìn ý tứ, không dám đi mạnh, không dám cười to nhưng họ cũng họp nhau ở sau bếp bàn tán về chuyện nhà của ông chủ. Họ không thể hiểu được là chủ nhân họ đang sa sút, đối với họ, kẻ sa sút không thể ở nhà lớn, đi xe hơi, cũng như họ, họ là những kẻ có công ăn việc làm, kẻ sa sút phải là những kẻ đầu đường xó chợ. Bao giờ họ cũng yên tâm về khoản tiền lương bà chủ phát vào những ngày cuối tháng.

Ở nhà ông Phúc ra, ông Nam Hưng cùng ông Nghĩa đi một xe. Ông Nam Hưng nhận lời đưa bạn về, hôm nay tài xế của ông Nghĩa xin nghỉ về quê có việc nhà. Ông Nghĩa lười lái xe, sai con đưa đến bạn, và giờ này

chắc cậu con của ông đang cắm cúi ngồi học. Lúc nào ông cũng thấy cậu con trai với cuốn sách, ông rất hài lòng. Ông Nam Hưng hút gần hết điều thuốc mới nói với ông Nghĩa :

- Bi quan quá phải không anh ?

Ông Nghĩa gật đầu :

- Tôi tính cứ tình thế này kéo dài rồi không biết mình sống ra sao.

- Hừ, chỉ có bọn nhõ nhõ như mình là nguy, chứ bọn tử phú thì càng giàu thêm.

- Nhưng anh thì đến nỗi nào. Hàng hóa về đều chứ ?

- Thì cũng tạm tạm. Lúc này tôi cảm chừng thôi anh. Tôi bận cái building chưa giải quyết xong, công việc giao cho bác Phúc. Mà anh tính bác Phúc dạo này dờ dúng, rơi vào cung đào hoa suốt ngày đi với gái. Thiệt đồng tiền nó cũng làm cho người ta thay đổi. Hồi trước gia đình bác ấy hạnh phúc vậy mà ai ngờ bác ấy mà lại giàu phụ bạn sang phụ vợ...

- Bác ấy chứ anh với tôi thì đâu dám, phải không ? Tụi mình sắp có cháu nội ngoại rồi. Tôi thương nhà tôi lắm, anh tính một mình bà nuôi tám chín đứa con,

đứa nào cũng học hành đàng hoàng. Minh đàn ông lang bang chơi đâu bỏ đó chớ vương vô cái vòng đó làm gì. Vương vào là đại.

Ông Nam Hưng nhớ tới thằng Tuấn, ông không nên được tiếng thờ dài. Chuyện thằng Tuấn mới buổi chiều mà người quen kẻ thân của ông đều đã biết hết. Ông rầu rĩ :

- Thiệt anh vậy mà có phước. Thằng con lớn của tôi coi như bỏ đi. Tôi không ngờ đó anh. Minh bận làm ăn quá. Giao cho nhà tôi, nhà tôi có tính cung chịu con.

- Ôi, mỗi đứa mỗi tính. Cha mẹ sinh con mà giờ sinh tính. Vậy con Vân Hồng dâu tôi nó có hư đâu nào. Ở bên nhà, má thằng Thanh cứ khen con Hồng mãi.

- Vâng, được cháu nó cũng ngoan, biết lo cho gia đình. Tôi được một cháu đó đó anh.

- Vậy mà tôi sắp bắt rồi đó. Nó sắp là con tôi chớ con anh đâu nữa.

Ông Nam Hưng gượng cười, ông không muốn ông Nghĩa biết chuyện gia đình ông xào xáo. Lúc nảy vội đi, ông biết vợ ông buồn ghê lắm. Lát nữa về thế nào ông cũng mất công dỗ dành, làm lành với vợ. Tất cả mọi chuyện đó ông không nề hà gì, nhưng có điều làm

ông quan tâm là hạnh phúc gia đình ông đang lung lay. Mà tất cả đều vì tiền. Không có tiền ông không cứu vãn gì được. Buổi chiều ông có gọi điện thoại cho tên cố vấn Mỹ về chuyện cái bin-đing, tên cố vấn không còn sốt sắng mà có vẻ hờ hững. Ngân khoản mới chưa có. Mỹ sắp rút quân, các bin-đing ở thành phố bắt đầu có nhiều phòng trống. Nhưng không hẳn thế mà tòa nhà của ông không thể cho thuê được. Tại Mỹ bây giờ cũng quá quắt, cũng hối lộ, mại quyền, gian dối, đủ các trò. Xã hội nào mà không thế, Mỹ cũng có kẻ tinh khôn, ma lanh đủ trò ma cô, bịp bợm. Tên cố vấn úp mở :

- Ông để tôi coi lại đã, hiện giờ có hai ba cái bin-đing, cấp trên đang nhờ tôi chọn. Không biết cấp trên có thuận theo đề nghị của tôi không.

Chỉ chừng đó, ông Nam Hưng biết tên cố vấn Mỹ này muốn gì rồi, và ông đang tìm cách.

Ông hỏi bạn :

- Trong chuyện làm ăn, tụi ngoại quốc nó thích gì nhỉ, anh Nghĩ nhỉ ?

- Tụi đó hả ? Thích nhậu, nhảy đầm, thích gái.

- Tôi đang lo cái nhà đang bỏ trống. Bọn Mỹ chưa ngã ngũ ra sao cả.

- Tính nhanh đi chứ anh. Sắp tới ngày bầu cử rồi. Lần này khoản anh hứa phải có đó.

Tuy chưa biết xoay đầu ra, ông Nam Hưng cứ hứa đại :

- Chắc chắn chứ. Chuyện gì không lo được chứ cái khoản của anh phải có.

- Tuần tới tụi nó đã đòi tiền vận động rồi. Anh đưa trước cho tụi thì hay quá.

- Anh chờ vài ba bữa nữa. Vài ba bữa nữa ký hợp đồng thì lo gì tiền. Có lẽ cuối tuần này tôi đãi tiệc khánh thành nhà, và sau đó ký hợp đồng ngay. Anh yên tâm.

Ông Nghĩa đem con trai ra buộc bạn :

- Thì mình sắp làm ông nội ông ngoại rồi. Tôi tính ra là cũng vì tương lai tụi nó. Xong xuôi là tính chuyện làm đám cưới cho chúng để mình hưởng tuổi già chứ.

- Kỳ này anh thấy sao ?

- Khó khăn lắm. Một số của chính quyền, một số của các đảng phái. Nhưng tôi tin không sao. Mình cũng có đảng, mình lại có tiền. Tôi trông cậy vào anh cái khoản tiền là chắc rồi. Thiệt tôi ham chính trị từ lúc còn đi học, giấc mơ đến với mình muộn quá. Chừng này tuổi rồi

mà chưa làm được gì. Kỳ này tôi hoàn toàn tin tưởng.

Ông Nghĩa có vẻ hả hê, trong lúc ông Nam Hưng thấy ruột gan thắt lại. Lúc này gặp các bạn nghe ngóng, bàn cãi về mọi sinh hoạt, ông càng bi quan thêm. Và hình như ông Phúc có điều gì muốn nói riêng với ông mà chưa tiện. Ông Nghĩa, trước mặt ông Phúc và ông Nam Hưng, đã long trọng tuyên bố về đường lối chính trị của ông và yêu cầu các bạn giúp đỡ về vật chất, hỗ trợ về mặt tinh thần. Phải ra gấp kỳ này. Ông Nghĩa đắc cử được, chính ông Nghĩa cũng gỡ rối cho công việc làm ăn của ông Phúc và ông Nam Hưng nhiều lắm. Họ thỏa thuận với nhau và nhắc lại với nhau những điều kiện. Ông Nam Hưng hỏi chuyện ông Nghĩa cho thì giờ đỡ trống trải :

- Còn cái mặt trận Báo hiệu dân tộc gì đó của mấy bác, liệu có khá không. Lâu nay tôi nghe im hơi vậy ?

- À, tốt lắm. Tôi đang cố xoay cái chức Tổng Thư ký. (Ông nhỏ giọng). Mà anh biết không, cái gì cũng...

Ông búng mấy ngón tay, nói tiếp

- Đó, cái gì cũng tiền, Muốn được cái chức có ít nhất năm xấp. Năm xấp mà cũng chưa ăn chắc. Thôi, năm nay trật thì tôi cố lo cái vụ bầu cử sắp tới, sang năm sẽ

lo vụ kia. Nghe đâu năm bảy tên đang tranh nhau. Mẹ, chỉ có cái hội nhỏ mà tranh nhau ghê quá. Tranh nhau mấy cái ghế ba chân, đình vít long mẹ nó hết. Tôi nói thiệt với anh, tuy mình sống thanh bản nhưng được cái gia đạo mình yên ổn còn nề nếp. Chứ anh coi như Luật sư Bảo đó thì biết, có đưa con gái lớn suốt ngày đi theo tụi híp-pi. Vợ anh Mừng đó, đường đường một bà giám đốc đi ngoại tình với kếp cải lương. Anh Dương mới thăm, lên làm giám đốc còn chân ướt chân ráo, bị rơi vào bẫy một con đàn bà bỏ chồng. Thằng chồng cũ của con mẹ nghèo quá không đủ cung phụng tiền cho mẹ xài, mẹ bỏ luôn. Bỏ chồng bỏ luôn cả bầy con. Bây giờ nghe nói con mẹ làm tiền trắng trợn lắm, cà phê dăm ba ngàn, chục ngàn, chục ngàn chi là làm tuốt. Trông tởm quá. A này anh, có nghe anh Phát kể chuyện không ? Thằng cha đi chơi trong cái hội mấy con ngựa bà, gặp vợ con mẹ Hồng, Phượng, ảnh bung mặt chạy không kịp.

- Việc gì mà chạy, tôi tưởng bà ấy phải chạy chứ.

- Dĩ nhiên là vậy, nhưng anh không biết họ cũng xui gia như tụi mình sao.

Ông Nam Hưng thở dài :

- Thiệt buồn quá phải không anh. Tôi chán ngấy cái xã hội giàu sang, trưởng giả.

- Bộ anh tưởng cái xã hội bần cùng khổ rách mà sướng à ? Đạo này anh bi quan quá đấy nhé, chết thật, đừng nhìn ai cũng thấy hơn mình chớ.

Ông Nam Hưng không kịp phân bua vì xe đã tới nhà ông Nghĩa. Chính tay bà Nghĩa mở cánh cổng cho chồng vào. Ông Nam Hưng lại cố nuốt tiếng thở dài, lúc này hẳn bà Nam Hưng vẫn còn giận dữ.

Chiếc xe quay trở lại, lúc này ông Nam Hưng mới cảm thấy trong trống vắng, ông thấy người mệt mỏi tới rã rời. Nhưng không thể gục xuống bệnh được. Lúc này mà bệnh thì hỏng hết mọi việc. Chiếc xe hơi vẫn ấm mát không khí ướp máy lạnh. Ông nhìn những cô cậu đeo nhau trên những chiếc xe honda chạy thả dãn, tóc họ bay phất phơ, chứng tỏ bên ngoài trời nhiều gió lắm. Ông không thấy nao nức với tuổi trẻ nữa. Ông đã quá già, và càng cằn cỗi hơn trong sự lo lắng, phiền muộn. Ông muốn về nhà để ngả lưng xuống giường nệm, ngủ một giấc cho lại sức. Nhưng ông biết đêm nay ông không ngủ được vì sợ sẽ cần nhân, gây gổ. Ông tự nhủ là sẽ nhịn vợ cho qua chuyện. Bà Nam Hưng cũng rất đáng thương, lỗi là tại ông, ông không còn đủ sức đem lại sự sung túc cho gia đình.

Chỉ còn Vân Hồng thức đợi ông. Vân Hồng luôn luôn nhìn cha bằng ánh mắt lo lắng. Ông choàng tay qua vai con :

- Chưa ngủ sao con.
- Dạ con đợi ba về.
- Má ngủ chưa ?
- Dạ má ở trong phòng.

Và cô đi theo cha :

- Có gì lạ không ba ?
- Không con. Thôi con đi ngủ đi.

Ông thay quần áo, rửa mặt rồi sang phòng vợ. Nhưng phòng bà Nam Hưng khóa kín. Ông gõ nhẹ mấy tiếng. Bên trong im lìm. Nhưng ông biết là vợ còn thức.

Ông tần ngần đứng một một lúc :

- Mình ngủ chưa mình ?

Ông lại gõ nhẹ vào cửa. Tiếng dép bà Nam Hưng đi ra, rồi cửa mở, ông đợi bà lên tiếng nhưng bà làm thinh. Ông lên tiếng trước :

- Mình chưa ngủ sao ? Mình đợi anh ?

Gương mặt bà Nam Hưng lăm lăm li li trông dễ sợ. Ông chồng nào cũng ngán những khuôn mặt này. Tuy vậy ông vẫn cố gắng đưa tay ôm vai vợ :

- Mình đừng giận anh nữa.

Nhưng bà Nam Hưng gạt tay ông ra. Cả buổi tối bà nằm không chợp mắt, rồi giận hờn, rồi tủi thân bà khóc không biết bao nhiêu lần. Lúc này thấy tay chồng chạm nhẹ vào vai, tuy hất tay chồng ra nhưng bà thấy được đôi chút an ủi. Lòng người đàn bà nhạy cảm, dễ hờn nhưng cũng dễ quên. Và vơi được lòng giận chồng thì nỗi xót con lại trào ứ. Đêm nay thằng Tuấn không có nhà, lần đầu tiên thằng Tuấn xa mẹ. Bà lại khóc. Ông Nam Hưng ngồi bên vợ :

- Thôi mình.

- Ông đừng nói nữa, ông đâu thêm biết mẹ con tôi khô.

Biết bà nghĩ tới đứa con trai, ruột gan ông cũng thắt lại. Ông thở dài :

- Dù sao chuyện cũng đã xảy ra, anh sẽ cố lo cho con.

- Ông lo, rồi ai lo cho ông những vụ ăn nhậu, chơi bời.

- Trời ơi, anh thề. Mình đừng nghi oan cho anh tội nghiệp.

- Hừ, bộ ông không có mèo chuột sao ? Ông Phúc bạn ông thì sao.

- Bác ấy khác, anh khác. Anh quý vợ quý con...

- Vậy sao còn có mèo.

- Anh thề anh không có mèo.

Bà bắt gọn :

- Con thư ký để chi.

- Em đừng nghi tằm bậy. Đàn ông các anh người nào cũng có chơi bời, nhưng chơi đâu bỏ đó, vợ con mới là kẻ thân yêu nhất. Thôi, đừng giận chuyện này sỏ chuyện nọ, để anh lo lắng cho con.

- Hừ...

- Mình không biết chớ công chuyện làm ăn đang gặp rắc rối ghê lắm. Mình không hiểu cho anh thì anh không còn sức để lo nữa. Kỳ này hàng đến không được

gỗ, phải để đó chờ thuê mới. Rồi cái nhà ở đằng kia, rồi món tiền đã hứa với bác Nghĩa..

- Tiền gì hứa với bác Nghĩa ?

- Tiền bác ra tranh cử. Bác ấy cần tiền.

- Bộ ông ấy bán con trai à. Tôi không thêm gả đâu.

- Mình đừng nghĩ bậy bạ. Bác ấy là người tốt.

- Tôi đàn bà, tôi biết. Tôi linh cảm điều gì đúng điều đó. Tôi biết ai tốt ai xấu. Bộ bác ấy muốn cưới con gái mình, mình phải đưa tiền cho bác chắc. Sao ông không cho tôi biết sớm hơn. Bộ con gái tôi ế chồng sao ông sợ dữ vậy ?

- Không phải vậy đâu mình. Mình nóng quá. Bác ấy ra tranh cử mà trúng thì cũng có lợi cho công việc làm ăn của tôi. Nhưng mình đừng làm ồn, con nó biết nó buồn.

Ông Nam Hưng sợ con buồn thì đã muộn. Vân Hồng đang đứng ở ngoài cửa phòng ông bà. Cô gái hiếu thảo lo lắng, sợ cha mẹ gây nhau, và cô hồi hộp chờ đợi, nghe ngóng. Cô biết thêm một điều bí mật nữa giữa cha cô và ông Minh Nghĩa. Tất cả những chiếc mặt nạ trưởng giả đều rơi xuống. Vân Hồng có cảm tưởng như

lâu nay cô làm con ngựa bị che mắt. Ông Minh Nghĩa với một số tiền trước ngày cưới cô về cho con trai. Có thể như thế được không ? Vân Hồng không tin cha nàng đưa tiền cho ông Minh Nghĩa vì cô. Nhưng cô đã nghe thấy hết, cô đã cảm thấy được nhiều bộ mặt thật sau cái mặt nạ. Không, Vân Hồng vẫn thương cha. Tất cả những việc ba cô làm là vì gia đình. Ba đã đặt gia đình lên trên tất cả.

Cô không giúp được gì cho cha hết. Vân Hồng cảm thấy xấu hổ, cô ôm mặt trở về phòng, và có cảm tưởng như tấm thảm dưới chân cô đang cười mai mỉa, cả bình hoa, cả mấy con búp bê chung trong tủ cũng đang trở mặt nhìn cô cười khúc khích.

Ngay đêm bị bắt, Tuấn trốn ra khỏi Quận Cảnh sát. May mắn cho cậu, cậu gặp một người cảnh sát quen coi phòng giam. Người cảnh sát này ngày trước đã có lần làm tài xế cho gia đình cậu. Tuấn nhờ ông ta đi mua thuốc lá, xin đi tiêu và lừa dịp trốn khỏi nơi giam giữ. Trong túi Tuấn không còn một cắc bạc, cậu nhớ tới Sylvie Hằng, nhà con bé ở gần đây. Tuấn lấy năm ngón tay thay lược vuốt lại tóc, sửa lại cổ áo. Cậu không có vẻ gì là một tên tù vượt ngục. Nghe chữ vượt ngục ghê gớm quá, cậu mỉm cười, lòng dương dương tự đắc đòi đã có thêm một thành tích.

Mà dù cậu có bị giam giữ, cậu không bỏ trốn thì ông già cũng phải lo chứ. Ông già có tiền thế lực. Ở đời tiền là trên hết, tiền mà có thế lực nữa thì nhất rồi. Nhưng cậu không thể ngồi trong nhà giam mà đợi ông được. Tội bạn của cậu đã từng đâm chết người, vẫn trốn được như thường. Cậu phải chứng tỏ cho lũ bạn biết cậu cũng ghê gớm lắm, không cần thế lực gia đình, không cần các bạn giải vây, cậu cũng thừa sức sống phây phây ngoài vòng pháp luật. Gió đêm mát quá, mới một buổi nằm trong phòng giam, cậu đã thấy đời đen tối. Cảnh tù túng thật không hợp tí nào với tuổi thanh niên. Bị tù túng thà chết đi còn hơn. Cậu chưa bao giờ phải chung đụng với bọn người hôi hám, bẩn thỉu như bọn người cùng bị giam với cậu.

Khúc bánh mì chưa ăn, còn bao nhiêu tiền Tuấn đã đưa hết cho người cảnh sát nhờ mua đồ. Nhưng Tuấn không thấy đói, ra khỏi nhà giam, cậu thấy như mình vừa cao lớn hơn lên, khoẻ mạnh thêm ra. Phải, nhờ khí trời, nhờ sự rộng lớn bao dung của trời đất. Cậu cố bước nhanh, bước nhanh mà phải làm điệu bộ nhàn nhã, hình như mặc cảm có tội đã làm người cậu cứ muốn còng xuống.

Tuấn cho tay vào túi quần, giờ này cũng gần mười hai giờ đêm chứ không phải còn sớm, mặc dù trên đường

phổ vẫn còn rất nhiều kẻ qua lại. Những kẻ qua lại đã giúp cậu bớt lo lắng, sợ hãi, vì đáng diệu họ cũng bớt nhàn nhã, giờ này, những kẻ đi chơi khuya cũng lo trở về gia đình. Chỉ có Tuấn không dám trở về gia đình. Tuấn đã «vô gia đình» từ đây. Cậu không có can đảm gặp lại cha cậu.

Căn nhà của Sylvie Hằng đã hiện rõ. Một cái villa nhỏ ngay mặt đường lộ, cổng luôn luôn đóng kín, và vì những vườn này tiếp vườn nọ, muốn vào nhà Sylvie chỉ có thể vào cửa chính. Cậu bấm chuông, chị người làm đi ra, chị đứng sau cánh cửa sắt, lộ mắt nhìn ra lỗ hồng nhỏ. Chị đã quen mặt Tuấn, nhưng chị vẫn cẩn thận :

- Cậu kiếm cô Hằng ?

- Ừ.

- Cậu có vô nhà không ?

Và để giúp Tuấn yên tâm, chị nói nhỏ :

- Bà ngủ rồi, ông chưa về. Vô đi.

Nhưng Tuấn lắc đầu :

- Chị kêu giùm Hằng ra đây đi. Tôi không vô.

- Cậu chờ chút nghe.

Chị đã quen với tính nết lữ bạn của cô chủ nhỏ, chị đi rất nhanh vào nhà và một lát sau, Sylvie Hằng mặc nguyên bộ đồ ngủ chạy ra. Chị người làm mở cửa. Cô bé vừa trông thấy Tuấn đã che miệng kêu :

- Trời đất, được tha rồi hả ?

Chợt nhận ra vẻ bối rối của Tuấn, Hằng quay lại bảo chị người nhà đi vào. Cô kéo Tuấn ra gốc cây gần đó :

- Ê, nghe bồ bị tóm mà. Sao về được vậy ?

- Đừng có la to.

Tuấn để ý thấy người cảnh sát gác ở ngã tư đường đang nhìn cô cậu tò mò. Sylvie vẫn không hết ngạc nhiên :

- Ông già chạy hả ? Giỏi ghê ta.

- Không cần ai chạy cả. Anh vượt ngục.

Hằng trợn mắt, rồi cô bỗng cười khoái trá.

- Hay quá ta. Kể đi, kể nghe cái đoạn vượt ngục. Chắc hấp dẫn lắm phải không ?

Tuấn lại nhìn về phía người cảnh sát, cậu kéo tay Hằng :

- Vô nhà đi. Vô nhà đi. Vô nhà thay quần áo đi với anh.

- Đi đâu ?

- Đi bất cứ đâu.

- Anh không về nhà ?

- Về cho bị đòn nút đít à. Mình đi tìm chỗ trốn.

Hằng chạy vào nhà. Tuấn đứng nép vào bên trong cánh cửa. Cậu đưa tay khép cửa lại để phòng bắt trắc. Sylvie thay đồ rất nhanh. Chị người làm chạy theo ra đóng cửa. Sylvie hỏi Tuấn :

- Chút nữa bỏ đưa tui về không ?

- Không, sáng mai mới về. Đi kiếm thằng Thiện anh mượn chìa khóa ở tạm nơi căn nhà bỏ không của ba nó.

- Tụi mình rủ luôn cả băng nghe. À, Hằng nhờ rồi, hôm nay tui nó ăn thịt chó dưới đó mà. Khởi đi mượn chìa khóa.

Sylvie Hằng rút đưa cho chị ở tờ giấy bạc hai trăm :

- Ông bà có hỏi nói tui ngủ rồi. Sáng sớm đợi mở cửa cho tui vô nghe không.

Chị người làm cười rất tươi :

- Dạ, em để đồng hồ canh để sớm. Cô đừng lo.

Cô cậu lên xe tắc xi. Hằng khoe :

- Có tiền nhiều lắm. Biết bò vượt ngục cần tiền, tui chộp của ông già mấy xấp. Không đếm nhưng dày lắm, yên trí.

Tuấn thở ra :

- May quá. Anh định lát nữa leo tường vô nhà chộp của ông già một ít rồi đi giang hồ.

- Bò đi thiệt ?

- Chớ về nhà mà chết à ? Ông già giết đã đành, mà cảnh sát bắt lại.

- Trốn họ cũng bắt.

- Thì cứ trốn. Kỳ này ta tức lắm rồi, lập đảng luôn.

Sylvie Hằng thấy Tuấn oai hăn, cô không còn coi Tuấn trẻ con như trước nữa. Cô bé gục đầu vào vai Tuấn :

- Bò oai quá. Bò thiệt anh hùng.

- Để rồi Hằng coi. Anh thừa sức để vẫy vùng ngoài vòng pháp luật.

Sylvie Hằng víu đầu Tuấn xuống kề mặt cô hôn ngẫu nghiêng lên môi Tuấn. Cô cảm thấy hãnh diện vì Tuấn rất nhiều, quần áo Tuấn như còn vương mùi tù. Tuấn như anh chàng Răng-gô, vừa thoát khỏi nhà giam, trở về tìm người yêu và tìm kế phục hận. Tuấn cũng ôm chặt lấy Sylvie, cậu không còn hối hận gì về việc làm của cậu nữa hết.

Người tài xế tắc-xi già nua liếc tấm kính chiếu hậu, những đường nhăn trên khuôn mặt ông xếp lại. Ông ta có cảm tưởng ông đã già nua lắm, già nua mà còn lạc hậu nữa, ông sống trong thời đại này thật thừa thãi. Ông tài xế đã long xương như chiếc xe cà rịch cà tàng của ông, trên đường khuya cứ lóc cóc những sức lực mòn mỏi.

Tuấn và Sylvie Hằng thì coi ông ra gì. Đối với cô cậu, những người già, kể cả cha mẹ của cô cậu cũng đã trở thành những thứ phế thải trong xã hội choai choai của cô cậu. Những ông cảnh binh nếu không có quyền bắt họ giam thì cũng là thứ phế thải nốt. Mà ông cảnh binh đâu có thể biết được những điều đó trong đầu óc các cô cậu nhỏ.

Xe đang chạy ngon trớn bỗng được thắng lại và bò từ từ vì tiếng kêu. Đứng lại, đứng lại của Tuấn và tiếng huýt sáo miệng của Sylvie phụ họa. Sylvie Hằng mở ví trả tiền, còn thừa bao nhiêu cô búng tay cho ông tài xế, cho để đi gấp, khỏi nhìn lâu ông già và chiếc xe không đẹp mắt. Cô cậu ôm eo ếch nhau đi vào một ngõ rộng, rẽ qua một con hẻm nữa, rồi rẽ qua một lần nữa, cô cậu đứng trước một biệt thự lớn, yên tĩnh. Sylvie nhanh nhẹn đưa tay bấm chuông. Một lúc có tiếng chân đi ra và tiếng hỏi :

- Ai ?

- Ông cai nhảy dù.

Đó là tiếng lóng của các cô cậu để nhận ra nhau. Cánh cửa hé mở, cô cậu lách vào ngay. Một ánh đèn pin chiếu vào mặt họ.

- A, Sylvie. A Tuấn. Ủa, cậu bị tóm mà.

Tuấn yên lặng bước vô. Sylvie giải thích :

- Im đi. Anh ấy vừa vượt ngục. Vô nhà đã.

- Trời, ghê vậy.

- Ừ. Băng mình đủ mặt chớ.

- Tụi nó về gần hết, chỉ còn tui với Thạch cổ thụ.

- Ở lại làm chi vậy ?

- Ủ, có mục.

- Đang làm gì ?

- Uống rượu thừa của tụi còn lại. À, có con Ngọc và con Ly-Ly.

- Ly Ly cái con chó ghê. Con đó tên là Gái, Gái chị. Đồ con nhà nghèo mà ham. Các cậu bính nó đây à.

- Ai thèm. Tụi nó tình nguyện.

- Còn con Ngọc là con nào ? Mới nhập ?

- Không, trong xóm. Con Ly Ly nó mang tới.

Sylvie Hằng cười rúc rích. Tuấn càu nhàu.

- Đi mau lên. Thằng Tám Mập này, còn gì ăn không.

Từ khi Tuấn nhập bọn «bế xé», Tuấn có tiền xài như rác, các cô cậu trong băng đã thay đổi hẳn thái độ. Cả Sylvie Hằng cũng cho de hết những kếp gộc, kếp vớ vẩn để trở về với Tuấn. Tên được Tuấn gọi là Tám Mập có vẻ nể :

- Thiếu gì. Đại ca cần em mua.
- Chỗ này của các anh, mày dẫn gái đây hả ?
- Đâu có đại ca, thằng Thạch cổ thụ nó xi nhan mà.

Bên trong nhà đèn đuốc tắt hết, chỉ độc một ngọn đèn cây lù mù. Nhưng vừa đi qua một khoảng sân tối, Tuấn và Sylvie Hằng đều cảm thấy dễ chịu. Thạch cổ thụ đang ôm một đứa con gái trong tay, một tay cầm ly rượu. Bên cạnh nó một đứa con gái khác nữa ngồi ủ rũ, tóc tai có vẻ như con chó xù. Thạch chưa nhận ra Tuấn :

- Đứa nào vậy ?
- Tuấn Tô-dô ta.

Từ ngày thôi xe, Tuấn được các cô cậu trong băng thêm vào sau tên một biệt danh nữa là Tuấn Toyota. Tuấn nghe bạn hỏi, lừng khờ đi thẳng tới chỗ bạn ngồi. Họ đang ngồi giữa trên sàn gạch bông, và trên sàn là những ly tách, đồ ăn bày la liệt. Sylvie Hằng vênh váo nói tiếp :

- Không tin sao mà trợn mắt đó. Anh ấy vượt ngục.

Thạch cổ thụ đứng dậy :

- Thật sao Tuấn. Cậu vượt ngục thật sao ?

- Bộ mày tưởng thằng Răng-gô mới vượt ngục nổi còn tao là ghế mục hả ?

- Cho tao hân hạnh bắt tay mày một cái.

Thạch đưa tay ra. Tuấn cũng chìa tay cho bạn. Hai cậu lắc lắc mãi hai bàn tay :

- Hân hạnh.

- Không dám.

Sylvie Hằng đứng vênh mặt. Tám Mập bật một ngọn điện. Thạch kêu lên :

- Tuấn, trông mày chì thật.

Tám Mập :

- Phải gọi Tuấn là đại ca. Tao tôn lên làm đại ca đó.

Sylvie Hằng chống tay vào sườn, nhìn mấy đứa con gái và hỏi Tám Mập :

- Tụi nó đâu hết mà xài dân dưới vườn này.

Tám mập ghé tai Hằng nói nhỏ :

- Tụi nó về hết rồi. Mấy con này vừa bỏ nhà ra bụi đời. Còn nghếch lắm.

- Hằng mở ví rút tờ giấy năm trăm, bạc mới lĩnh trong nhà băng ra còn mới tinh đưa cho Tám Mập :

- Nhờ bạn đưa cho lão gác đàn, mượn một phòng trên lầu. Cho tụi này ít đồ ăn luôn nghe.

- Ở đây chơi chung cho vui.

Hằng trề môi :

- Chơi chung với dân nghếch à ? Không thèm.

Tám Mập cười dễ dãi :

- Muốn kín đáo phải không ? Được rồi.

Và hẩn chạy đi. Thạch cổ thụ nói :

- Mà y kể lại pha vượt ngục cho tao nghe đi. Ly kỳ không ?

Tuấn cười nhạt :

- Ly kỳ mẹ gì mấy chuyện lật vật đó. Thôi để ngày mai tao kể cho cả băng nghe. Ngày mai có mục gì lạ không ?

- Có, tụi nó mai đem một con tới. Con này vũ thoát y chì lắm.

Tuấn búng tay :

- Được lắm. Đề mừng Răng gô trở về luôn thể.

Và cậu quay lại, kéo Sylvie vào lòng :

- Nhưng ăn nhằm gì, có Sylvie, Sylvie bằng ngàn lần tụi nó, phải vậy không ?

Sylvie cười, dưới ánh đèn sáng, những đường răn ở mắt, ở mép cô đã hiện rõ, những nếp nhăn đã tới vội trong tuổi trẻ trông có vẻ trơ trẽn vì Sylvie còn thừa sức đề tung hoành. Làm sao Sylvie chịu thua dơ tay chào tuổi trẻ sớm được.

Tám Mập đã trở lại với một chìa khóa nhỏ và một gói thức ăn. Nhưng Tuấn chưa chịu rời bỏ nơi này. Cậu kéo Sylvie dậy. Mở nhạc lên mảy, nhỏ thôi. Và cô cậu đưa nhau ra giữa nhà nhảy điên cuồng. Tám Mập cũng lôi một đứa, Thạch cũng lôi ra một đứa

Tuấn nói lớn :

- Tiếc hôm nay tụi nó về sớm quá.

- Tụi nó tới bàn chuyện mảy bị tóm. Đứa một câu về mảy rồi mất vui, giải tán sớm. Với lại hôm nay nhiều đứa con gái bị trường hợp ngoại lệ quá.

Sylvie Hằng cười rú lên :

- Nhảm. Nhảm quá.

Bỏ mặc cho các bạn nhảy, Tuấn dìu Hằng tới mấy chai rượu bỏ dư, mỗi cô cậu uống một ly lớn. Không cần nhắm nháp để thưởng thức mà chỉ cần để say, say càng nhanh càng tốt. Tuấn muốn quên hết trời đất, quên mình vừa vượt ngục, quên nỗi ám ảnh cha mẹ ở nhà. Tuy cậu đã có chỗ dung thân đêm nay nhưng nghĩ tới khuôn mặt cha, tim cậu cũng thất lại vì sợ hãi. Nhưng rượu vô, say được, quên được rồi. Khuôn mặt ông Nam Hưng, bà Nam Hưng biến hẳn trong chiếc đầu óc hâm nóng rượu của cậu. Trước mắt cậu lúc này chỉ có rượu, thức ăn và Sylvie Hằng.

Cậu mở gói thức ăn của Tám Mập đem về. Sylvie cũng ăn với bạn. Chỉ một chốc gói thức ăn hết sạch và mấy chai rượu còn thừa cũng hết nhẵn. Tuấn đã bắt đầu khê khà. Cậu cầm những phần rượu còn lại đưa cho từng đứa :

- Uống đi. Uống để mừng tao thoát nạn trở về.

Bây giờ trong phòng chỉ có mùi rượu. Rượu đổ tràn ra áo, đổ tràn ra phòng. Tuấn đá bể một cái ly rồi dìu Sylvie lên cầu thang. Ngọn đèn cây đã cháy hết nhưng

không ai nhớ đến nó. Giờ này mỗi đầu đường vẫn còn một ông cảnh binh đứng gác, mỗi con đường vẫn còn những chiếc xe tuần tiễu đi qua đi lại. Nhưng ở trong căn biệt thự khuất vắng này, mấy cô cậu đang làm gì chỉ mấy bức tường trông thấy, ngọn đèn trông thấy. Ông trời cũng đồ biết được.

5

Ngày tháng như bóng câu qua cửa sổ, nhưng tuổi trẻ còn qua nhanh hơn. Ngọc Mai đã nói như thế với Vân Hồng bằng đôi mắt âu sầu. Ngọc Mai, cô bạn đồng tuổi, trước kia học cùng lớp với Vân Hồng, đã bỏ ngang đi lấy chồng, hôm qua Vân Hồng vừa gặp lại nhìn không ra nữa. Ngọc Mai quả đã mất hết tuổi trẻ. Vân Hồng cũng thấy tuổi trẻ của cô như lúc nào cũng chờ chực đưa tay tạ từ. Lên tới đại học cô mất đi thật nhiều hồn nhiên, những mơ mộng đã chín dần và rụng mất. Dù sao cũng còn đỡ. Vân Hồng tự an ủi, trông Ngọc Mai, có gia đình càng chóng già hơn mình nhiều.

Hôm nay Vân Hồng bận rộn từ chiều vì vụ thằng Tuấn. Cảnh sát vẫn chưa bắt lại được nó, và mỗi ngày đều tới làm phiền cô. Chỉ có cô đứng ra chịu đựng sự quấy nhiễu này, ông Nam Hưng vẫn suốt ngày ở sở, ở mọi nơi ông cần giao dịch. Và mẹ nàng, bà Nam Hưng từ hôm thằng Tuấn bị bắt, bà cũng chạy lung tung. Y như bà bị con mụ Trung tá Môn bỏ bùa mê thuốc lú.

Lúc này Vân Hồng ngồi trước bàn phấn trang điểm. Vân Hồng muốn trang điểm thật đẹp, bởi vụ tiếp tân hôm nay quyết định một phần lớn công việc thành bại của cha. Vân Hồng thương cha lắm, gia đình đang gặp

lúc rồi rằm, cô là con gái lớn, cô muốn gánh vác thay cha một phần nặng nhọc.

Việc trang điểm đối với cô không lấy gì làm khó khăn. Cô vẫn thường được cha dẫn đi đây đó, có mặt trong các dạ hội, các tiệc tùng. Ông Nam Hưng luôn luôn hài lòng với cô con gái vừa đẹp, vừa khôn ngoan. Vân Hồng đã nhiều lần giúp cha trong các vụ giao dịch. Cô chẳng phải làm gì khó nhọc hết, cô chỉ cần đem cái bóng mát của cô tới, và cô cười hiền lành, cô trả lời lịch sự, hoạt bát, người ta cảm tình với cô, có cảm tình với cô thì cũng phải có cảm tình với cha cô nữa.

Buổi tiếp tân vào bảy giờ chiều, lúc đó là thời khắc giáp tới. Phải đánh viền mắt xanh, thêm lớp nhũ cho nhấp nhánh, thoa phấn dày hơn, đánh sống mũi sáng, kẻ chì tới hai bên sống mũi cho mũi có vẻ cao lên. Phấn hồng thoa đậm, môi cũng phải thoa son màu đậm, nên thoa màu son cùng với màu áo.

Vân Hồng rất quen thuộc trong việc làm đẹp. Có điều ghét mấy ông cảnh sát, đáng nhẽ ra cô đi làm đầu, nhưng vì mấy ông đó cứ cà kê dê ngỗng hoài, cô trễ giờ. Thôi cũng được, Vân Hồng thiếu gì cách để làm cho đầu tóc đẹp.

Keo xịt tóc có sẵn, xấy tóc, máy điện lược điện... Cô không thềm giận mấy ông cảnh sát lâu làm chi cho mất công. Đồng hồ đã điểm một tiếng lẻ. Sáu giờ mười lăm rồi đấy.

Cô ngắm mình trong gương, sát mặt vào gương để coi trên khuôn mặt còn khuyết điểm nào không. Vân Hồng có đủ thì giờ để trang điểm, sự trang điểm không có gì làm cô bức mình. Nhưng ánh sáng tươi vui trên khuôn mặt cô vụt biến mất. Cô vừa thắm thía sự trưởng thành trên gương mặt cô. Ngọc Mai hiện đến như một ám ảnh, cô có cảm giác như dưới lớp da mịn màng, những đường nhăn đang cố hết sức trườn mình để nổi lên. Vân Hồng buồn quá, tuổi trẻ đã sắp qua mà tình yêu chưa có một ngày thấy đẹp. Mới sáng hôm nay, cô gọi điện thoại cho Thanh, chàng vẫn còn kẹt trong chương trình thi cử.

Thay xong quần áo, Vân Hồng ra balcon đợi cha. Ông Nam Hưng hứa sẽ trở về đón Vân Hồng trước sáu giờ rưỡi. Ông cũng đúng hẹn lắm. Vân Hồng chờ không lâu đã thấy xe ông Nam Hưng vô sân, và ông lật đật đi lên lầu.

- Vân Hồng đâu, xong chưa con.

Vân Hồng chạy vào đứng trước mặt cha :

- Dạ xong rồi. Ba coi con đẹp không ba ?

- Đẹp lắm. Con gái ba lúc nào cũng đẹp.

Tuy ông cười mà lòng ông không vui chút nào. Ở văn phòng ông kệt cứng trong những giấy nợ. Thấy cha chưa thay quần áo, Vân Hồng dục :

- Ba đi rửa mặt thay quần áo đi ba. Bộ ba ăn mặc vậy à ?

- Đi với con ba phải ăn vận đàng hoàng chứ. Chờ ba, ba thay đồ lẹ lắm.

Ông Nam Hưng lúc nào cũng lẹ làng. Công việc lúc nào cũng đầy sau lưng ông, đến cả dáng đi, cả người ông cũng muốn chồm đến trước. Quần áo đã để sẵn, ông chỉ việc xỏ tay vào là xong. Vân Hồng ngắm cha đứng chải tóc, cô thấy đầu cha có nhiều sợi tóc bạc mọc chống ngược lên, ông không còn thì giờ nhờ lũ con nhỏ nhổ tóc bạc cho ông nữa.

- Má con chưa về ?

- Má con đi với bà trung tá.

- Ủ, thôi để má con đi chơi cho khuây khỏa.

Ông nói thế mà lòng ông buồn hiu. Lần này ông không gượng nổi thì hạnh phúc cũng chuồn thẳng.

- Ba có nhắn bác Phúc cho Thục đi không ba ? Có nó chớ không một mình con là con nít à.

- Ở đó mà con nít. Đi con. Mình là chủ mình phải đến trước.

- Mà có con Thục không ba ?

- Bác ấy có nhớ gì đâu con. Chắc không có đâu, bác không dám về nhà nữa là.

Vân Hồng làm thình. Ở cảnh con Thục hay ở cảnh nàng cũng khổ như nhau.

Đã hơn một tuần rồi, hai cô không dám gặp nhau nữa, vì gặp là kể lể, là than, buồn phiền. Không biết ở xã hội phiền toái này, bao nhiêu người có tâm trạng, chịu cảnh ngộ như các cô. Chắc phải nhiều lắm.

Vân Hồng lên ngồi bên cha, chiếc xe từ từ ra cổng. Vẫn cái bề ngoài kiêu cách, xe cộ, tài xế, quần áo, người ăn kẻ ở, hai cha con ông Nam Hưng không thấy hở một kẻ nhỏ nào sự sa sút. Và để che bớt mặc cảm ông Nam Hưng đã mang một bộ nút măng sét bằng vàng có nhận hai hột soàn khá lớn. Hai hột soàn đáng giá này đem

cầm bán cũng không thấm gì với sự túng thiếu của ông hiện tại, nhưng mất nó, ông thấy là mình hết gượng nổi.

Đồ ăn, thức uống, bồi bàn đã thuê sẵn. Hai cha con ông Nam Hưng chỉ việc dẫn xác tới. Có thêm một số nhân viên ở hăng đứng ra lo liệu : trang hoàng căn phòng tiếp tân ở tòa building. Hai cha con tới nơi thì cũng vừa lúc những quan khách tới sớm nhất. Nhà hàng làm ăn đứng đắn cũng rất đúng giờ. Mọi bàn đều chung hoa, phòng tiếp tân cũng chơi ánh sáng. Thức ăn nóng hổi và rượu quý để kín một bàn nhỏ. Người Mỹ lại đúng giờ hơn, đúng bảy giờ cô vẫn John tới, chỗ ngồi tốt nhất dành cho hắn là bên cạnh Vân Hồng.

Đây không phải là lần đầu tiên Vân Hồng nói chuyện với người ngoại quốc. Ở trường học, cô cũng có một giáo sư người Đức, vài ba giáo sư người Mỹ, ở trường luyện sinh ngữ, Vân Hồng thường xuyên có dịp nói chuyện với các giáo sư. Nhưng trước mặt tên cố vấn này Vân Hồng đâm ra e dè. Vân Hồng cảm thấy cô đóng một vai trò rất quan trọng, sự thành bại của cha một phần do sự khéo léo của cô nữa. Ông Nam Hưng giới thiệu Vân Hồng với John, cái nhìn đầu tiên của tên cố vấn đã làm cô cuống quýt, vì cái nhìn của hắn như xoi mòn thịt da, và đôi mắt nở hết sự hài lòng :

- Ô, thật hân hạnh.

Hắn nói và đưa tay ra. Vân Hồng phải đưa tay cho hắn bắt. Và hắn kéo ghế cho cô, kéo ghế hắn sát vào ghế của cô. Hắn tiếp thức ăn cho cô và tíu tít trò chuyện. Ông Nam Hưng bận lo khách khứa, Vân Hồng thấy cha có vẻ không bằng lòng khi ông Phúc dẫn theo một cô gái trẻ đẹp. Ông Phúc không giới thiệu cô gái, nhưng khi ông Nam Hưng giới thiệu con gái với quan khách, cô ta nhìn Vân Hồng cười rất tươi. Vân Hồng lạc lõng hướng mắt nhìn nơi khác. Bác Phúc thật hư đến thế là cùng, cô gái kia chỉ bằng tuổi Thục, Vân Hồng cảm thấy khinh ngâm bố của bạn và thương Thục vô cùng. Vân Hồng thương bạn và cảm thấy mình hơn bạn bởi cô có một người cha biết lo cho gia đình, không hư đốn.

Tên cô vắn Mỹ có vẻ hài lòng lắm. Buổi tiếp tân long trọng, thức ăn ngon, gái đẹp, và hắn thích nhất là lát nữa có mục nhảy đầm. Theo ông Nam Hưng, sắp có một đàn nhạc sống tới đây. Hắn hỏi Vân Hồng :

- Cô còn đi học ?
- Vâng.
- Cô học trung học ?
- Không, tôi đã lên đại học.

Hắn trợn mắt ra vẻ ngạc nhiên :

- Cô còn nhỏ mà đã lên đại học rồi sao ?
- Tôi đâu còn nhỏ, ông đoán tôi bao nhiêu tuổi ?
- Cô à. Mười sáu.

Vân Hồng cười :

- Tôi lớn hơn thế nhiều, Ông tưởng vậy là tại người Việt Nam chúng tôi đáng đáp nhỏ bé.

Hắn cũng cười xòa :

- Đúng. Nhưng cô Vân Hồng này, tôi như thế này mà nhân viên trong sở đặt cho tôi cái tên Việt Nam là Bò. Nguyễn văn Bò. Họ bảo con bò tượng trưng cho sự to lớn. Phải không cô ?

Vân Hồng cố nhin cười.

- Ông có nghĩ là con Bò tượng trưng cho sự thông minh không ?

- Sự thông minh

Hắn ngó lại người ra. Vân Hồng phải nói qua chuyện khác. Mực ăn uống quá nhanh vì ai cũng ham mực nhảy đầm. Không phải là họ không được nhảy đầm bao giờ, nhưng từ ngày lệnh đóng cửa vũ trường ban hành, họ

vẫn nhảy đầm được nhưng thấy thiếu vắng một cái gì khó lấp được, đó là không khí thuốc lá, rượu mạnh và những cô vũ nữ nhà nghề không chê được. Các buổi nhảy đầm được các ông lớn tổ chức thường bị dưới mắt kiểm soát của các bà vợ, và dân nhảy không phải là dân nhà nghề, họ thiếu sự tự do sàm sỡ, buổi nhảy gần như mất hết thi vị. Hôm nay khác, ông Nam Hưng đã biết được điều đó, ông mời một số vũ nữ, một số ca sĩ hạnh tạp nhạp nên khi ban nhạc sống vừa nổi nhạc là mọi người đổ xô ra, từng cặp, từng cặp ôm nhau trong điệu xì lô lả lướt. Kể cũng đáng buồn, quan khách đều là người có tuổi, họ không thể mở bản bằng điệu pạc số đốp hay một bản tuyết được. Nhảy với mấy ông già long đầu gối này quả thật chán ngắt. Vân Hồng miễn cưỡng đứng dậy theo John. Cô thư ký liếc Vân Hồng một cái rồi mới tới bên ông chủ :

- Ông chủ đi với em chứ.

Ông Nam Hưng lắc đầu :

- Hôm nay tôi mệt, cô cứ tha hồ nhảy với ai thì nhảy.

Và ông đi tới ngồi bên mấy người bạn quá già, cô đơn. Ở trong một góc tối, John ôm Vân Hồng thật chặt, Vân Hồng phải nhường người lên để thở. John nói bên tai cô :

- Cô nhảy giỏi lắm.

Và tay hắn bóp nhẹ vào eo ếch cô gái, da thịt con gái rắn chắc và ấm áp sau làn lụa mỏng.

- Vân Hồng. Tôi mến cô lắm. Tôi mong được làm bạn với cô.

Vân Hồng làm thính, cô cũng không thấy khó chịu gì cho lắm. Chỉ chịu đựng có mấy tiếng đồng hồ rồi mọi việc thành tựu tốt đẹp. John cũng không thể làm gì cô hơn ngoài sự lợi dụng nhảy đầm để vớt vát chút ít. Đã từ lâu, ông Nam Hưng bận việc không đem cô đi dự những buổi tiếp tân, hôm nay, dù nhảy với một tên Mỹ còn lạ lẫm, nhưng Vân Hồng cảm thấy đỡ ghiền nhiều lắm. Với John lịch sự, đẹp trai nữa đằng khác. Và người Mỹ chịu chuồng đàn bà rất tài tình, các cô gái, kể cả gái có học như Vân Hồng cũng thấy tự ái được vuốt ve, càng được vuốt ve hơn sau khi phải phiên muộn với một người yêu cổ lỗ sĩ như anh chàng Thanh chỉ biết gạo học. Bạn bè của Vân Hồng đã gọi đùa Thanh là anh chàng gạo lúc muối mè. Bình thường, Vân Hồng không lấy gì làm buồn, nhưng những lúc như lúc này, nếu không có bạn, hẳn cô sẽ buồn tủi ghê lắm.

John bảo nhỏ ban nhạc rồi một điệu Gogo nổi lên, chỉ có hai người trình diễn dưới đèn bật sáng. Các ông bạn già khác của ông Nam Hưng, đã xài tới phần cuối cuộc đời, còn quá ít sức lực không dám phung phí. Còn mấy cô ca sĩ, mấy em vũ nữ, cô thư ký thì ế khách, vì John chỉ bám lấy Vân Hồng. Cuộc làm ăn chung với ông Nam Hưng đã có lời thấy rõ, hẳn làm sao lại bỏ miếng mồi ngon để đi bắt bóng được. Vân Hồng cũng nhận ra điều đó, nhưng cô không biết làm sao hơn. Vân Hồng muốn giúp cha, và việc lợi dụng này đương nhiên đã hai bên đều được lợi.

Nhưng buổi tiệc đang vui thì có biến. Người cảnh sát gác trước tòa buiding lấp ló bên ngoài, ông Nam Hưng lật đật đi ra, người cảnh sát thì thăm gì đó, ông quay vào tới bên ông Phúc. Ông Phúc lúc đó đang ôm cô gái trẻ đẹp mùi mẫn trong điệu Bốt-tông, Ông Nam Hưng lôi hai người vào một góc. Một lát thấy ông Phúc đem cô gái khuất vào bên trong.

Người đàn bà đã hiện ra ở cửa, đứng nhìn vào. Ông Nam Hưng lại đơn đả chạy ra :

- Chị Phúc. Kia anh chưa về sao ?

Bà Phúc không đi một mình, sau lưng bà lố nhố mấy người đàn bà nữa. Bà cười nhạt :

- Các anh đóng kịch khéo quá.

- Ủa, sao chị nói vậy ? Anh Phúc vừa về lúc nãy mà.

Bà chỉ tay ra sân :

- Vậy xe của ai đó ?

Ông Nam Hưng lặng người. Trong lúc cấp bách; họ quên chiếc xe của ông Phúc nằm chình ình ở sân. Mặt ông Nam Hưng nghếch ra, y như mặt mèo ăn vụng. Mà nào ông có ăn vụng cho cam. Bà Phúc hơi lớn giọng :

- Các anh về hòa với nhau mà. Tôi nể anh, anh đừng để tôi phải làm quấy. Anh gọi ông nhà tôi đem con đi ra đây.

Ông Nam Hưng biết không thể nói dối được đành nói thật

- Thú thiệt với chị là anh có đến đây, nhưng thấy chị tới anh sợ anh chuồn mất rồi. Chị không tin vô tìm mà xem....

Bà Phúc cũng muốn vào tìm lắm, nhưng bà thấy bên trong phòng khách mọi người đang trở mặt nhìn bà. Bà biết bà đã tính sai, ông Phúc đã đủ thì giờ bỏ chạy, bà có tìm cũng vô ích. Bà hậm hực :

- Tôi biết mà, anh che chở cho nó...

Một người đàn bà từ ngoài cổng chạy vô kêu rối rít :

- Chị Phúc nè, ông đây, ông đây...

Mấy người đàn bà chạy ủa ra cổng, nhưng ông Phúc đã đẩy được đào lên chiếc tắc-xi chạy mất hút. Bà Phúc chỉ còn thấy lớp khói trắng tan loãng dần. Bà đưa tay ôm ngực lão đảo : f

- Trời ơi...

- Lên xe đuổi theo.

Một bà đề nghị. Nhưng bà Phúc lắc đầu, nước mắt bà chảy tràn xuống, bà không chịu đựng được sự tủi nhục. bà muốn gục ngã, muốn chết ngất. Trái tim bà như đã vỡ vụn và máu trong người đông lại, bà có cảm tưởng như bà sắp chết, và bà ngã ngòì xuống đất. Ông Nam Hưng cũng cuống cuồng phân bua :

- Thiệt khổ cho tôi hết sức, tôi nào biết anh dám dẫn mèo lại.

Một mụ đàn bà xỉa xói

- Máy người mà không biết hả ? Không biết còn ai biết. Cái thứ đàn ông gì mà giết vợ giết con. Tụi tui mà

bắt gặp tui tui xé xác con đi.

Bà Phúc đã ở trong vòng tay một bà bạn, bà rên lên :

- Tôi chết mất. Tôi chết mất...

Bà lại khóc, Ông Nam Hưng phải năn nỉ mãi mấy người đàn bà mới chịu ra về. Ông Nam Hưng đưa bà Phúc lên chiếc xe của ông Phúc để lại xong ông trở vào. Mọi người nhìn ông chờ đợi, ông nói :

- Xin lỗi tôi phải đưa bà bạn về nhà, chốc nữa tôi trở lại. Xin các bạn cứ tiếp tục cuộc vui

John ghé tai Vân Hồng hỏi nhỏ :

- Có chuyện gì vậy ?

- Một bà bạn bị ngất xỉu, ba tôi phải đưa về nhà.

Ông Phúc bỏ đi rồi, cuộc vui cũng tàn, mọi người lục đục ra về theo, Vân Hồng phải thay cha xin lỗi từng người khách. Cô đợi cho khách khứa về hết mà chưa thấy cha trở lại, cô sợ John không vui, cô đề nghị :

- Hay John về trước tôi chờ ba tôi lại đón.

John lắc đầu :

- Không, tôi cùng chờ với cô. Và trong khi chờ đợi, John rủ cô đi thăm căn nhà. Chắc ông Nam Hưng trước đây cũng có ý nghĩ này nên tất cả các phòng ở tầng trên đều được bật đèn sáng. Vân Hồng tìm ông lão gác đàn nhưng ông lão uống nhiều rượu thừa quá, đã ngồi gục bên góc tường. Căn phòng hầu như đã được dọn dẹp gần sạch, công nhân nhà hàng làm việc vội vàng, tiệc đã tàn, còn lại một anh chàng Mỹ, một cô gái đẹp, đó không phải là những thứ để cho họ ngắm nghía. Trong khi đó John cầm bàn tay nhỏ nhắn của Vân Hồng :

- Cô quả đúng là cô gái Việt Nam đặc biệt nhất. Tôi rất Thích gái Việt Nam.

- Nhiều Người Mỹ nói thế. Chắc đó là một lời nói.

- Không, như tôi, thấy tất cả gái Việt Nam đều đẹp là vì cô.

Vân Hồng then thùng. Thanh chưa bao giờ ca tụng nàng, dù là một câu nhỏ. Đôi má Vân Hồng đỏ au, màu hồng càng mịn màng hơn nhờ ly rượu John đã nài ép Vân Hồng uống hết trong buổi tiệc. Mải vui, và cũng muốn làm lợi cho cha, cô đã uống hơi nhiều, và bây giờ, rượu thấm cô cảm thấy người cô ngây ngất.

- Ngôi nhà này kiến trúc đẹp lắm. Người Mỹ chúng tôi ưa sự sạch sẽ, ngăn nắp, nhưng tiện nghi trên hết. Ngôi nhà này rất tiện nghi

- Kiến trúc sư đưa ra ba kiểu nhà : Chính kiểu nhà này tôi chọn.

- Cô thật tuyệt diệu. Cô Vân Hồng, tôi rất hân hạnh...

John đưa tay bắt tay Vân Hồng và siết chặt tay cô gái rất lâu. Không biết có phải vì rượu, vì không khí mát lạnh của ban đêm, vì sự bất mãn mối tình cha mẹ định sẵn, Vân Hồng bỗng dưng ra mơ mộng, lãng mạn. Cô thấy thấm dần hơi ấm từ tay John chuyển sang, tuy nhiên Vân Hồng không thể không ngưng ngừng, và cô liền tự nhủ : Đâu có gì, chỉ có một chút bay bướm. Đâu có sao, mình vẫn là của Thanh cơ mà. Vân Hồng đã biết dối lòng rồi. Nhưng cô gái nào mà chẳng thế, Chúa cũng phải ngán và dạy rằng : Hãy coi chừng những lòng dạ đàn bà, người nữ nào cũng có một con rắn độc. Vì Chúa đã sinh ra họ như thế. Chúa đã chịu lỗi cho họ. Anh chàng John này cũng đã thuộc lòng những điều trên, nhưng thuộc lòng để không làm gì hết.

- Ba tôi nói tới ông hoài..

- Nhắc tôi hoài ? À, hôm nay thì cô có thể về nói lại với ông rằng tôi rất vui lòng buổi tiếp tân hôm nay. Tôi rất cảm ơn. Nói tóm lại mọi chuyện sẽ rất tốt đẹp.

Và John vẫn chưa thả bàn tay Vân Hồng ra :

- Sự tốt đẹp nhất là được quen biết với cô. Nào, cô cùng đi xem nhà với tôi để chờ ông đến chứ ?

- Rất sẵn lòng.

Vân Hồng đưa John lên cầu thang. John rất nịnh đầm, hấn dìu Vân Hồng lên từng bậc thang. Vân Hồng rất khó chịu, nhưng cô không dám tỏ cử chỉ bất bình. Mà hình như Vân Hồng không khó chịu vì sự thân mật quá đà của John, mà cô khó chịu vì sự đụng chạm với hơi hướm đàn ông gây cho cô rung động lạ.

Vân Hồng cố gắng làm ra vẻ rất tự nhiên, rất ngây thơ, nhưng đó ai biết thực trong đầu cô đang nghĩ gì, sau làn da kia đang rung động những gì. Cô làm một kẻ hướng dẫn rất thành thạo cô ăn nói rất dễ thương. John như bị cô thu hút, hấn theo cô như một cái máy. Hấn cười mà không biết mình cười, vênh tai nghe mà không thấy mình nghe. Biết câu hỏi mà không biết hỏi gì, nhưng hấn cười, gật, và ngấm mồi.

- Và đây là dãy phòng có thể dùng cho những nhân viên ăn ở luôn trong cơ sở này.

- Á à.

Vân Hồng bỗng giật mình lùi lại. Đôi mắt John như có ánh lửa và đốt đỏ mặt nàng, tai nàng. Vân Hồng có lấy vẻ tự nhiên :

- Ông John, thôi mình khỏi xem thêm. Có lẽ ba tôi sắp tới.

Nhưng John đã đẩy cánh cửa một phòng :

- Để tôi coi có đủ tiện ghi không ? Những phòng này quan trọng lắm.

Hắn bước vào đi vòng quanh trong phòng. Phòng đã trang bị đồ dùng đầy đủ. Vân Hồng đành bước theo John.

- Cha cô là một người rất khéo. Tôi hài lòng lắm. Tôi sẽ lo ngay trong ngày mai để hợp đồng có sớm.

Và hắn choàng cả hai tay lên vai cô :

- Nên mừng việc làm ăn này đã có kết quả tốt đẹp.

Có thể ý nghĩa câu nói của nó khác, nhưng Vân Hồng không còn đủ thì giờ để tìm chữ mà hiểu nữa. John đặt trên má Vân Hồng một nụ hôn. Cô hơi lúi người cô đang ngần ngừ không biết nên chống đối hay không chống đối thì John đã kéo Vân Hồng lại. Hắn ôm cô chặt hơn, hơi thở John nóng hổi, tay chân John nóng hổi, và hơi nóng của John hơ mềm thân thể Vân Hồng.

Khi ngã người xuống, Vân Hồng ứa nước mắt, qua làn nước mắt, Vân Hồng nhìn thấy tòa nhà và hình ảnh cha cô trong nét ưu tư, chờ đợi.

Đèn sáng choang, nhưng Vân Hồng đã nhắm nghiền mắt lại. Cô không còn thấy gì nữa hết. Nếu cô mở mắt, cô cũng không thấy gì, nhưng sẽ biết được rằng có lúc cô như hư vô, thân thể thịt xương biết mất hết và chỉ còn lại một khối cảm giác, khối cảm giác lớn dần cho tới khi tràn vỡ.

Có thể Vân Hồng đã rơi rất nhiều giọt nước mắt. Nhưng ai mà không có những giọt nước mắt cho thời con gái, có những giọt nước mắt khóc vì sung sướng, bàng hoàng cũng có những giọt nước mắt khóc cho lỡ làng, tủi hận.

Ông Nam Hưng tươi cười bắt tay ông Minh Nghĩa :

- Thôi, vậy là công việc của tôi tốt đẹp hết, Bác cứ yên tâm. Hai tuần lễ có tiền.

- Vậy còn hai tuần nữa phải không ? Hôm bác đãi tiệc tới nay đã hơn tuần lễ rồi. Bác nhớ là đã mấy lần vài tuần nữa rồi đấy nhé.

- Không, ba tuần kể hết tuần này kia. Tôi vừa gặp thiếu tá Mỹ xong. Hắn bảo giấy tờ sắp xong rồi, nhưng còn chờ tên giám đốc về mới trình ký được.

Nghe nói tên giám đốc đi về Mỹ thăm gia đình một tháng mới sang lại. Tụi Mỹ sướng thiệt. Thăm gia đình mà cũng đi một tháng. Dân Việt Nam mình khổ thiệt. Tụi với anh cả năm có nghỉ được ngày nào đâu.

- Chuyện, nước họ không có chiến tranh. Nước mình phải vật lộn đủ thứ.

- Bây giờ tôi về. À, anh nhớ nhé, tối mai tụi mình đi ăn. Thăng Thanh thi cử xong xuôi rồi. Ngày mai bác cho cả con Hồng đi nghe. Nhà tôi nhắn chị không đi thì bà cũng không đi.

Ông Nam Hưng biết chắc chắn là bà Nam Hưng sẽ không đi nên tìm cớ :

- Nhà tôi ốm hai ba ngày nay có ngồi dậy được đâu mà đi.

- Thiệt à. Xui chưa. Vậy thôi anh với tui dẫn chúng đi cũng được. Tội nghiệp hai đứa đó, cứ như mặt trời với mặt trăng, tuổi trẻ của chúng khổ hơn tuổi trẻ của mình ngày trước nhiều.

Ông Nam Hưng thấy muốn vã mồ hôi khi nghĩ tới Vân Hồng. Con bé thương ông quá, hy sinh cho ông nhiều quá. Tên Thiếu tá Mỹ từ ngày gặp Vân Hồng trong buổi tiếp tân không ngày nào không gọi điện thoại cho con gái ông. Gọi điện thoại, cho quà, mời đi ăn uống đều đều. Đôi khi vì quá ngật công chuyện làm ăn, ông phải để con gái đi ăn với John, tuy nhiên lúc nào cũng có sự có mặt của ông. Nhưng con gái ông, như có điều gì phiền muộn, bức dọc vì sự quen biết, thân tình gương ép này. Ông cũng mong cho công chuyện xong xuôi, đám cưới con gái ông xong nữa là ông yên tâm lắm. Ông nói với bạn :

- Được rồi, tối mai tôi sẽ đem cháu đi.

Ông tiễn bạn ra cửa. Ông Nghĩa còn dặn đi dặn lại buổi gặp mặt sắp tới. Đợi cho ông chủ ngồi yên chỗ cô thư ký mới đưa xấp hồ sơ lại. Toàn là giấy nợ, ông liếc qua vài tờ rồi tươi cười đưa trả lại cho cô thư ký :

- Cô viết thư trả lời giùm tôi. Hẹn lần chót trong kỳ hạn một tháng rưỡi nữa. Cô nhớ là hẹn lần chót.

Cô thư ký dạ thật ngoan trở lại bàn làm việc. Ông Nam Hưng nhìn cô, lòng ông đã xóa hết mọi thành kiến về cô thư ký. Từ ngày ở nhà cơm không lành canh không ngọt, thêm mọi phiền bức về công chuyện, ông vui quên với cô thư ký kiên nhẫn, khôn khéo. Ông đã lui tới đều hơn với cô, và cô thư ký cũng rất khôn ngoan, thấy đã đến lúc xập bầy được ông chủ, cô từ bỏ tất cả mọi kẻ đi lại từ trước, để có vẻ cho ông Nam Hưng tưởng rằng cô thật tình muốn hoàn lương, và thật là kẻ có lòng, biết an ủi, giúp đỡ ông trong mọi trường hợp. Cô khôn khéo không vòi tiền, không dục lương. Những chuyến làm ăn trước đã dồi cho ông một số vốn khá, và cô biết sự hy sinh của cô sẽ đem cho cô một ngón lời lớn. Cô tin ông chủ sẽ phục hồi trở lại, ông chủ kẹt tiền là vì làm ăn lớn quá. Cô đã đi làm thư ký nhiều nơi, và ông chủ nào càng làm ăn lớn càng giàu có thì càng kẹt vốn. Và sau những lần kẹt vốn là tới mùa gặt tốt, cô đại gì mà không biết chờ đợi.

Ông Nam Hưng nghĩ tới mai phải đi ăn cơm với ông Nghĩa, rồi trở về nằm bên cái thân thể lạnh lẽo của vợ, ông gọi cô thư ký :

- Tôi em rảnh chứ ?

- Dạ thưa ông, em luôn luôn ở nhà. Ông cần chi.

- Tôi anh đến khoảng chín giờ tới mười giờ.

- Dạ.

Cô biết lúc nào phải hà tiện lời nói. Ông Nam Hưng nói thêm :

- Khoảng hai tháng nữa là công việc chạy đều. Mình sẽ lên Đà Lạt...

- Dạ.

- Em thích Đà Lạt không ?

- Dạ để nghỉ ngơi ông chủ nên lên trên đó.

- Đúng.

- Dạ hồi nãy ông nói bà ốm...

Ông Nam Hưng không muốn cô thư ký hay bất cứ ai biết chuyện gia đình mình. Ông cố giữ nụ cười vui :

- À bà mệt vì lo cho con Hồng quá đó mà. Sắp tới ngày hỏi ngày cưới của nó rồi. Cô biết cậu Thanh không? Đó, bác Nghĩa mới hồi nãy là xui gia với tôi đó.

- Dạ.

- Cô quay giùm tôi số phen của ông Quỳnh.

Cô thư ký rất nhanh nhẹn trong công việc này. Ông Nam Hưng nhắc phen ở bàn giấy mình lên đợi.

- Dạ thưa ông, có ông chủ muốn nói chuyện với ông.

Giọng cô thư ký dịu dàng. Ông Nam Hưng chào bạn :

- Bác Quỳnh đó hả. Tôi đây. Vâng, cảm ơn bác... Dạ, cháu không về nhà.

- Tôi đang cố lo chìm xuống vụ này. Nhưng cũng phải một thời gian nữa. Bây giờ cố làm sao để cháu Tuấn đừng bị bắt lại. Một thời gian rồi chuyện lắng dần không ai để ý mình lo sau.

- Vâng. Bác yên tâm... Bác khỏi lo chuyện đó. Ôi dào, ở xã hội này mà bác, đồng tiền thắng tất cả. Vâng, mẹ nó. Thật tôi cũng không biết thằng con tôi ở đâu nữa.

- Nhưng nếu bác để nó bị bắt thì khó gỡ đó nghe. Ra tòa mặt đối mặt, thế nào họ cũng xử. Nếu là cháu đang trong tuổi lính tráng..... À bác này, chuyện tôi nhờ bác hôm nọ được chưa ?

- Hàng vẫn chưa về. Thứ bác com-măng nằm trong chuyến hàng đó.

Thật ra ông vẫn chưa com-măng được nhưng sợ bạn không sốt sắng trong vụ gỡ cho đứa con trai, ông đã nói liều. Không sao hết, khi lấy được tiền cho thuê căn nhà, ông sẽ mua ngay ở tại đây để biếu ông bạn quý. Thiệt ra thứ máy ông Quỳnh gửi mua bán nhan nhản ở ngoài chợ trời, một bộ Akai với đầy đủ phụ tùng, loại chiến nhất, tối tân nhất cũng vài ba trăm. Cái lỗi nhờ com-măng, là nói cho có chuyện, ông phải làm gì để vui lòng bạn.

- Anh yên tâm nghe. Có gì tôi phôn cho anh.

Cuộc nói chuyện bằng điện thoại như vậy là đã quá dài dòng. Ông Nam Hưng cũng không có điều gì hỏi thêm nữa. Làm thế nào để thằng Tuấn khỏi bị lại. Nhưng ông nào có biết nó ở đâu, và làm cách nào để giúp đỡ nó được. Vân Hồng đã tiết lộ với ông là Tuấn có một con bồ con gái của một luật sư tên Bảo. Ông có nghe ông Nghĩa nhắc tới ông Bảo này mấy lần, tuy không quen nhưng trong giới bạn bè của ông Nghĩa ông biết gần hết.

Như có một lần nghe ông Nghĩa nhắc tới ông luật sư này trong lời nói chê bai khinh bỉ. Ông ta có một đứa con gái suốt ngày bê tha theo bọn thanh thiếu niên hư hỏng. Có thể đúng là con bé này lắm. Như thế, hẳn con nhỏ biết Tuấn đang ở đâu.

Ông mở cuốn điện thoại tìm số phon, nhưng ông có số điện thoại ở nhà mà chỉ có số phon ở văn phòng. Ông gặp ngay luật sư Bảo. Ông hỏi thăm và xin được số phon ở nhà ông ta. Cô gái nhỏ trả lời ông và cho biết cô không quen Tuấn. Và cô nói thêm :

- Cháu không ở trong băng của Tuấn nhưng cháu biết con nhỏ bồ của Tuấn. Con Sylvie Hằng, con ông bác sĩ thú y Chát.

Ông Nam Hưng lại suy tầm một lúc nữa. Và khi gọi, ông nghe ở đầu giây bên kia giọng đàn bà.

- Ông hỏi ai ?

Giọng chua như dấm, nhưng ông cũng lịch sự :

- Tôi muốn gặp cô Hằng, có phải cô Hằng đó không ?

- Không, tui là người làm. Đề tui đi gọi.

Ông Nam Hưng nghiến răng, muốn nổi giận. Một chị người làm nghênh ngang trả lời với khách như bà chủ. Đợi một lát, ở đầu giây bên kia giọng con gái nhỏ hơn :

- Ai ? Ai hỏi gì đó.

- Có phải... cô... có phải Hằng đó không ?

- Đúng. Kép nào xưng tên ra đi.

Ông Nam Hưng khựng lại, Tay chân ông muốn run lên

- Không, tôi... tôi...

- Muốn tỏ tình thì nói mẹ nó đi, ầm ớ mãi. Rùng rú quá.

Giọng đưa con gái cười khúc khích :

- Sợ há ? Thôi để bữa khác. Đi chỗ khác chơi, đồ con nít.

- À há...

Tiếng cúp máy khô khan. Miệng ông Nam Hưng đang há hốc sau khi phát ra được tiếng à há. Và tay ông vẫn giữ nguyên tay cầm điện thoại.

Ông chưa bao giờ nghe trẻ con nói với người lớn như thế, và cũng chưa bao giờ ông nghe những lời lẽ lạ lùng như thế nữa.

May mắn thay ông không chứng kiến bộ mặt cô hồn của Hằng lúc đó, và cũng không kịp nghe tiếng chửi thề rất bẩn khi con bé gác máy điện thoại.

Thế hệ con cái chúng ta ? Ông như người từ trên trời rơi xuống. Ở trên trời rơi xuống và muốn chui tọt ngay xuống đất vì xấu hổ. Và cuối cùng ông lắc đầu buông máy điện thoại, ông cũng chả muốn biết đến đứa con trai nữa.

* * *

Con bé Sylvie Hằng phóng xe Cady ra đường, chiếc xe như muốn lao nhanh về phía trước bất kể tốc độ nhưng không đủ sức nên cứ nhảy chồm chồm. Không có gì gấp rút, không có gì làm con bé phải nóng nảy gấp Tuấn, nhưng con bé vẫn muốn xe phóng nhanh, cái gì cũng vậy, phải làm đến đích, như con bé đã đến đích sự sa đọa.

Mấy thằng nhãi con đi xe Honda muốn lách, muốn kèm nó lại. Nó chửi tục. Con bé ưa văng tục từ lâu : Đồ mặt cứt. Trong những thằng bỏ cuộc có một thằng kiên trì đi theo. Cái mặt thằng nhỏ cũng chì lăm, chắc là dân Hip-py gộc chó chẳng chơi. Tên này sát xe Honda vào xe con bé:

- Ê, ở băng nào. Tớ thấy quen quá.

Thấy con bé làm tỉnh, thằng nhỏ nhăn nhó :

- Khó thể. Cho nhau biết thành tích đi mà. Băng Đa Kao hay băng nhà thờ ?

- Đi chỗ khác chơi đồ con nít.

- A, gặp ghé mục. Bộ đi (binh) sao mà gấp dữ vậy.

- Có đi không ?

- Đi. Bao nhiêu ?

Biết gặp thằng ghê gớm, Sylvie Hằng phải đem lá bùa ra dọa :

- Hỏi thằng Thạch cổ Thụ thì biết giá. Mẹ mày.

Thằng Thạch cổ thụ thường thanh toán những đũa trong băng khác bằng dao găm và xích sắt. Nghe tên Thạch cổ thụ, thằng nhỏ có vẻ gờm :

- Ghê thế kia à. Thấy bà nhỏ hiền, sao vô băng có hạng vậy.

- Ủ

Thằng nhỏ làm lành :

- Bộ có bum ở đâu hả. Cho đi theo được không ?

- Bum cục cục. Trưa nắng bỏ cha mà nhảy cho mục khô à.

- Ủ. Nhưng tối nay. Hay bà đi với bọn này. Chân bà chắc nhảy hay lắm.

- Không hay lắm đâu, vừa thôi.

- Tụi nó bắt ghê quá, thấy cũng teo. Chắc tụi các bà thì đều đều.

- Sợ con cóc chết nào mà không đều đều.

- Bà đi đâu vậy ?

- Đi binh.

Thằng nhỏ không dám sàm sỡ nữa. cười lành :

- Bà giận tui đấy à ?

Thấy thằng nhỏ bỗng nhiên trở về đàn, Sylvie Hằng không vui. Con bé dừng xe lại :

- Thôi chớ cóc chết. Đi chỗ khác chơi không ?

Thằng nhỏ cúp cái đuôi lại, cười nham nhở một cái cho đỡ ngượng, dơ tay chào và phóng xe đi mất. Sylvie cũng lên xe, chiếc xe càng nhảy con bé chồm chồm hơn, có lẽ con bé đang bực mình nặng.

Và càng bức mình nữa khi tới nơi, thấy Tuấn nằm ngủ khò ở trong một căn phòng nhỏ trên lầu. Trông Tuấn ngủ nước dãi chảy ra bên mép, người cong queo như một cành cây khô chả có chút nào anh hùng cả. Chó thật, đi cả hai cây số, giữa trưa nắng để tới coi Tuấn ngủ sao ?

Con bé dựng cổ Tuấn dậy :

- Ê, ngủ ngon quá hen ?

Tuấn đã ngồi dậy, mặt vẫn chưa hết vẻ ngơ ngác :

- Cái gì vậy ?

- Mẹ, lính đến dưới kia kìa.

Vẻ mơ ngủ bay mất. Tuấn nhảy phóc xuống giường, đưa tay xô Sylvie, tìm chỗ chạy. Sylvie cười, kéo Tuấn lại :

- Đùa đó khỉ ời.

Tuấn nghe ra, nổi sùng :

- Đùa cút chó gì lạ vậy. Hừ.

- Ê, bỏ giọng đó đi nghe, mặt cút chó.

Tuấn nhớ ra cử chỉ không anh hùng chút nào của mình vừa rồi, gượng cười :

- Xin lỗi nghe. Làm người ta hết hồn.
- Răng gô mà cũng hết hồn à ?
- Răng gô nội hóa mà.
- Biết điều đó. Gớm, lúc nào cũng ngủ.
- Trưa không ngủ làm gì. Chờ đi rửa mặt súc miệng chút nghe cung.
- Còn ở đó mà làm ông hoảng nữa.
- Báo tin cho biết là ông già phát giác ra chuyện mất tiền. Hết chộp được rồi. Bảo tội thằng Thạch nó lo cho bồ đi.
- Mấy hôm nay nó lo đi thanh toán không làm ăn gì hết. Sylvie, chịu khó vậy.
- Đã bảo hết thuốc rồi. Ông già chơi một trận ghê quá. Chửi thì cũng chẳng ăn nhằm gì tôi, tôi cũng đếch coi ra gì. Nhưng ông khóa két cẩn thận mới phiền. Khiếp, cậu trồn mà xài quá trời. Bỏ bớt rượu đi.
- Bỏ rượu, bỏ Sylvie thì thà chết cho xong.

Sylvie bật cười, sau đó cô cắn ngón tay suy nghĩ. Tuấn ngồi thuỗi trên giường mặt buồn hiu. Sylvie bỗng nói :

- Nghĩ ra rồi. Để tôi tới bắt địa ông già anh nghe.

Tuấn giật mình :

- Ê, không được đâu. Ông mà biết tôi ở đây thì ông bắt tôi giao cho cảnh sát liền. Đừng có dại.

- Ngu thấy mô. Người ta có cách chứ. Bà già dễ không?

- Ừ, bà già có lẽ được.

Sylvie đã làm Tuấn nghĩ tới gia đình. Lòng cậu chợt buồn, tuy bỏ đi hoang nhưng lòng cậu chưa thật chai lỳ hẳn. Cậu nhớ mẹ nhiều nhất. Chắc bà khóc nhiều lắm. Cậu nhớ những bữa cơm đầy nhóc thức ăn, nhớ căn phòng ấm cúng, chị Vân Hồng tươi tắn, khoan dung, lúc nào cũng cười. Sao vậy ? Nhớ nhà hả ?

- Ừ

- Cậu yếu quá Tuấn ạ.

Thấy bị con gái chê, máu anh hùng của Tuấn nổi dậy; cậu vung tay làm một cử chỉ dứt khoát :

- Bỏ đi.

- Tôi tìm bà già nhé.

- Muốn sao cũng được.

- Muốn sao cũng được cái gì ? Có bằng lòng hay không ?

- Ừ.

- Mời xin nghe.

- Ừ.

- Cần gì nữa không ?

- Không.

- Nói vậy à ?

- Xin lỗi Hằng. Hằng tốt quá trời.

- Chẳng tốt với ai, thích thì làm chơi vậy được không?

- Tới đây, Hằng

- Khỏi, miệng cậu thối òm. Đi rửa mặt súc miệng đi.

Tuấn đi theo Sylvie :

- Hằng muốn giúp tôi thật đấy à ?

- Ủ. Cũng muốn coi cái mặt bà cụ xem bà cụ có lỗi làm gì mà để thằng con đàn như cậu.

- Chắc cũng xem như bà cụ nhà cậu vậy chứ không hơn đâu.

- Đói nhau đấy hả ?

Tuấn cười làm lành :

- Thì «binh» nhau bằng mồm mà lại.

- Con nhà ai mất dạy từ chân tới đầu.

Và Sylvie trợn mắt làm mặt xấu dọa Tuấn. Dọa cho vui, cô cũng còn đi xem mặt quý vị thân sinh thằng bé mất dạy mà cô vừa đùa với nó.

Nắng đã dịu, và trên đường con bé đi đã thấy xuất hiện những xe Honda, xe Suzuki, nhiều hạng người ra đường lúc này, nhưng cô bé chỉ nhìn thấy đồng loại của cô là những mái tóc dài, những kiểu áo mới, những đùi non, kiếng mát những bộ mặt vênh váo đến trời cũng nằm mẹp trên cao e dè nhìn xuống.

Căn nhà của quý vị đẻ ra thằng Tuấn đã hiện ra. Con bé dừng xe trước cửa, nó đứng ngẫm nghĩ một chút rồi

bấm chuông. Sợ chó gì, bộ ai ăn thịt mình được sao. Cô ấn mạnh chuông, chắc tiếng chuông reo dài làm cho nhiều người khó chịu. Sylvie nhịp nhịp đôi chân, tắc tắc chiếc lưỡi. Sợ chó gì ai.

Đến ông cảnh sát cũng chỉ có tác dụng khi bắt thần xâm nhập vào một cái bum nào đó của các cô các cậu. Nhưng cũng chả sao hết, càng vui. Leo ống xối, chui vào gầm giường, trốn trong cầu tiêu có gì xấu. Bộ ai cũng làm được cả à ? Một người đàn ông mở cửa, giọng lễ phép :

- Thưa cô hỏi ai ?
- Có ai ở nhà không ?
- Dạ có cô Vân Hồng,
- Bà già ?

Anh làm vườn hơi hoảng khi nghe giọng nói chuyện mắt dạy của con bé. Chưa ai tới nhà này với lời lẽ đó hết. Anh nhìn con bé không mấy thiện cảm.

- Không có nhà.
- Vân Hồng là ai vậy ?
- Cô Vân Hồng con gái bà chủ.

- Tôi gặp cô Hồng. Mở cửa lẹ lên.

Anh bồi đưa tay chặn lại :

- Không được, cô đang ngủ.

- Kêu cô dậy. Việc cần mà. Mau lên.

- Dạ tui không dám kêu. Chiều cô trở lại vậy.

Anh làm vườn muốn khép cửa lại. Con bé tức giận nhỏ một bãi nước bọt :

- Con khi.

- Cô...

- Cô con khi. Mẹ mày.

Và con bé giận dữ tới quay quắt phóc lên xe. Cánh cửa đóng rầm lại. Mẹ tổ cái xe chạy như con rùa bò. Mẹ tổ thằng Tuấn, mẹ tổ quý vị mẹ cha thằng Tuấn. Lót vàng bà cũng chả thềm tới nhà chúng mày.

Cóc tới với mày nữa, bà về nhà bà. Cũng cóc thềm về nhà, ra Bô-na, vào quán nước gặp tụi nhóc gây gỗ cho đỡ tức cái đã.

Rất nhiều quán nước trên đường Tự Do và Lê-Lợi lúc này đã chật ních tụi lóc nhóc, màu mè rục rợ. Chúng

đang nói chuyện, uống nước, ngâm thuốc lá và chửi nhau để lát nữa, khi nắng tắt hẳn, chúng đổ ra dạo phố.

* * *

Bà Nam Hưng lơ mơ nghe tiếng chuông reo liên hồi, xa xa ở nhà dưới trước khi tỉnh dậy.

Chắc có khách, hẳn bà Trung tá Môn ? Bà đi ra balcon, anh làm vườn đang đi vào. Bà gọi vọng xuống :

- Ai tới vậy ?

Anh làm vườn ngược mặt lên nhìn, anh đang bức mình vì con ranh tới làm rộn, nhưng cũng lễ phép trả lời bà chủ :

- Dạ thưa bà mấy đứa con nít nó phá.

Bà Nam Hưng trở vào, nhà cửa vắng vẻ quá. Mấy đứa con nít đứa đi học đứa còn ngủ trưa. Vân Hồng hình như không có nhà. Bà Nam Hưng cảm thấy cô con gái điều gì thay đổi. Vân Hồng không còn tươi vui nhí nhảnh, chăm việc như lúc trước. Nhưng bà cũng không ngạc nhiên gì. Gia đình như thế này ai còn sức để vui. Giờ này con hé hẳn rúc ở nhà thằng Thanh, mấy hôm nay có chuyện gì mà hai đứa điên thoại cho nhau, gặp nhau đều đều. Bà Nam Hưng không còn sức lo cho ai

nữa hết. Bà lo cho bà cũng không xong.

Quả thật, bà lo lắng tới bùng người ra, người mập không thể vì lo lắng một đôi tuần mà gầy sọp, bà vẫn cái dáng điệu núng nính mỡ, nhưng chỉ còn một thứ mỡ chảy nước được đựng trong một túi da rộng, bà có cảm tưởng khi bà đi, những bì thịt lúc lắc, lưng lắc chứ không còn núng nính săn cứng nữa. Gia đình sa sút, công việc làm ăn của chồng thất bại, những mối lo này không làm bà quay quắt khổ sở tới như thế, mà bà lo sợ đến thất thần vì tấm chi phiếu không tiền bảo chứng. Bà Lộc, rất tự nhiên, đã đem tấm chi phiếu của bà trả cho một người bạn khác, và bà đã đi Tây. Hôm qua một bà bạn đã gọi cho bà báo hung tin trên. Bà chỉ còn cách kiếm ra tiền, tìm người giữ tấm chi phiếu đổi lại trước khi người này giao cho luật sư truy tố.

Bà mất ăn mất ngủ, khi mệt quá bà thiếp đi. Tỉnh dậy, mối lo lắng lại vây kín tâm trí bà. Bà Nam Hưng chỉ còn nước than thở với bạn, và trong hoàn cảnh này chỉ có than thở được với bà Trung tá Môn. Bà gọi điện thoại cho người bạn mà trước kia bà không mấy ưa, nay đã chí thiết.

- Chị Trung tá có nhà không ? Chị Trung tá đấy hả ?
- Vâng em đây. Chị gọi có chuyện chi vậy ?

- Buồn quá, gọi cho chị nói chuyện vậy thôi.

- Tối em chơi đi. Chắc tối qua anh về muộn phải không ? Ngày, chị nên coi chừng...

Bà Nam Hưng chẳng còn lòng dạ nào mà ghen nữa :

- Chị Trung tá này....

- Chị đừng lo, để ý thằng chả, biết chỗ con đi ở rồi mình cho một trận là tổn ngay mà. Mấy đứa con gái ngày nay nó chết khát đàn ông rồi. Chị này...

- Tụi tôi già rồi chị Trung tá, nhưng tôi lo là lo vụ khác kia, vụ cái chi phiếu mà tôi đã kể với chị.

- À, cái bà Lộc hột soàn đó hả ? Thiệt cũng rắc rối. Chị đã tìm ra người cầm chi phiếu chưa ?

- Nào đã biết.

- Chị nên sẵn một số tiền.

Bà Nam Hưng lại làm tỉnh, bà không thể mở miệng nói thêm gì được về chuyện tiền nong này. Bà Trung Tá Môn :

- Ôi hơi sức đâu mà chị lo chuyện đó, đi lính không có thể nào họ cũng cho chị biết.

Bà Nam Hưng thở dài. Có lẽ bà Lộc đã cẩn thận dặn bà bạn lui lại ngày lĩnh tiền nên đến hôm nay mới chưa bị rắc rối. Bà nói :

- Có bác Vàng, thế nào bác Vàng cũng lấp liếm giúp mình chị nhỉ ?

- Chớ sao. Tôi vẫn bị như vậy hoài. Máy cô ở ngân hàng biết mình rồi, mỗi lần có ai tới lĩnh mà mình chưa kịp vọc-sê tiền, máy cô cũng nói đỡ cho mình bằng cách nào đó rồi quay điện thoại cho mình biết. Bộ chị kẹt tới vậy à ?

- Thì chị tính tôi có bao nhiêu nhà tôi mượn hết, ông lo chuyện làm ăn mà.

- Chị tin anh quá.

Một quả bom nhỏ gài trong tiếng cười vui của chị Trung tá cũng đủ làm bà Nam Hưng muốn té ngửa. Nhưng bà cũng cố gượng cười :

- Thì vợ chồng không tin nhau sao được chị.

- Ồ, được như chị cũng tốt.

Bà Nam Hưng thấy phải làm thế nào để quên ngay những nỗi phiền lo đang làm mục tâm hồn bà :

- Hôm nay ở đằng đó có gì lạ không ?

- Có. Lát nữa, giờ này mấy bà còn ngủ trưa. Chị tới chứ.

Bà Nam Hưng chần chừ :

- Để xem đã. Nhà đi vắng hết.

-Thôi tới đi. Bộ chị ở nhà làm cái cột nhà ? Ông đi chơi mình cũng đi chứ.

Bà Nam Hưng không còn thắc mắc gì nữa :

- Vâng, lát nữa tôi tới.

- Hôm nay có chị Chiêu, chị tới mà nghe chị ấy kể chuyện đi bắt ghen, vui chết được.

Lại chuyện bắt ghen. Hình như người đàn bà nào đến tuổi bốn mươi trở lên cũng hết tin tưởng chồng trung thành với mình. Đối với họ, người đàn ông ở tuổi này, có tiền bạc hỗ trợ dễ trở thành những kẻ đại gái nhất đời. Con gái buộc họ dễ như buộc cẳng gà, họ trở thành một hung thần trong gia đình, sẵn sàng làm vợ khỗ, con khỗ, tàn nhẫn như một kẻ vô lương, nhưng trước mặt gái, họ quên hết, ù lỳ, đàn độn như con bò vậy. Bà Nam Hưng nghĩ tới ông Nam Hưng cũng đang biến thành con bò ngu trước một cô gái nào đó, và lòng bà lại tràn

lửa ghen. Nếu bà biết lúc này ông Nam Hưng đang điên đầu vì nợ, vì con, vì sự nghiệp, danh dự, chắc bà có buồn tới mấy bà cũng ở nhà chứ không nôn nao mong tới góp mặt ở sòng bài như tâm trạng bây giờ.

- Được rồi, chắc chắn tới, Thôi chào chị nghe.

Bà Nam Hưng gác máy. Chiêu ? Chiêu là tên bà nào vậy nhỉ ? Chồng bà có khá giả không ? Ông ta có con gái lớn như chồng mình không ? Và có con gái lớn mà ông còn ôm con nít vào lòng không ? Chồng bà có thật như thế không nhỉ ?

Chồng bà, kẻ đầu ấp tay gối bao năm có thể phản bội bà, có thể vô lương với con cái như vậy ? Tội nghiệp bà Chiêu nào đó. Mà bà không vậy sao ? Cũng tội nghiệp bà nữa chứ. Bà ứa nước mắt. Bà quên rằng thời gian, đời sống vất vả cũng không đốt cháy nhan sắc, sức khỏe, và tâm hồn người đàn bà mau chóng bằng sự ghen tuông. Mà bà Nam Hưng, không những chỉ ghen tuông mà còn buồn phiền trăm ngàn thứ chuyện xoay quanh đó nữa. Nhiều phiền muộn lớn bằng nhau trong đó có sự phiền muộn về đứa con trai. Thăng Tuấn bây giờ không biết ra sao. Bà biết nó đã trốn thoát cảnh sát, ban đầu bà mừng lắm.

Nhưng sau này, bà thấy thà rằng nó bị giam, nó bị giải tòa rồi bà còn lo lắng cho nó được. Bà cũng có thể gặp nó, thăm nó hằng ngày.

Tuấn bỏ trốn, bà không biết con ở nơi nào, cực khổ ra sao. Nó còn ở Sài gòn này hay đã trốn ở một nơi khác.

Đã quá giấc trưa, nằm lại bà không thể ngủ, không ngủ bà chỉ có việc ngồi ôn lại chuyện này, nghĩ tới chuyện khác và khóc. Nước mắt của người đàn bà trên bốn mươi tuổi đầy tủi buồn, tràn đầy vì cộng thêm nước mắt tiếc nuối quãng ngày cũ. Đi ra đi vào, quay quắt nóng nảy, bà thay quần áo tới nhà bà Trung Tá Môn.

Sòng bài chưa đủ chân, các bà đang họp nhau tán chuyện gẫu nơi bộ sa lông bọc da thật êm. Nước ngọt, cam cắt sẵn để trên đĩa, cam, bom Mỹ, kẹo Pháp, nho tươi. Chị Đại Tá, chị Giám đốc, chị cựu Bộ Trưởng, chị Phụ Tá, chị nào cũng đầy đà. Chị Trung Tá đơn đả :

- A, bà chị đã tới. Linh thiêng. Tụi này mới nhắc tới chị xong.

Mấy bà xúm lại :

- Ngồi nghỉ một chút đã. Chị Hưng dùng chút cam cho mát.

Chị Trung Tá :

- Chị uống gì nào. Nước cam tươi hay cô-ca. Có thứ nước sâm Việt Nam nữa, chị ở mua ở chợ Tân Định, nấu ngọt lắm.

- Nước mía rẽ tranh há ? Tuyệt. Ở nhà em vẫn bảo tụi nó mua về nấu hoài.

Nhà chị Trung Tá từ ngày mở sòng bài luôn luôn đầy đủ đồ ăn thức uống. Chị bếp được dịp trở tài. Thật là cả chủ lẫn tớ đều có lời, chủ lấy xâu thẳng tay. Tớ thì không kịp đếm tiền thưởng của các bà lớn, đầy tớ trong nhà lúc nào cũng vui như Tết cả.

- Hôm nay chị Bếp còn đãi các bà bún riêu nữa chứ. Cái chị bếp này vui lắm các chị ạ, món ăn Bắc cũng lành, món ăn Nam cũng khéo. Chị lại biết làm món bánh lá chả tôm của người Trung nữa.

- Chị có tay nuôi người, chả bù con bếp nhà tôi nó cứ cho ăn món canh chua hoài. Nó chỉ biết nấu món ăn Tây, món Việt dở ẹc.

Một chị Đại Tá trề môi :

- Tui thì chịu, cơm Tây tui chịu. Tui thích ăn món Tàu, nhà tui có con Xẩm nấu cũng tạm được.

- Chị Chiêu sao không nói năng gì hết trời vậy ? Còn tức thẳng chả hả ?

- Tức chớ. Các bà không giúp gì tui hết.

- Thì hôm nào chị cho tui này gặp con nhỏ đi. Để tui biểu mấy thằng lính nó đem ra xa lộ một bữa. Nghe nói cái bồ của anh nhỏ xúu mà.

- Thì còn đi học. Đi học mới loạn chớ.

Chị Cựu giám đốc mỉm cười, nụ cười thật tươi :

- Tại chị cứ đề bê bồi thế. Kệ thằng chả đeo đào. Chị cứ đi ăn đi chơi. Chị nên đi Mỹ viện cho họ lột da mặt. da tay, cắt mấy nếp nhăn ở đuôi mắt. Có lẽ chị cũng nên sửa cái mũi cho cao lên một tí. Chị cứ nghe tui đi, thằng chả lại về lạy như tể sao đó mà.

Bà Chiêu :

- Biết thế nhưng mình chưa đi Mỹ viện lần nào. Ngại quá.

Chị Phụ tá :

- Việc gì mà ngại. Hôm nào tôi dẫn chị đi. Tôi quen mỹ viện này có tiếng lắm.

Hết chuyện đánh ghen tới chuyện sắc đẹp. Bà Nam Hưng góp chuyện không mấy hăng hái. Nhưng cũng không ai để ý. Bà Nam Hưng mới gia nhập vào cuộc vui của mấy bà, còn bỡ ngỡ. Bà ta nên nghe hơn là nói nhiều.

Mấy bà chị đại tá, giám đốc, phụ tá, cựu bộ trưởng nói chuyện không trừ một mục nào. Bà nào da mặt cũng trắng phau, da dẻ hồng hào. Họ là những khách ruột của những Mỹ viện. Bà Nam Hưng càng ngày càng thấy mình già nua, quê mùa, và còn lâu lắm bà mới theo kịp chúng bạn.

Lòng bà như đê trên miệng núi lửa. Sòng bài đã bày, bà cố để tâm vào từng con bài, nhưng có lúc bà như mù người đi, và bà thua mãi. Cái lối đánh bạc càng thua càng cay, và nhất là với những người mới biết đánh như bà Nam Hưng, chỉ có đâm đầu vào, mù mịt theo con bạc. Món tiền đem theo nướng sạch, nhưng không sao hết. Những bà bạn sẵn sàng cho mượn. Thì chị cứ cầm đi lúc nào trả em mà không được. Khi mười nghìn, khi mười nghìn, khi bà Nam Hưng đứng dậy, kể cả tiền mặt, bà nướng mất bốn trăm nghìn. Bốn trăm nghìn cho một buổi giết buồn phiền bà không thấy đắt gì. Bà lại ký chi phiếu trả nợ. Hai hôm trước bà cũng ký một cái tương tự như thế. Và có lẽ ngày mai, ngày mốt bà còn

trở lại nơi đây, theo thói quen bà cũng sẽ còn ký nữa.

Ai biết khi người ta xuống dốc thì ma đưa lối quỷ dẫn đường, thật lòng bà Nam Hưng đôi lúc muốn gượng mà không gượng nổi. Bà còn cao hứng hứa hẹn với bà Chiêu sẽ cùng đi Mỹ viện. Lột cái lớp da mặt cần cỗi, xưa cũ của gần một đời chỉ biết bếp núc, gia đình, bà sẽ lột xác. Cuộc đời còn quá ít ỏi, vội vàng níu kéo được chút nào hay chút đó. Bà cũng có thể bước mạnh dạn như họ được chứ. Tại sao không ?

* * *

Về nhà không thấy mẹ Vân Hồng lại bỏ đi nữa. Cô ra thư viện, cô muốn gặp Thục, giờ này muốn gặp nó chỉ có thể gặp ở thư viện. Con bé ra đây ngồi để quên mái gia đình đã hết ám cúng. Vân Hồng gặp Thục đang cắm đầu vào trang sách. Cô đến bên bạn, ngồi xuống.

- Thục.

- Ua, Hồng cũng tới thư viện à ?

- Đi tìm Thục đó chứ.

- Tìm có chuyện gì vậy ? Bộ Hồng có gọi điện thoại tới nhà hả ?

- Không, nhưng mình biết Thục ở đây. Bộ ở nhà để xem ông bà lâm trận à.

- Đẳng ấy có khá hơn không ?

Vân Hồng lắc đầu. Hai đứa nhìn nhau, hiểu và thương nhau bằng ánh mắt. Vân Hồng trông thấy Thục sút hẳn. Chắc cô cũng thế. Cô thấy người mình nhẹ nhõm, lâng lâng những buồn phiền.

Thư viện vắng vẻ, lác đác trên những dãy ghế một vài cậu, vài cô ngồi nghiền ngẫm. Mùa thi gần kề, các cô cậu không đi thư viện nữa, đi thư viện học thì ít mà để nhìn nhau thì nhiều. Vân Hồng rủ Thục :

Đi ra phố chơi đi. Thục lắc đầu :

- Thôi ngồi đây nói chuyện cũng được. Sao, ông bà già đã yên chưa ?

- Vẫn vậy, càng ngày càng ác liệt hơn.

Cả gần tháng nay hai cô mới trông thấy mặt nhau, nhưng họ vẫn nói chuyện với nhau qua máy điện thoại. Gia đình Thục đã đến hồi tan rã, không hàn gắn được nữa. Ông Phúc đã ở hẳn nhà cô vợ bé. Thục chua chát :

- Mình không thể tưởng tượng được có lúc gia đình mình chịu tai nạn đó. Hồng biết không, mình đã đi gặp

con nhỏ, hồi xưa nó học cùng trường với mình, dù nó lớn hơn mình hai tuổi nhưng không phải là lý do để nó làm công việc độc ác đó. Dĩ nhiên là cũng tại ông già một phần. Mình nói phải trái với nó, nhưng nó cũng chẳng còn biết sự phải trái nữa.

Và Thục vừa khóc vừa thuật chuyện cha. Ông Phúc đã tìm gặp Thục, năn nỉ cho ông được săn sóc Thục. Thục không trả lời, nàng không muốn có cử chỉ khinh bỉ cha, nhưng Thục không muốn nói, dù một câu chuyện gì với cha nữa hết. Thục đã gặp Lan, cô bạn cùng trường, nói chuyện đạo lý. Một đứa nhỏ như mình mà phải nói chuyện đạo lý. Hồng thấy nực cười chưa ? Thục mĩa mai :

- Mình khinh con nhỏ quá, dùng nhan sắc tuổi trẻ của mình để hạ một bạn gái cùng lứa đã là chuyện, tàn ác. Nó dùng tuổi trẻ, nhan sắc của nó để chà đạp hạnh phúc của một người đàn bà lớn tuổi, yếu thế không gì khôn nặn hơn. Tuổi trẻ phải có tự ái, có tự ái mà cũng phải có lòng nhân đạo nữa. Có tuổi trẻ rồi cũng có tuổi già nữa, Mình trông thấy mẹ mình, mình thương quá. Đã đành bà có những lúc ghen tuông quá sá, nhưng ai ở địa vị bà mới biết. Bà không còn một thứ khí giới nào ngoài những giọt nước mắt.

Vân Hồng nghĩ tới gia đình cô, cũng không hơn gì. Cô biết rõ hết những điều gì cha mẹ đang làm. Cô không thể khuyên lơn, an ủi gì Thục, những lời cô nói ra nó phản lại lòng cô.

Thục cầm tay bạn.

- Còn Hồng, thôi làm đám cưới cho nó yên thân.

Hồng ứa nước mắt. Ứa nước mắt thật dễ dàng mặc dù cô muốn giữ được sự bình tĩnh. Tại sao cô khóc nhỉ ? Có cái gì trong lòng cô vừa đặc lại, nhói đau. Cô muốn đưa tay lên bịt mắt vì một hình ảnh thường trực làm cô ghê tởm. John, chính hắn. Nụ môi hôn, tay chân cuống quýt, đôi mắt rực lửa. Vân Hồng đã mềm trong tay hắn ít nhất là mười lần để nghe hắn hứa hẹn công việc với cha. Quả tình John có lo, nhưng cô vẫn thấy công việc ù lỳ một chỗ. Cô không còn cách gì dục dã hơn nữa. Vân Hồng thấy nhục, có điều biết vậy mà vẫn làm không còn cách gì hơn. Và cô thực sự chờ đợi một điều ghê gớm nữa xảy tới, trong nay mai. Trong nay mai thôi. Cô nắm chặt tay lại.

- Phải không Hồng. Lấy chồng cũng là một cách giải quyết.

- Ủ.

- Anh chàng của mày có sốt sáng không ?

Vân Hồng cau mặt lại. Thanh đã có lần trông thấy cô đi với John vào một nhà hàng. Thanh nghĩ gì có trời mà biết. Nhưng sau đó, Vân Hồng có cảm tưởng Thanh lạnh nhạt hơn, đề phòng hơn, coi cô y như một thứ người cần được cứu vớt. Em giao thiệp với bọn nó làm gì. Không, đó là công việc của ông già. Nụ cười của Thanh băng quơ, ai mà cho chàng cù lần được. Anh ấy sắp thi rồi. Mà có lẽ hôm nay thi đây. Sao mình chẳng còn nhớ ngày tháng gì cả.

- Hồng à. Mình thấy Hồng làm sao đó. Kìa lau nước mắt đi chứ. Mẩn khóc thế.

- Mình khóc đấy à. Lạ nhỉ ?

Vân Hồng mỉm cười. Nụ cười của cô y hệt như cái mếu, nhưng cô không trông thấy. Chỉ có Thục trông thấy. Thục cảm thương bạn vô cùng. Hai đứa như tới gần nhau hơn nữa. Thục nghĩ tới Tuấn em của Vân Hồng, nghĩ tới tụi em trai ở nhà. Không còn chờ gì nữa vì thực sự chúng đã hư hỏng. Mà làm sao trách chúng được, cả gia đình cũng còn tan rã nữa là. Thục giận cha ghê gớm, cô muốn băng băng bỏ đi đến một nơi nào đó.

Nhưng đâu còn nơi nào có thể bình yên được nữa.

- Đừng khóc Hồng ạ.

Thục can đảm hơn. Mà can đảm hơn là phải. Gia đình Thục đã tan rã từ bao nhiêu năm, nhưng còn gượng đứng, tới bây giờ mới gục hẳn. Cũng không sao hết, con người ta vẫn phải sống chờ tháng ngày, vậy mà dòng đời trôi lặng lẽ, lặng lẽ mà không cần chờ đợi ai hết. Hai cô nhìn mặt nhau, mùa xuân trong mắt hai cô như ngấm rủ nhau phản bội.

Không lẽ khóc, Thục đùa :

- Thôi Hồng ạ, ta cứ sống. Chẳng chết con cóc nào. Đừng có rũ người ra như gái có chữa thể kia, Hồng.

Hồng cảm thấy chóng mặt, chóng mặt đến muốn rũ người ra thật. Một cục gì từ bụng đưa lên cổ, muốn lộn mửa ra ngoài. Cô nuốt mạnh, cổ và miệng sặc một mùi chua, cái cục từ bụng lại muốn chui lên nữa. Y như là gái có chữa ? Vân Hồng run lên, cô úp mặt vào vai bạn.

- Làm sao vậy, Hồng ?

- Không. Mà nói làm tao có cảm tưởng là có chữa thật.

Thục phá ra cười, nhưng Vân Hồng muốn khóc. Có lẽ điều ghê gớm đã tới rồi thật. Vân Hồng từ già bạn, cô tới nơi làm việc của cha. Ông Nam Hưng không có mặt. Cô thư ký cười rất tươi :

- Ông chủ vừa đi xong, Cô có đợi không ?

- Thôi, tôi về.

Vân Hồng cảm thấy ghê tởm nụ cười của cô thư ký. Thục đã nguyên rửa nhân tình của cha : Mày còn thua cả điểm, thua xa lắm, bởi mày độc ác, dã man hơn nhiều. Mày dùng nhan sắc, tuổi trẻ, học thức của mày để cướp hạnh phúc của một người đàn bà tàn tạ, cô đơn, mày đáng ghê tởm hơn bất cứ thứ gì ghê tởm trên đời này. Đối với Vân Hồng, cô thư ký cũng là một cái gì như thế. Nhưng cô tin ở cha, cha cô không thể là một người chồng, người cha phản bội. Nhưng khổ thay, đâu phải chỉ vì người đàn ông phản bội mà tan rã gia đình, còn nhiều thứ khác nữa. Nhân tình của ông Phúc là một người có học thức, còn đây, chỉ là một cô ký, cô ký dù sao cũng không đáng trách bằng. Nghĩ thế nhưng Vân Hồng cũng không thể cười với cô ta, dù chỉ nhếch môi một cái. Với vẻ mặt lẳng lơ, với lối ăn mặc đặc biệt quyến rũ, cô ta đã như thế nào với cha nhỉ ? Không, cô không còn tin tưởng cái gì tốt cái gì xấu trên đời này nữa hết. Cũng không chờ đợi mơ mộng gì, cô muốn lấp

hết mọi khổ đau, chán chường làm cô muốn phát điên.
Cô tìm tới John.

* * *

Khu biệt thự nằm trên một con đường đôi yên tĩnh. Bờ tường đóng cọc sắt cao, còn che khuất bên trong bằng những tấm tôn sơn màu xám. Cổng biệt thự đóng kín. Vân Hồng nhận chuông. Người đàn bà to béo ra mở cửa và cho biết ông cố vẫn không có nhà. Vân Hồng nhìn đồng hồ tay. Hơn sáu giờ.

Cô bước vào sân cỏ, những ánh nắng yếu ớt còn là đà trên thảm màu xanh êm ái,

- Tôi vô tội ông cố vẫn.

Người đàn bà không nói gì, bà ta khóa cửa lại rồi đơn đả đi tới trước, mở rộng cửa ở phòng khách. Vân Hồng ngồi vào ghế sa lông. Căn phòng khách này đã quá quen thuộc. Bàn ghế bọc vải dày, màu nâu non. Một kệ sách sát tường. Phía gần cửa sổ một cái bàn nhỏ, cao, kê một bình hoa. Máy nghe nhạc đóng nắp, lóng bóng. Trên tường treo mấy bức tranh vẽ cảnh thành phố Sài gòn, bờ đường với một đứa bé bụng ỏng, thằng bé đứng nhìn ai không biết. Cũng có thể nghĩ là nó nhìn một người Mỹ đi qua. Cảnh bến sông Sài gòn, tranh thiếu nữ Việt

Nam áo dài. Cái gì Việt Nam John đem treo trên tường. Những ức tranh này Vân Hồng thấy bày bán rất thường hai bên hè phố với chữ ký tác giả không bao giờ đọc nổi.

- Cô uống gì ?

Người đàn bà to béo, kẻ coi nhà, nấu bếp cho John hỏi. Vân Hồng không nhìn bà ta.

- Đá lạnh.

Phía bên trái cô, treo bức tranh vẽ một người mọi, cổ và tay đeo đầy vòng bạc. Người thượng nhe răng cười như không bao giờ biết mỏi miệng. Vân Hồng không nhìn về phía đó, cô vẫn thấy y nhẵn răng cười. Làm gì có một cuộc đời vui vẻ thế không biết.

Cô nhặt một cuốn sách cầm cúi đọc. Cô không hiểu sách nói gì vì cô chỉ cần giết thì giờ. Bây giờ có âm nhạc cũng đỡ. Nhưng cô không đứng lên mở máy hát. Đương đầu với sự im lặng làm cho cô có cảm tưởng mình can đảm nhất đời. Kể cả bức tranh người thượng cười hết ga cũng yên lặng nốt. Cô cũng không lấy chi làm buồn cười.

CHƯƠNG KẾT

Ngày hôm nay như có dấu hiệu báo tin sắp tận thế. Vậy mà ông Nam Hưng còn quay quắt sao ông trời chưa sập xuống cho rồi. Mà cũng y như trời sập thật. Ông Nam Hưng đã hoàn toàn bị phá sản.

Không còn văn phòng để ông tới làm việc. Xe hơi vẫn còn đó, nhưng ông đi ra đường làm gì lúc này nữa. Ông giống một người bị con bệnh hành quá lâu, bệnh không lấy gì làm nặng, vậy mà cái chết bỗng tới một cách không ngờ. Mà thà chết đi, chứ ông, ông đang trong cảnh rầy đành đạc. Cùng một lúc mọi việc đều vỡ tan. Thăng Tuấn bị bắt lại, mấy tấm chi phiếu của bà Nam Hưng bị lộ, bà còn đeo thêm một mớ nợ nần vì cờ bạc. Nhưng cũng chưa kinh khủng bằng việc xảy tới cho Vân Hồng. Vân Hồng không dấu diếm gì cha hết. Mới đây, ông muốn gượng phần nào cho con, bằng mọi cố gắng lo cho ông Nghĩa đủ số tiền để Vân Hồng ra khỏi nhà trước khi căn nhà này cũng rạn vỡ, ông biết tin Vân Hồng có thai với John. Ông không tìm đâu ra John nữa, hấn bị đổi về Mỹ bất thần, giao kèo ngôi nhà coi như vỡ, vỡ luôn cùng với trăm mối dây nợ khác. Món tiền đã đưa cho ông Minh Nghĩa nhưng thái độ của cậu Thanh đã khác lạ.

Cái gì xung quanh ông cũng mong manh hết. Số phận ông cũng mong manh. Thức ăn sáng dọn từ lúc bảy giờ, tới mười giờ vẫn còn nguyên trên bàn. Ông đi lui đi tới. Sao không có chuyện gì lạ hơn nữa hết ? Gia nhân vẫn làm công việc thường ngày. Chị Bép đi chợ, anh làm vườn quét sân, chị Năm lau nhà cửa. Họ làm việc chắc chắn, họ không hề lo âu gì hết, vì bao giờ, ở đâu, họ chẳng làm những việc như thế. Ông ngồi xuống ghế. Từ nay, đây không còn là căn phòng làm việc của ông nữa. Ông còn việc gì để làm nữa đâu, giấy tờ sách vở nằm im lìm như chờ đợi một ngọn lửa thiêu rụi. Hoàn toàn vô tích sự.

Bà Nam Hưng chưa dậy, bà còn nằm vùi trong phòng. Bà cũng không hơn gì ông, nhưng bà là đàn bà, bà yếu đuối, bà chịu đựng không nổi, nằm một chỗ sẽ không bị ngã. Đứng lên, bà không còn gì để nương tựa hết. Ông Nam Hưng không một lời oán trách vợ, bà càng cảm thấy xấu hổ đến muốn chết đi. Đêm hôm qua, hai ông bà ngủ với nhau trong một phòng, bà Nam Hưng quay mặt vào vách. Họ ngủ rất ít, nhưng cũng không thể nói gì với nhau, vô lễ nói đi nói lại những điều không làm họ biến mất trong đêm dài được. Ông Nam Hưng quay điện thoại cho bạn, mà bạn ông còn ai ngoài ông Nghĩa.

Dù sao cũng phải cứu vớt cuộc đời Vân-Hồng. Miễn là lo tổ chức đám cưới, mọi chuyện khác dàn xếp sau. Giọng ông Nghĩa cũng bớt thân thiện

- Bác Nam Hưng đó hả ? Chuyện gì vậy bác ?

- Bác có rảnh không ? Tôi muốn gặp bác bàn tí chuyện. Chiều nhé.

- Chiều nay à ? Để tôi coi nào. Chiều nay họp. Tôi nay đi ăn với ông Việt. Vài hôm nữa được không bác.

- Có cháu Thanh ở nhà không bác. Hay tôi nói chuyện với cháu cũng được.

- À, chắc chuyện mấy đứa nhỏ hả ? Báo tin bác mừng, thằng Thanh đậu rồi. Nhưng cháu yếu quá. Nó vừa xin tôi cho nó đi Đà Lạt vài tuần dưỡng sức. Để coi nó có nhà không ? Hình như nó đi đâu rồi bác... À, số tiền của bác tôi còn để đây. Chả bao lâu, tôi đã xoay được chỗ khác để tôi gửi lại bác dùng. Thấy hồi này bác cũng kệt...

- Không sao mà...

- Không, tôi xoay được rồi bác. Món này bỏ lăm. Hôm nay đi ăn cũng vì việc đó... À, bác có chuyện gì nữa không, tôi phải đi...

Ông Nam Hưng muốn lịm người. Bây giờ xung quanh ông chỉ còn sự vắng lặng, vợ con đi ra đi vào, không dám nhìn mặt nhau. Vân Hồng giờ này không có nhà, đã đi đâu từ sáng sớm. Ông Nam Hưng cũng không dám nhìn mặt con gái, ông xấu hổ lắm. Một người cha như ông là hết xài rồi. Mọi lỗi lầm của cuộc đời Vân Hồng ông gánh lấy trách nhiệm.

Nơi bàn làm việc của ông còn một đồng giấy tờ, thư từ. Những giấy tờ đó như để thiêu đốt cuộc đời còn lại của ông. Giấy nợ, giấy dực tiền, giấy ở ngân hàng báo tin về những chi phiếu của vợ ông. Và món nguy nan nhất là món tiền chính ông nợ ngân hàng, số nợ này để cất lên tòa building đồ sộ đang bỏ không. Ông đi xuống nhà, mấy đứa nhỏ đang chơi ở sân. Ông bế đứa con gái út lên, con bé giống Vân Hồng thừa nhỏ như hệt. Con bé thông minh, duyên dáng, mũm mĩm làm ông tan nát cõi lòng.

Vân Hồng hỏi xưa cũng thế, ông đã đặt bao nhiêu hy vọng vào con. Vậy mà...

Ông bế đứa con gái lên tay. Con nhỏ đưa bàn tay hóp nhẹ vào mũi cha, cười đùa :

- Hôm nay ba không đi làm, ba ở nhà chơi với con nhé.

- Ủ.

- Ba ơi, con không muốn học đàn nữa, đánh đàn cả ngày mỗi tay quá hà.

- Ráng lên con. Học đàn vui chứ.

- Đi chơi vui hơn.

- Con không thích học đàn vậy còn ưa tới trường không ?

- Không, Ba cho con ở nhà đi ba.

- Tại sao vậy ?

- Tại cô giáo có cái thước dài thật dài... Bấy nhiêu nè...

Ông cười, chút hạnh phúc gia đình làm ông ngất ngây.
Con bé lại hỏi :

- Sao ba không đem anh Tuấn về. Chị Năm nói anh Tuấn bị bắt, làm sao mà bị bắt hử ba.

- Không phải đâu. Ba gửi anh ấy đi Đà Lạt học. Bữa nào anh về.

- Con thấy nè, cảnh sát tới bắt.

Ông Nam Hưng thở ra. Thở ra như đã thành một thói quen, như một căn bệnh, khi nào lòng ông đầy những hơi buồn, ông phải thở ra thật dài cho hơi bay ra bớt. Chị Năm thấy con bé nhõng nhẽo với chủ, vội chạy ra dẫn con bé đi chỗ khác. Ông Nam Hưng định trở lên lầu thì nghe có tiếng chuông. Anh làm vườn mở cửa. Ông nhìn thấy một con bé đang nhìn vào lấp ló. Còn anh làm vườn thì có vẻ hơi gắt gỏng :

- Không có ai hết. Muốn gửi gì đưa tôi cầm giùm cho.

Ông đi ra. Con bé trông thấy ông hỏi :

- Ông có phải ông già của Tuấn không ?

Nghe nói tên Tuấn, ông Nam Hưng quên giọng hỏi chưa như dấm của con bé. Ông vội vã :

- Phải, bác đây. Cháu có tin gì của nó. Cháu vô đây. Vô đây đã.

Con bé đó là Sylvie Hằng. Sylvie nhìn ông Nam Hưng, nhìn ngôi nhà to lớn, khi vào tới trong phòng khách, cô càng thấy sự giàu sang của gia đình Tuấn, nhưng cô không ngạc nhiên gì. Gia đình cô cũng chẳng thua gì. Hằng không ngồi, ông Nam Hưng cũng đứng, ông nói :

- Đâu, chuyện gì cháu cho bác hay.

Sylvie chìa ra cái thư đã nhàu. Ông Nam Hùng mở ra đọc. Thư của Tuấn viết cho ông trước ngày bị bắt, không có gì ngoài việc xin tiền. Ông thần thờ :

- Nhưng nó bị bắt lại rồi mà.

- Vâng.

- Cháu là bạn của nó ?

- Bạn.

- Cháu tên gì ?

- Sylvie Hằng.

Ông Nam Hưng choáng váng. Con bé này ông đã gọi điện thoại và suýt nữa ông đã ngắt đi. Thấy ông Nam Hưng nhìn mình chăm chăm, Sylvie Hằng cười :

- Bộ tui có gì lạ lắm hả ?

- Không, bác có gọi điện thoại cho cháu một lần, hôm thằng Tuấn trốn khỏi nhà giam, bác tìm cháu để hỏi thăm tin tức.

- Vậy hả.

Sylvie lại nhìn ông, nói tiếp :

- Trông bác cũng quen quen. Tụi này đi bum nhảy với mấy khứa lão là thường. Bác có hay đi bum không ?

Ông Nam Hưng muốn toát mồ hôi :

- Không. Mà sao cháu lại hỏi thế ?

- Ông già của tui đi hoài. Mỗi lần thấy ông là tui phải trớn.

Ông Nam Hưng không muốn nghe thêm nữa, ông nói:

- Cháu tới để đưa thư của thằng Tuấn. Bây giờ nó bị bắt lại rồi. Bác cũng cảm ơn cháu.

Thấy con bé chưa chịu đi. Ông Nam Hưng hỏi :

- Còn gì nữa không ?

Con bé chỉ vào lá thư :

- Tiền.

- Tiền ?

Sylvie gật đầu :

- Ủ. Bác đưa cho tui. Anh ấy bị bắt thì tui tiêu. Tui đã nuôi anh ấy.

- Cháu có gặp thằng Tuấn không ?

- Đi thăm đều đều. Bểng tụi này nuôi mà.

Không hỏi han thêm nữa, ông Nam Hưng móc hết tiền trong túi đưa cho Sylvie. Con bé cầm tiền đi ra không một tiếng cảm ơn. Sau tiếng chào bác cho có chuyện để rút lui. Sylvie đi một lèo ra cửa trước đôi mắt mở hết ga của ông Nam Hưng. Đến khi con bé đi khuất, tay ông Nam Hưng còn bỏ trong túi, ông có cảm tưởng như chuyện vừa xảy ra không thể ở ngoài một giấc mơ. Nhưng rõ ràng ông vừa gặp con bé kỳ quặc đó. Ông lật đật đi gọi điện thoại cho ông Quỳnh. Ông Quỳnh không có ở đầu giây, nhưng một nhân viên quen cho ông biết Tuấn bị bắt lại trong một tổ chức khác. Họ tóm được ba bốn tên trong khi một tên đi giật dây chuyện, bị bắt và khai tên cùng chỉ điểm chỗ trốn của đồng bọn. Lần này thì ông không còn đủ sức cứu gỡ cho con nữa.

Ông nhìn lên tường, bức ảnh hai vợ chồng ông chụp chung ngày nào, trẻ trung, chan hòa hạnh phúc. Hai khuôn mặt trong ảnh như những kẻ nào đã xa lạ, hoàn toàn đã tách ra khỏi con người ông và ông nhìn họ thèm thuồng, mơ ước. Ông phải quay mặt đi. Không, căn nhà

còn vững chắc lắm. Căn nhà chỉ sụp xuống khi ông bị tịch biên tài sản. Mà điều đó như đã bay tới, đậu ngay giữa mũi ông rồi.

Bởi vì ông bắt đầu thấy nhột mũi.

Bây giờ thì Vân Hồng biết rõ một trăm phần trăm Thanh không phải là người cù lần. Sự quyết liệt của Thanh làm cô cảm thấy mình bé nhỏ. Cô đã phải run rẩy, hổ thẹn đến muốn chui xuống đất khi nghe tiếng cười không chút gượng gạo nào, tiếng cười hờ hững, cố gắng không mĩa mai lại chọc nát cõi lòng cô. Hai người đi ra khỏi quán nước, Vân Hồng cố gắng giữ những giọt nước mắt sẵn sàng lăn bất tận trên khuôn mặt đã méo mó vì tủi nhục.

Thanh đưa Vân Hồng về bằng xe hơi của ông Nghĩa, và vẫn với giọng nói hết sức ôn hòa, không chút giận hờn :

- Vân Hồng, em đừng buồn. Mỗi người đều có một số phận. Em can đảm lắm, anh mong em sẽ có đủ can đảm để gây dựng một hạnh phúc mới. Anh đành chịu tiếng là ích kỷ, hèn hạ. Hèn cũng được, vì thật ra anh không có can đảm để chịu những sự dày vò. Có thể người ta cho anh là đồ cù lần, xưa như trái đất. Anh biết em chỉ là một nạn nhân của xã hội trưởng giả, em đáng thương

hơn đáng trách. Nhưng phần anh, như anh đã trình bày với em, dù yêu quý em đến mấy, anh cũng không thể nào để mang tiếng vì cái ghế chính trị của ông già mà lấy em. Thật ra thì chẳng phải thế, nhưng miệng tiếng đã thế. Chúng ta sống trong một xã hội, chúng ta không thể coi xã hội không là gì được. Anh ăn nói vụng về, nhưng anh biết là em hiểu.

Vân Hồng hiểu lắm. Trước đây cô đã gặp Thanh để khóc lóc, kể lể mong đánh vào sự mềm lòng của Thanh. Thanh chẳng phải là người mềm lòng, cũng chẳng phải là người cù lần để Vân Hồng đem ra làm bình phong che đỡ. Sự từ chối quyết liệt của Thanh làm Vân Hồng càng kính trọng Thanh hơn, và tiếc thay khi nàng hiểu ra thì tất cả đã muộn.

Nếu Thanh nhận lời, vì mê sắc đẹp của Vân Hồng, vì dễ bị lôi cuốn bởi nước mắt, Vân-Hồng sẽ không phục chàng một chút nào hết, và mừng rỡ vì đã có một tên cù lần vào gánh hết gánh nặng sự lờ lăm của cô. Đã có biết bao người nhận đứng ra làm kẻ anh hùng giữa đường cứu người mắc nạn như thế. Những vị anh hùng rom này không được nạn nhân cảm ơn bao giờ, vì sự mềm lòng dễ bị lừa gạt lúc đầu đã cho các cô một chiến thắng vẻ vang nhất đời, vì sau đó, chẳng còn dịp nào để chiến thắng lớn hơn, dù các cô sẵn sàng cầm hàng chục cái

sừng trâu lên đầu kẻ đại đột. Đó là lý luận của Thục khi cô bàn về hôn nhân đứng đắn.

Bây giờ cô biết rõ giá trị của sự chờ đợi. Cũng có thể Vân-Hồng gương được trước khi ngã vào tay John, cô không gương được vì cô hết sức chờ đợi nỗi Thanh. Một phần vì công việc của cha, một phần vì cô hốt hoảng với tuổi trẻ quá ít ỏi. Cô muốn nói với Thanh điều đó, nhưng bây giờ đã hoàn toàn muộn. Sự im lặng còn vót vát được phần nào. Giọng Thanh :

- Em hiểu chứ Hồng. Em không trách anh chứ ?

Vân-Hồng gật đầu và những giọt nước mắt đã tràn vỡ sự cố gắng. Vân Hồng khóc nức nở :

- Trước đây em không hiểu anh. Em đã tự giết em. Em chịu sự lỗi lầm này.

- Không, anh chỉ là một thằng cù lần không hơn không kém. Trước sau cũng vậy. Anh biết gia đình em sẽ trách anh, anh chịu mọi lời trách. Nhưng riêng với em, lúc nào anh cũng quý Hồng. Điều làm anh quý mến Hồng vì sự thành thật. Không phải anh không biết những việc làm của Hồng nhưng Hồng cũng không dấu anh.

Vân Hồng ngừng khóc, cô không muốn trở thành một kẻ yếu đuối quá. Cô đã khóc bao nhiêu ngày rồi vậy mà

nước mắt không hề cạn. Cô nói :

- Vâng, em sẽ nghe lời anh. Em sẽ cố gắng.

Và không biết cố gắng cái gì, cố gắng làm gì, cô nói đùa trong lúc muốn nắc lớn :

- Em sẽ cố gắng kiếm một thằng cù lần. Thế nào cũng có thằng cù lần.

- Đừng nói thế Hồng ạ.

Nhưng xe đã tới nơi. Họ còn thân ái với nhau được như thế cũng là điều đáng mừng. Chúng ta có còn gặp nhau nữa không ? Không ai hỏi và cũng không ai trả lời. Hình như cả một lớp bụi sau xe Thanh bay vào mắt Vân Hồng làm cô mờ mịt.

Căn nhà của cô sao lặng lẽ quá, như mọi sức sống đã bị dồn ra, tan loãng hết vào bầu không khí bên ngoài. Cô đi lên lầu, gian phòng khách vắng teo, chắc chẳng bao giờ còn trở lại cảnh rộn rịp của tháng ngày cũ. Cô thấy cha ngồi trong phòng làm việc, ông chỉ ngồi mà không làm gì hết, không cả hút thuốc lá nữa. Cô muốn tránh cha, nhưng ông Nam Hưng đã gọi :

- Vân Hồng.

Vân Hồng vào phòng làm việc. Ông Nam Hưng như già đi cả chục tuổi nữa. Cô chăm chăm nhìn vào bàn tay của cha đặt trên bàn.

- Dạ ba gọi ?

- Hồng, con vừa đi đầu về đó ? Con gặp Thanh phải không ?

Vân-Hồng gật đầu :

- Thưa ba vâng.

Khuôn mặt Vân-Hồng đã dày sự chịu đựng. Không biết con ông có đủ sức gượng được không.

Ông cứ hỏi :

- Chuyện ra làm sao ? Con ngồi xuống nói cho ba nghe đi.

Vân Hồng vẫn đứng :

- Chúng con vừa gặp nhau. Anh Thanh là một người tốt, có liêm sỉ.

Ông Nam Hưng chột mừng, ông hỏi vội vã :

- Vậy là...

- Thừa ba, chúng con đã dứt khoát. Con không thể lừa dối anh ấy được. Với lại anh Thanh không phải là hạng người dễ bị lừa dối.

Hơi thở ra của ông Nam Hưng biến thành tiếng thở dài tuyệt vọng. Vân-Hồng đứng xoắn hai bàn tay vào nhau. Cô biết sự đau đớn của cha, nhưng cô không biết làm sao hơn, lòng cô cũng đang tan nát.

- Hồng, con chịu đựng được không con ?

Giọng ông Nam Hưng nghẹn ngào như sắp khóc. Một người đàn ông mà phải khóc ? Vân Hồng không thể tưởng tượng nổi. Cô cũng không muốn trông thấy cảnh đó.

- Con chịu được. Xin ba cứ để con lo lấy,

Vân Hồng...

Con không làm bậy đâu mà ba lo. Con xin ba để hết tâm trí vào việc của ba để cứu vãn gia đình.

Ông Nam Hưng muốn nói : Ba lo cũng hết nổi, nhưng ông gượng lại kịp. Ông nhìn con, có cái gì ghê gớm như rình rập trên mặt con gái ông, ông có cảm tưởng như nó sắp làm mờ xóa hết những nét xinh đẹp thanh nhã trên gương mặt con gái. Ông không cần nhìn đâu xa, hình

ảnh Vân Hồng đã biểu tượng sự tan nát. Con gái ông đã bao lần cắn răng, nén khóc, vật vã và nguyên rửa. Phải nguyên rửa chứ. Cuộc đời quả là khốn nạn. Nhưng ông nguyên rửa cho ai nghe, chính lời nguyên rửa lập đi lập lại, vang dội trong đầu ông làm ông muốn điên khùng được. Và thậm chí tận tim gan, ông thấy ông mới là kẻ khốn nạn. Khốn nạn, khốn nạn quá. Bây giờ ông không chỉ nhột ở mũi nữa, mà sự nhột nhột đã bò khắp người ông, rần rần khắp thịt da, cắn rứt, bần thần. Ông biết ông không còn ngồi yên, nằm yên được nữa. Nhưng không nằm yên, ngồi yên thì làm cái gì bây giờ. Làm cái gì bây giờ hở con ? Sự câm nín của Vân Hồng làm ông nổi gai ốc. Ông nói như trả lời chính mình :

- Cố gắng. Không thể biết sẽ ra làm sao nữa.

Và ông nghiêng răng :

- Khốn nạn. Khốn nạn quá.

Một tia chớp xẹt vào mặt làm mặt Vân Hồng đen thui. Một cái tát quá mạnh đến mất hết cảm giác, một mũi tên xuyên thủng, hay mạch máu vừa đứt. Khốn nạn. Tiếng than của ông Nam Hưng, không, đó là tiếng nguyên rửa cô. Phải, tất cả danh dự gia đình cô đã chà dưới gót chân cô. Cô đáng bị nguyên rửa.

- Vâng, thưa ba, quả là khốn nạn. Con xin ba đừng để tâm tới đứa con gái khốn khổ này nữa.

Vân Hồng quay đi. Cô sợ đứng thêm một phút nữa cô sẽ ngã xuống nền gạch. Thà ngã xuống rồi chết luôn, đằng này cô biết cô không chết, rồi cô cũng phải gượng dậy, phải sống, coi như mình vừa đóng kịch lộ bịch. Đi cho mau, miễn là đi khuất căn phòng, khuất khuôn mặt đã đóng thành sáp của cha. Làm sao cô đi khuất luôn đời cô nữa.

Ông Nam Hưng rụng xuống ghế, ông ngheo cổ, muốn đưa hai tay lên đỡ cái đầu lảo. Nhưng làm thế cũng chẳng ích gì. Cái đầu quả là một kẻ thù khủng khiếp, bao nhiêu chuyện nó cũng chứa đủ, nhớ đủ, và ông quay cuồng. Chính cái đầu nó đã phản ông, chính ông cũng phản ông nữa.

Bà Nam Hưng đã dậy. Ông nghe tiếng dép của bà ở phòng ngoài. Ông cũng muốn nhìn mặt vợ một chút, người đàn bà thân thiết với ông một đời đó có thể làm ông yên tâm được chút nào không ? Ông đi ra. Lại làm nữa. Trông thấy bà như trông thấy thêm một cảnh tan nát. Bà Nam Hưng sửa soạn đi đâu đó. Trông thấy ông bà không cười nổi :

- Mình đi đâu đó ?

- Ở nhà ăn cơm trước, trưa nay tôi ở đằng nhà chị Trung Tá.

Ông tới bên vợ :

- Mình tới đó đánh bài ?

- Mình đừng nhắc tới chuyện đó nữa. Tôi tới để nhờ chị ấy thu xếp mấy chuyện về tiền bạc.

Ông cười cay đắng :

- Mình tin được con mụ đó giúp mình ?

- Thì tôi còn biết làm sao nữa.

Ông Nam Hưng cũng không biết làm sao. Ông đành nói :

- Ừ thì mình cứ đi.

Bà Nam Hưng đi rồi, ông lại buồn quá, lo quá. Ông cũng đi xuống nhà. Những gia nhân của ông vẫn làm việc chăm chỉ, trông thấy ông họ càng làm việc chăm chỉ hơn. Chưa bao giờ ông có thì giờ để ý chuyện nhà, để ý tới gia nhân.

Họ sao sung sướng quá, không có một vết gợn gì trong mắt họ hết. Nhưng mà họ cũng có tâm sự riêng

chớ. Chị Bép, đã có lần ông biết được chị có chồng, chồng đi lính chết. Chị Năm thì chồng chết trong tai nạn xây cất. Anh bồi có hai ba đứa con đi trận chết hết. Còn anh làm vườn, một đứa con trai chết, một đứa bị thương què quặt. Ông ra sân, nói chuyện với anh làm vườn :

- Lâu nay không thấy chú xin về quê ?

- Dạ thưa ông chủ, dưới quê của con còn chi mà về. Dạ người ta bỏ làng đi hết.

- Thằng con của chú đâu ?

- Dạ vừa mới nghe tin chết. Dạ chết đâu ở ngoài Trung.

- Ủa, hồi nào mà chú không về làm đám ma.

- Dạ có lượm được xác đâu mà làm đám ma. Dạ mất xác.

- Chú còn ai không ?

- Dạ có ba đứa, chết hai đứa. Còn một thì què. Dạ cực quá chẳng nuôi được nó. Nó làm lấy nó ăn, lâu lâu tới thì để xin tiền. T

hãy ông chủ vui vui, anh làm vườn kể chuyện :

- Dạ đánh nhau lớn lắm ông chủ. Dạ chị Bếp kể chuyện trong xóm chị ngày nào cũng có người chết, dạ người ta chở hòm về giao tận nhà. Dạ con như thế này mà cũng còn khá, nhờ ông bà thương cho ăn ở giúp đỡ. Người ta còn khổ nữa. Dạ chiến tranh chớ không thì tụi con về quê làm vườn, sống sung sướng lắm.

Anh làm vườn ao ước một điều quá giản dị, nhưng mà khó khăn vô cùng. Ông Nam Hưng nhìn bộ dạng tươi vui của anh mà thèm, anh ta không còn vợ, còn con, không còn sự ràng buộc nào hết.

Lâu lắm, ông không để ý tới tình hình chiến sự. Hàng ngày đọc báo, đọc báo là để cho biết mọi chuyện xảy ra. Ông biết có chiến tranh, nhưng chiến tranh ở đâu, không phương hại gì tới sự nghiệp, đời sống của ông hết. Ông nghĩ như thế là làm quá. Xung quanh ông, bao kẻ là nạn nhân của chiến tranh của một xã hội tan rã, và nay tới lượt ông. Cái xã hội trưởng giả mà hàng ngày ông giao thiệp không còn một chút giá trị nào cả.

Ông cũng nghĩ tới một vài người bạn, giờ này ông Nghĩa đang chạy quỳnh quáng để vận động, ông Phúc thì vui với cô vợ bé mới nhưng lòng thì cũng đã nát vì sự tan vỡ gia đình. Ông Vàng, với bên ngoài giám đốc một ngân hàng giàu sụ, nhưng cũng đang quét từng lớp vôi mới lên trên nền tảng mục vữa. Không có cái gì trên

đời này chắc chắn hết, ông biết thế, nhưng ông vẫn ao ước sự chắc chắn, ông chỉ có thể làm người.

Ông cũng không thể nói chuyện với người làm vườn lâu hơn nữa, ông lại lui thủ đi lên lầu, ông vào phòng làm việc. Để khóa laptop, ông mở một chai rượu và gọi người nhà lấy nước đá. Ở phòng Vân-Hồng bỗng vang ra tiếng nhạc. Một bản nhạc thật vui, kích động. Để làm gì thế nhỉ ? Ông thương con đến ứa nước mắt.

Đi qua bên kia cuộc đời. Có gì ở bên kia cuộc đời nhỉ? Một màn bí mật, ngàn đời bí mật. Giả dụ khi mình chết rồi, nằm trên cái giường này rồi không biết gì nữa hết. Người ta đem chôn mình, mình mục rã dưới đất.

Vân Hồng đưa bàn tay mình lên coi. Bàn tay này mục dưới đất. Cô đưa tay sờ khắp hông. Thân thể xinh đẹp này cũng mục. Và cả khối óc thông minh này không còn nơi nương tựa nữa. Nó đi đâu. Không, cô không có can đảm chết. Cây cỏ đẹp, hoa lá đẹp, đời sống đẹp, chỉ có mình chết đi, mình thiệt biết bao nhiêu. Mà sống. Sao cũng ê chề quá. Cuộc đời thiếu nữ của cô qua từ bao giờ rồi, qua lâu lắm rồi. Cô sắp có đứa con. Một đứa con với một chuỗi ngày cô quạnh. Tại sao có con mà lại còn cô quạnh nữa ? Một đứa con, một đứa con lai, tóc vàng, mắt xanh, không giống ai hết. Cứ suy nghĩ triền miên, đầu óc cứ bình bình, đau nhức triền miên.

Cô ghê sợ hiện tại và cả tương lai đầy dọa. Cô nhớ lại lời bạn : Mày cố gắng lên Hồng ơi, mày thiếu não quá vậy. Đâu chỉ có một mình mày lỗ lăm. Ông trời công bằng lắm, làm đàn bà là tội, là khổ. Thiệt quá khổ. Cho nên ông trời ông thương, cho một số đàn ông ngu để rước những con đàn bà trời đánh không chết. Trường hợp của Vân Hồng còn nhẹ nhiều, vì gia đình, vì hoàn cảnh. Mày xin đi Đà Lạt trốn thời gian, để xong về Sài Gòn lại phây phây ra đó mà. Khi, làm như con gái trên đời này phải trinh tiết mới lấy được tâm chồng.

Thục nói thế để an ủi cô. Vân Hồng biết Thục là một đứa con gái kín đáo, nề nếp. Cô không muốn mang tiếng mình hư vì có một ông cha không ra gì. Vậy là Vân Hồng không ra gì hết. Cô đưa tay lên coi lần nữa. Cắt cái gân máu này, mình chết ở đây giờ này không ai biết hết. Cô lại rùng mình ghê sợ ngay ý nghĩ của mình. Cái đầu sắp điên rồi, mắt sắp khóc rồi, chân tay lại muốn vật vã. Cô bật người dậy đưa tay vặn máy nghe nhạc. Quên đi một chút, sống một chút. Có được không ? Chân cô muốn nhip. Điệu nhạc ồn ào hết cỡ. Quên được không? Có được không ? Sống được không ? Nhạc vui, kích động như thế này làm sao mà chết cho được.

Đời sống cám dỗ. Chào thua cho xong.

- Còn cách nào nữa không ? Mình.

Bà Nam Hưng nhìn ông chờ đợi. Ông Nam Hưng buông đũa đứng dậy, ông chưa đi ra khỏi bàn ăn :

- Thôi thì nó tới đâu nó tới.

Bà Nam Hưng bật khóc :

- Mình, hay mình bán cái bun-đỉnh đăng đó đi.

- Bán cũng không được nữa. Mỹ rút hết, Sài-gòn đã có cả chục cái bun-đỉnh bỏ không.

- Mình...

Ông Nam Hưng đẩy cái ghế ra, ông cố nhẹ tay để tránh tiếng động khó chịu :

- Thôi mình đừng khóc nữa. Khóc cũng không cứu vãn được gì.

- Mình gặp bác Vàng, bác Thịnh chưa ?

- Gặp đủ mặt. Không hơn gì. Thôi mình đi nghỉ đi.

Ông bỏ đi ra sân. Người nhà bật đèn ở hiên nhà cho ông chủ ngắm cảnh. Nhưng ông lại bỏ lên lầu. Bà Nam Hưng nín khóc, bà sợ kẻ ăn người ở trong nhà trông thấy. Bà cũng đi lên lầu. Bà đứng bên ông :

- Em đã qua bên anh Tham, anh ấy không giúp được gì.

Ông Nam Hưng :

- Anh ấy cũng sắp như mình. Tất cả chỉ là cái vỏ.

- Hồi nãy em đỡ con Hồng ra ăn cơm. Nó không chịu ra.

- Nó làm gì trong đó.

- Nó nghe nhạc, suốt ngày nó vặn nhạc ồn ào. Hồi nãy em mắng nó, nó mới tắt đi được một chút đó.

Ông Nam Hưng thở dài, thở một hơi thật dài mà trong bụng ông vẫn còn nặng chịch. Con gái của ông cũng như ông, không còn việc gì để làm và không lý chỉ để khóc, khóc ngày đêm, khóc hoài hủ. Ông nói :

- Mình đừng mắng nó. Nên dỗ dành nó.

Bà Nam Hưng hừ nhẹ. Có lẽ bà đang cố gắng gượng lại. Bà muốn trách gì ông đó nhưng bà không mở miệng nổi. Tội bà nặng có thua gì ông. Bà có cảm tưởng như bà đang bị ngậm đắng nuốt cay một mình. Người đàn bà lớn tuổi nắm tay mình lại, nhưng bà không còn nắm được gì hết.

Ông Nam Hưng nghe tiếng hừ của bà. Mọi lần ông lo sợ lắm, nhưng lúc này ông hình như không để ý nữa. Lòng ông đã để đâu đâu, chồng chất trăm nghìn mối. Lòng ông như thế, làm sao ông còn đón nhận thêm được những phiền muộn khác Ông nói :

- Mình đi nghỉ đi.

Hình như lúc này hay mãi mãi về sau, ông chỉ còn nói được với bà tiếng đó.

Ông nhìn xuống sân. Trời vẫn còn sáng quá, thời gian đi quá chậm, mà ông, ông mong sao cho ngày đi thật nhanh, đêm cũng qua mau nữa. Để làm gì ? Ông không biết. Bà Nam Hưng đã bỏ đi, bà nặng nề thế mà khi bỏ đi, gánh nặng trên lưng ông vẫn còn nguyên vẹn. Ông thấy anh tài xế loay hoay dưới sân có lẽ định đem xe vô nhà, ông đưa tay ngoắc bảo để xe đó, và ông đi thay quần áo rất nhanh. Ông cầu cạnh không khí bên ngoài. Ông làm như ông không ra được khỏi nhà sớm thì ông lăn đùng ra chết mất.

Anh tài xế mở cửa xe :

- Dạ mời ông lên.

Anh để tôi lái lấy. Tôi đi có tí việc. Việc gì ? Nào ông có biết. Cho tới khi ra đường, ông chẳng biết đi đâu hết.

Nhưng cũng phải đi, vô lý ông quay trở về nhà. Ông sợ đủ thứ, sợ văn phòng làm việc, sợ vợ, sợ con, sợ cái máy điện thoại. Vâng mỗi lần điện thoại reo, lòng ông bàng hoàng, nỗi lo sợ ngấm mãi, đến khi chuông máy vẫn chưa dứt. Ông tắt máy lạnh, quay hết kính xe xuống. Phải có chút bụi, chút khói xe, những tiếng động, lúc này ông cần trông thấy mọi đời sống, cần mọi đời sống khác nhìn ngó mình, nếu không, ông điên mau lắm.

Không có chủ định đi đâu hết, nhưng rồi xe cũng tới một ngã tư, một ngã ba nữa, và cuối cùng, ông thấy mình đang cho xe chạy về phía trung tâm thành phố. Xe ông qua mấy nhà hàng, mấy phòng trà.

Cuối cùng, ông nghĩ tới cô thư ký, ông lái xe về phía Trần Hưng Đạo.

Căn phòng ông thuê cho cô thư ký ở tầng lầu ba, phía trên một nhà hàng. Căn phòng đóng cửa, nhưng bên trong có ánh đèn ngủ hắt ra. Giờ này con nhỏ đã ngủ rồi, sao mọi người ai cũng an nhàn sung sướng quá, trừ ông. Ông gõ cửa. Trong phòng có tiếng động nhỏ, chắc chắn có người. Có cả tiếng dép tới gần cửa nữa. Ông gõ gấp rút hơn. Ông lên tiếng gọi. Bên trong lại yên lặng. Ông nhìn vào lỗ khóa, ông không trông thấy người. Nhưng dưới nền gạch, phía gần chiếc giường ông vẫn thường nằm, có một đôi giày đàn ông. Ông hiểu chuyện

gì xảy ra phía bên trong. Ông lại muốn mau mau khuất mắt cảnh này.

Tất cả như đã phản bội ông rồi. Cuộc đời chó má đến như thế. Ông lái xe băng băng. Giá bóp còi được chắc ông chẳng có thể không bóp còi cho đỡ tức.

Ông lại ngang qua một hiệu ăn sang trọng. Một dãy xe đậu ở ngoài, ông nhìn ra được một số xe của bạn bè. Ông kiểm soát lại túi tiền, đậu xe, đẩy tấm cửa kiến nhà hàng ung dung đi vô.

Có cả ông Nghĩa trong đám người đang ồn ào nơi một bàn tròn lớn ở giữa phòng. Phòng ăn phần đông là người ngoại quốc. Chỉ riêng ở bàn ông Nghĩa là toàn người Việt. Ông tìm một bàn khuất, ngồi một mình. Ông gọi một ly rượu mạnh.

Ông Nghĩa hôm nay đang họp mặt với nhóm bạn chính trị của ông. Nơi chiếc bàn tròn họ ngồi khoảng mười bốn người. Rượu đầy bàn, thức ăn đủ món và họ tự nhiên như ở nhà, nói cười, la hét, tán tụng nhau như cảnh chợ cầu ông Lãnh.

Ông Nam Hưng trông thấy trong nhóm có cậu công tử, con một tỷ phú. Có lẽ tên này đầu tàu đây. Ông Nghĩa có khoe với ông, ông bắt được một nơi bẽ thế

lắm, bề thế có nghĩa là danh lớn mà tiền cũng nhiều. Cậu công tử này ông đã nghe danh nhiều qua các câu chuyện chuyền ra từ các bar, các hộp đêm, các phòng trà. Cậu tới nơi nào là nơi đó phải dành riêng bàn, dành riêng rượu, dành riêng gái. Đi theo cậu luôn luôn có một nhóm đông, chính khứa có, các ông lớn có, đàn em, du đảng hộ vệ. Luôn luôn xuất hiện ồn ào, luôn luôn cậu như một hũ mật và một lũ ruồi bu quanh. Ông Nghĩa mới đó cũng đã mọc cánh làm một thứ ruồi xanh óng chuốt. Cậu công tử con tử phú luôn luôn phải có những câu chuyện nỏ lớn, dòn như tiếng nút chai Sâm banh, ông Nam Hưng đã nghe tới nhảm tai về cậu này, và đây là lần đầu ông chứng kiến cảnh tượng ly kỳ hiếm có trên đời này.

Hình như ông Nghĩa đang trình bày lập trường của mình. Ông nói và các người khác chú ý nghe. Cậu công tử tùm tùm cười, nhưng nhìn cho kỹ thì cậu đang cười tình với cô thân ngân viên ăn mặc đến nỏ con mắt người khác. Ông Nghĩa nói xong, có tiếng vỗ tay. Cậu công tử nói một câu, nửa câu cũng có tiếng vỗ tay. Các khách ngoại kiều xì xồ nhau về đám người kỳ dị, dẫn đào dẫn kép chuồn dần hết. Đến khi khách đã thưa, ông Nghĩa mới trông thấy ông Nam Hưng. Ông Nghĩa dơ tay chào bạn rồi lại tiếp tục câu chuyện.

Họ đang tới màn văn nghệ tạp lục. Sau khi đã bàn về chính trị, đã sắp đặt kế hoạch, đã trình bày lập trường, đến mục mua vui. Mục này cậu công tử cũng có nhiều đàn em đáng giá. Một nhà văn nghệ lừng khừng đứng lên ngâm thơ. Bài thơ Hồ Trường của Dương Bá Trạc được ngâm lên trong bầu không khí có rượu quý, có thức ăn ngon, có gái đẹp nghe càng thống khoái, chắc phải khoái lắm nhà nghệ sĩ đầu tiêu muối này mới cất một tràng cười nghiêng ngả bàn ghế để kết thúc. Các tay cò môi vỗ tay như không muốn ngừng, còn cậu công tử gật gù ra điều cũng khoái nhưng mới khoái vừa thôi, cần phải nghe thêm nữa. Chuyện đó dễ ợt, nhà văn nghệ rằng vàng khè, thơ thần thiếu gì, vốn là nghề của chàng mà.

Ông Nam Hưng đang rầu thúi ruột cũng thấy cái cảnh diễn ra trước mắt thảm quá. Thảm đến muốn rớt nước mắt ra được. Sầm banh lại nổ ròn, cái cảnh chợ cầu ông Lãnh đến giờ sầm uất nhất như được thu băng và phát ra trong phòng ăn chật hẹp.

Ông Nam Hưng đã uống tới ly rượu thứ tư, thứ năm gì đó. Rượu đã đốt lòng ông, đã làm cho ông mờ mắt lại. Nhưng ông có cảm tưởng ông còn tỉnh táo lắm. Có tỉnh táo ông mới bỏ ra về trước giờ văn nghệ tạp lục của nhóm chính khứa kia được. Ra tới đường, mở hết kiến

gxe, ông thấy dễ chịu đôi chút. Hãy còn sớm chán, ông lại lái xe đi vòng quanh.

Lát sau, ông Nam Hưng đậu xe trước tòa bun-đinh của ông. Ông nhận chuông, không ai nghe hết. Ông gác gian chắc đã ngủ kỹ ở một góc nào. Ông lại nhận chuông nữa. Lâu lắm mới có tiếng chân đi ra, ông gác gian càu nhàu :

- Ai đó. Giờ này đến làm chi vậy ?

Ông ghé mắt nhìn ra ngoài và nhận ra ông chủ :

- A, ông chủ. Cháu tưởng ai.

Ông gác mở cửa. Vào gần, ông Nam Hưng ngửi thấy ông gác gian nồng nặc mùi rượu. Ông ta đứng không vững nữa.

- Nhậu say rồi phải không ?

- Dạ đâu có. Dạ uống có chút ba-xi-đê mà ông chủ.

Ông Nam Hưng gài then lại, đi vào nhà. Ông gác trao chùm chìa khóa cho chủ rồi ngồi dựa vào tường, ông ta say quá, đứng hết nổi. Ông Nam Hưng bật dây đèn ở cầu thang, ở các hàng balcon. Căn nhà bỗng sáng rực. Ông đi qua gian phòng khách lớn, nơi này, vừa mới đây, một buổi tiệc vui vừa xảy ra. Con gái ông, Vân

Hồng tươi trẻ, xinh đẹp nổi bật giữa quan khách. Tòa nhà đầy tiếng cười, rộn tiếng nhạc và không khí xanh rờn hy vọng. Vừa mới đây, tờ hợp đồng ngon ơ, cộng vào đó bao dự tính lớn lao. Bây giờ căn phòng trống vắng không còn chút dư âm nào nữa.

Ông đứng giữa phòng lắng tai nghe ngóng. Không còn gì thật, tất cả đã qua đi, lịm chết, không để lại một tiếng vang nhỏ. Căn phòng sáng quá làm ông ảo đảo. Mắt ông cay sè, đầu ông nặng như búa bổ. Lúc này rượu đã thực sự ngấm làm ông muốn điên đảo. Rượu ngấm cùng nỗi buồn phiền làm đầu óc ông dễ mất thăng bằng sớm. Ông từ bỏ căn phòng lớn, leo lên các tầng lầu. Ông đi lui đi tới ở các dãy hành lang, vào bật đèn thăm từng phòng. Tòa building hết sức lặng lẽ. Tiếng xe cộ chạy thừa thốt ở ngoài lộ không gây ảnh hưởng gì hết. Chỉ có tiếng rừ rừ của các ngọn đèn như thúc dục cái gì trong đầu ông, xúi dục cái gì trong óc ông. Trong cơn say ông vẫn nhớ lời người bạn nói trong một hôm nào : Bác gan quá, bác không tin tưởng gì hết. Làm nhà phải chọn ngày, phải gọi thầy địa lý, đừng có tưởng ba chuyện đó là dị đoan. Nước mình, ông lớn ông bé gì cũng tin thầy bói hết. Bác có cúng cô hồn không đấy ?

Hôm đó là hôm hai người thợ ngã từ tầng lầu thứ tư xuống đất, tai nạn xảy ra nhanh quá, không có người

nào sống sót. Khuôn mặt chị Năm hiện ra, hai mắt sâu hoắm, mặt xanh xao. Có lẽ đây là lần thứ nhất ông nhớ tới khuôn mặt chị Năm cùng câu chuyện không may cũ. Ông đã cúng cô hồn sống mà quên cúng cô hồn chết. Cô hồn sống không chung thủy, cô hồn chết chắc còn thù hận dai hơn. Nghĩ thế ông rùng mình. Đầu óc ông đã nóng theo sự rù rì xúi dục của các tiếng động ở những ngọn điện đang cháy, bốc lên, bốc lên đều đều. Ông nghiêng răng, ông cười mai mỉa mình, và không kèm giữ nổi, ông lảm bảm những lời nguyên rủa. Đôi lúc ông giật mình vì những lời thốt từ miệng ông bỗng lạ hoắc.

Ông đang đứng ở tầng lầu thứ tư, ông muốn lên tầng lầu thứ năm, thứ sáu nữa. Ông ra phía cầu thang. Nơi đây, chính nơi đây hai người thợ đã ngã xuống. Dưới chân ông, trong lòng gạch vữa còn có vết máu của hai người thợ chìm trong đó. Đúng là vết máu còn đang nổi vân trên nền gạch vữa. Và vết máu loãng ra, chạy dài suốt cả chiếc cầu thang nối các tầng lầu của tòa nhà.

Ông hoảng hốt bước nhanh lên các tầng trên. Vết máu như đuôi bén gót chân ông, như đã chạy lên trước mũi giày ông. Căn nhà như đầy tiếng động kỳ lạ phát ra các phòng.

Hai người thợ để dài vết máu từ tầng lầu thứ tư xuống mặt đất, lúc này hình như cũng đang đi lại trong các phòng bỏ trống.

Một tiếng nói kỳ lạ bỗng phát ra từ trong đầu ông. Chạy. Chạy cho mau. Và ông đâm đầu chạy sầm sầm lên tới sân thượng.

Trên sân thượng không có đèn đóm gì hết. Bầu trời đêm như hạ thấp xuống và những vì sao thấp sáng trên đầu ông. - Chạy, chạy cho mau, Ông không còn chạy đâu được nữa. Trước mắt ông, cầu thang đang chảy máu đỏ thẫm. Ông cứng người lại, sợ hãi, và la hét như điên.

Ông đã nổi điên, cũng có thể vì say rượu quá. Trước mắt ông không còn gì hết. Ông đang đứng ở ngay balcon. Ông nhìn xuống phía dưới tòa nhà.

Ở dưới là mặt đất bị bóng đêm che khuất. Không được, có bị che khuất ông cũng phải nhìn cho ra nó. Đúng là nó kia rồi, đất đang nứt ra từng đường dài và tòa nhà dường như lún xuống, lún xuống sâu dần. Ông ngã người ra ở khoảng không. Mát quá, khoái quá, cả tòa nhà như lún xuống theo ông, đưa ông gần gần mặt đất. Trên kia, những vì sao nhấp nháy lớn như muốn nhìn cho rõ.